

HOOFDSTUK 6B THEORETISCHE SCHATTING BIJ (HER)BEOORDELING WIA-AANSPRAKEN; HEROVERWEGING IN BEZWAAR

Inhoudsopgave

Inhoudsopgave	1
1. Inleiding	3
2. Wettelijk kader	4
2.1 WIA-aanspraken per einde wachttijd	4
2.2 Uitkeringsduur	4
2.3 Aanspraken na afloop LGU	5
2.4 Einde recht op uitkering	5
3. WIA-aanspraken per einde wachttijd	6
3.1 Toekenning of weigering WIA-uitkering; beschikking; datum in geding	6
3.2 Procesbelang	6
a. Toekenning LGU	7
b. Toekenning LAU per einde wachttijd	9
c. Toekenning VVU per einde wachttijd	9
3.3 Herroepen primaire beschikking en vergoeding bezwaarkosten	10
3.4 Toekenning LGU: geen ander rechtsgevolg beoogd, toch procesbelang?	10
3.5 Samenvatting heroverweging WIA-aanspraken per einde wachttijd	13
4. Herbeoordeling tijdens WIA-uitkering	14
4.1 Wettelijk voorgeschreven herbeoordeling	14
4.2 Herbeoordeling tijdens IVA	14
a. Beschikking	14
b. Datum in geding	15
c. Herroepen primaire beschikking	15
4.3 Herbeoordeling tijdens LGU	15
a. Herbeoordeling tijdens LGU mede gericht op re-integratie	16
b. Herbeoordeling tijdens LGU; vaststelling mate van arbeidsongeschiktheid	17
c. Herbeoordeling tijdens LGU; minder dan 35% arbeidsongeschikt	17
d. Herbeoordeling tijdens LGU gericht op vaststelling IVA-aanspraak	20
e. Herbeoordeling gericht op WIA-aanspraken per einde LGU	21
4.4 Herbeoordeling tijdens LAU	23
a. Beschikking	23
b. Datum in geding	24
c. Herroepen primaire beschikking	25
4.5 Herbeoordeling tijdens VVU	25
a. Beschikking	25
b. Datum in geding	25
c. Herroepen primaire beschikking	25
4.6 Samenvatting herbeoordeling tijdens WIA-uitkering	25
5. Heroverweging in bezwaar	27
5.1 Inleiding	28
5.2 Nieuwe schatting in bezwaar	29
5.2.1 Nieuwe of aanvullende functieduiding	29
5.2.2 Aanzeggen nieuwe functies/uitlooptermijn	29
5.2.3 (Gevolgen) wijziging resterende verdien capaciteit	29
5.2.4 Gewijzigde resterende verdien capaciteit en (herziene) inkomenseis gelden per datum in geding	30
5.2.5 Gevolgen vaststelling of herziening inkomenseis per einde wachttijd	31

5.2.6	Gevolgen herziening inkomenseis voor lopende LGU.....	32
5.2.7	Gevolgen herziening inkomenseis voor lopende LAU of VVU	33
5.2.8	Gevolgen herziening inkomenseis voor WIA-aanspraken per einde LGU	35
5.2.9	WIA-aanspraken na afloop uitlooptermijn; afgeronde besluitvorming in bezwaar	36
5.3	Uitwerking nieuwe schatting per einde wachttijd	37
5.4	Uitwerking nieuwe schatting bij lopende WIA-uitkering.....	43
5.5	Uitwerking nieuwe schatting per einde LGU.....	51
5.6	Samenvatting aard en omvang heroverweging	54

Bijlage

Voorbeelden bij hoofdstuk 5

1. Inleiding

De Wet WIA kent verschillende uitkeringen. De IVA-uitkering voor volledig en duurzaam arbeidsongeschikten en de WGA-uitkering voor arbeidsongeschikten die ten minste 35% arbeidsongeschikt zijn, maar niet volledig en duurzaam. De WGA-uitkering kan bestaan uit een loongerelateerde uitkering (LGU), een loonaanvullingsuitkering (LAU) of een vervolguitkering (VVU).

In deze nota wordt ingegaan op de gevolgen van een theoretische schatting voor de WIA-aanspraken van de verzekerde. In dat kader komen verschillende onderwerpen aan de orde, die relevant zijn voor de heroverweging in bezwaar van WIA-beschikkingen:

- wanneer is sprake van een appellabele beschikking?
- heeft de belanghebbende voldoende procesbelang bij een heroverweging?
- welke datum moet worden aangemerkt als de datum in geding?
- wanneer leidt de heroverweging tot herroeping van de primaire beschikking?
- wanneer komen de bezwaarkosten voor vergoeding in aanmerking?

Onderdeel 2 geeft een korte schets van het wettelijk kader.

Onderdeel 3 heeft betrekking op de beoordeling van de WIA-aanspraken per einde wachttijd.

Onderdeel 4 heeft betrekking op herbeoordelingen tijdens de WIA-uitkering.

In onderdeel 5 wordt een aantal onderwerpen behandeld dat verband houdt met de aard en de omvang van de heroverweging in bezwaar.

2. Wettelijk kader

2.1 WIA-aanspraken per einde wachttijd

De verzekerde, die per einde wachttijd minder dan 35% arbeidsongeschikt is, heeft geen recht op een WIA-uitkering.

De verzekerde, die per einde wachttijd volledig (80-100%) en duurzaam arbeidsongeschikt is, heeft recht op een IVA-uitkering (artikel 47 Wet WIA).

De verzekerde, die per einde wachttijd ten minste 35% arbeidsongeschikt is (maar niet volledig en duurzaam), heeft recht op een WGA-uitkering (artikel 54 Wet WIA). De verzekerde, die voldoet aan de referte-eis van artikel 58 Wet WIA, heeft recht op LGU. De verzekerde, die niet voldoet aan de referte-eis, heeft recht op LAU of VVU.

Recht op LAU heeft de verzekerde die voldoet aan de inkomenseis van artikel 60, lid 2, Wet WIA, dan wel 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt is. De inkomenseis is gelijk aan 50% van de resterende verdien capaciteit. De LAU kent twee varianten:

- LAU(1): de verzekerde benut ten minste zijn overblijvende verdien capaciteit¹ per maand, dan wel is 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt (artikel 61, lid 2, Wet WIA)
- LAU(2): de verzekerde benut zijn overblijvende verdien capaciteit per maand niet volledig, maar wel voor ten minste 50% (artikel 61, lid 4, Wet WIA).

Voor LAU(2) is een minimum (de bodemuitkering) vastgesteld (artikel 61, leden 5 en 6, Wet WIA). De bodemuitkering is gelijk aan de VVU die de verzekerde zou hebben gehad als hij geen recht zou hebben gehad op LAU(2).

Recht op VVU heeft de verzekerde, die ten minste 35% arbeidsongeschikt is en geen recht heeft op LGU of LAU. De VVU bedraagt een percentage van het minimumloon. De hoogte van dit percentage is gekoppeld aan de indeling in een bepaalde arbeidsongeschiktheidsklasse (artikel 62, lid 1, Wet WIA).

2.2 Uitkeringsduur

Met uitzondering van de LGU kennen de WIA-uitkeringen geen vaste uitkeringsduur. Zolang de verzekerde blijft voldoen aan de voorwaarden voor het recht op uitkering, eindigt het recht bij het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd (artikelen 49 en 56 jo. artikel 43, onder g, Wet WIA).

De LGU kent wel een vaste uitkeringsduur. Die duur is afhankelijk van het arbeidsverleden. Tot 1 januari 2008 werd het arbeidsverleden op basis van leeftijd vastgesteld en varieerde de duur van de LGU van 6 maanden tot 5 jaar (artikel 127 Wet WIA). Voor de verzekerde wiens recht op WIA-uitkering is ontstaan op of na 1 januari 2008 wordt het arbeidsverleden deels vastgesteld op basis van het feitelijk arbeidsverleden en deels op basis van leeftijd. Voor deze verzekerde varieert de duur van de LGU op grond van artikel 59, lid 1, Wet WIA van 3 tot 38 maanden (zie notitie XXXXXXXXXX d.d. 25 februari 2008, Themapagina Arbeidsverledeneis).

¹ Dat in deze bepaling het begrip *overblijvende* in plaats van *resterende* verdien capaciteit wordt gebruikt, heeft te maken met het feit dat de inkomenseis pas wordt herzien nadat een wijziging in de resterende verdien capaciteit twee kalendermaanden heeft voortgeduurd (artikel 60, lid 2, tweede volzin, Wet WIA). Om te voorkomen dat de LAU al in die periode wordt verlaagd of verhoogd, moet in die periode bij de berekening van de LAU nog worden uitgegaan van de resterende verdien capaciteit van voor de wijziging. Die verdien capaciteit wordt overblijvende verdien capaciteit genoemd. Voor de heroverweging in bezwaar is het begrip overblijvende verdien capaciteit in beginsel niet relevant, omdat wij er van uitgaan dat een wijziging in de resterende verdien capaciteit, die in bezwaar wordt vastgesteld, op de datum in geding al twee kalendermaanden heeft voortgeduurd. Dat betekent dat de inkomenseis per de datum in geding wordt herzien (zie 5.2.4).

2.3 Aanspraken na afloop LGU

De verzekerde die op de einddatum LGU (nog steeds) ten minste 35% arbeidsongeschikt is, heeft na afloop van de LGU recht op LAU of VVU (artikel 54, lid 3, Wet WIA).

2.4 Einde recht op uitkering²

Het recht op IVA-uitkering eindigt op de dag dat de verzekerde niet meer volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is (artikel 49, lid 1, onder a, Wet WIA). Als de verzekerde aansluitend aan de IVA-uitkering geen recht heeft op WGA-uitkering, omdat hij minder dan 35% arbeidsongeschikt is, eindigt het recht op IVA-uitkering na twee maanden (artikel 49, lid 2, Wet WIA).

Het recht op WGA-uitkering eindigt op de dag dat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is (artikel 56, lid 1, onder a, Wet WIA). Als de verzekerde recht heeft op LGU met een resterende uitkeringsduur van twee maanden of korter, dan wel recht heeft op LAU of VVU, eindigt het recht op WGA-uitkering twee maanden na de dag dat de verzekerde niet langer gedeeltelijk arbeidsongeschikt is. Als de resterende uitkeringsduur van de LGU langer is dan twee maanden, eindigt het recht op WGA-uitkering op de dag dat de LGU eindigt (artikel 56, lid 2, Wet WIA).

Als de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is, omdat hij met arbeid meer verdient dan 65% van het maatmaninkomen, eindigt het recht op een WGA-uitkering één jaar na de dag waarop de verzekerde niet langer gedeeltelijk arbeidsongeschikt is, met dien verstande dat het recht op uitkering niet eerder eindigt dan op de dag dat de LGU eindigt (artikel 56, lid 3, Wet WIA). Zie in dit verband de notitie van [REDACTED] d.d. 29 maart 2012, [Themapagina Einde recht WIA](#).

² Het recht op uitkering eindigt ook als op de verzekerde een uitsluitingsgrond van toepassing is (artikel 49, lid 1, onder b, en artikel 56, lid 1, onder b, Wet WIA). Behandeling van dit onderwerp valt echter buiten het bestek van deze instructie.

3. WIA-aanspraken per einde wachttijd

3.1 Toekenning of weigering WIA-uitkering; beschikking; datum in geding

De beslissing om per einde wachttijd WIA-uitkering toe te kennen of te weigeren is gericht op rechtsgevolg en moet daarom worden aangemerkt als een beschikking in de zin van de Awb waartegen bezwaar en beroep openstaat.

Als bezwaar wordt gemaakt tegen een beschikking die betrekking heeft op de WIA-aanspraken per einde wachttijd, is de datum in geding de dag na afloop van de wachttijd. De heroverweging in bezwaar is derhalve gericht op een beoordeling van de WIA-aanspraken op die datum.

3.2 Procesbelang

Als bezwaar wordt gemaakt tegen een beschikking waarbij WIA-uitkering is toegekend of geweigerd rijst de vraag of de belanghebbende voldoende procesbelang heeft bij een heroverweging van de mate van arbeidsongeschiktheid c.q. de resterende verdien capaciteit.

Volgens vaste jurisprudentie van de CRvB is sprake van voldoende procesbelang indien het resultaat dat de indiener van een bezwaar- of (hoger) beroepschrift met het maken van bezwaar of het instellen van (hoger) beroep nastreeft, ook daadwerkelijk kan worden bereikt en het resultaat voor deze indiener feitelijke betekenis kan hebben (o.m. [CRvB 20 juli 2001](#), [ECLI:NL:CRVB:2001:AB2860](#), [CRvB 8 augustus 2006](#), [ECLI:NL:CRVB:2006:AY6077](#), [CRvB 13 april 2007](#), [ECLI:NL:CRVB:2007:BA3524](#) en [CRvB 16 november 2007](#), [ECLI:NL:CRVB:2007:BB8116](#)).

Voor de WAO, de WAZ en de oWajong geldt, dat de mate van arbeidsongeschiktheid via een systeem van arbeidsongeschiktheidsklassen en daarbij behorende uitkeringspercentages rechtstreeks van invloed is op de hoogte van de uitkering: bij overschrijding van een klassegrens komt de verzekerde in aanmerking voor een hogere of een lagere uitkering. Gelet hierop heeft een belanghebbende (dit kan ook een werkgever zijn) in het kader van de WAO, de WAZ en de oWajong voldoende procesbelang bij een heroverweging van de mate van arbeidsongeschiktheid. Met het bezwaar kan immers worden bereikt dat de verzekerde alsnog in een andere arbeidsongeschiktheidsklasse wordt ingedeeld met als gevolg een hogere of een lagere uitkering. Dat resultaat heeft voor de belanghebbende ook feitelijke betekenis.

In het kader van de Wet WIA is de relatie tussen de mate van arbeidsongeschiktheid enerzijds en recht, hoogte en duur van de uitkering anderzijds vaak wat diffuser. Toch zijn wij van mening dat een belanghebbende ook in het kader van de Wet WIA (vrijwel) altijd voldoende procesbelang heeft bij een heroverweging van de mate van arbeidsongeschiktheid.

Als met de primaire beschikking WIA-uitkering is geweigerd, omdat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is, kan met het bezwaar worden bereikt dat alsnog wordt vastgesteld dat de verzekerde per einde wachttijd ten minste 35% arbeidsongeschikt is, met als gevolg dat aan hem alsnog een IVA- of een WGA-uitkering wordt toegekend. Daarmee is in deze situatie gegeven dat sprake is van voldoende procesbelang bij een heroverweging van de mate van arbeidsongeschiktheid.

Als met de primaire beschikking een IVA-uitkering is toegekend, kan met het bezwaar worden bereikt dat alsnog wordt vastgesteld dat de verzekerde per einde wachttijd niet volledig en duurzaam arbeidsongeschikt was, met als gevolg dat het recht op IVA-uitkering moet worden beëindigd en dat de verzekerde aansluitend al dan niet in aanmerking komt voor een WGA-uitkering. Gelet hierop is ook in dit geval sprake van voldoende procesbelang.

Als met de primaire beschikking een WGA-uitkering is toegekend, kan met het bezwaar bijvoorbeeld worden bereikt dat wordt vastgesteld dat de verzekerde per einde wachttijd volledig

en duurzaam arbeidsongeschikt was, met als gevolg dat aan hem alsnog een IVA-uitkering moet worden toegekend. Alleen al gelet hierop is sprake van voldoende procesbelang.

Het komt echter ook voor dat de verzekerde met zijn bezwaar tegen de toekenning van WGA-uitkering niet nastreeft dat aan hem alsnog een IVA-uitkering wordt toegekend. Ook in dat geval heeft de verzekerde naar onze mening in beginsel voldoende (proces)belang bij een heroverweging van de mate van arbeidsongeschiktheid. Hieronder wordt dit per soort WGA-uitkering toegelicht.

a. Toekenning LGU

Anders dan bij de LAU en de VVU (zie hierna onder b en c) is de resterende verdien capaciteit c.q. de mate van arbeidsongeschiktheid niet van invloed op recht, hoogte en duur van een eenmaal toegekende LGU. Tenzij de verzekerde op enig moment volledig en duurzaam arbeidsongeschikt wordt geacht, behoudt hij zijn recht op LGU over de voor hem geldende uitkeringsduur.

Als bij de bestreden beschikking LGU is toegekend, is het procesbelang van de verzekerde, die geen IVA-uitkering claimt, daarom niet gelegen in het verkrijgen van een andere of een hogere WIA-uitkering. Toch zijn wij van mening, dat de verzekerde ook in dat geval voldoende procesbelang heeft bij de heroverweging van de mate van arbeidsongeschiktheid.

In de eerste plaats kan uit de jurisprudentie van de CRvB worden afgeleid, dat een verzekerde er in het algemeen belang bij zal hebben, dat zijn resterende verdien capaciteit op een deugdelijke grondslag wordt vastgesteld ([CRvB d.d. 23 november 1993, ECLI:NL:CRVB:1993:ZB1266](#) = RSV 1994/177 en [CRvB d.d. 20 december 2006, ECLI:NL:CRVB:2006:AZ5455](#); zie ook hierna onder 3.4). Ook de verzekerde die recht heeft op LGU heeft er belang bij dat de resterende verdien capaciteit correct wordt vastgesteld, omdat de resterende verdien capaciteit bepalend is voor de voor hem geldende inkomenseis. Hoewel de inkomenseis voor de verzekerde die recht heeft op LGU niet eerder materiële betekenis krijgt dan bij het bereiken van de maximale uitkeringsduur LGU, blijkt uit de parlementaire behandeling van de Wet WIA, dat een verzekerde zich in een zo vroeg mogelijk stadium moet kunnen oriënteren op arbeid waarmee hij zoveel kan verdienen dat hij kan voldoen aan de inkomenseis. In de Memorie van Toelichting bij de Wet WIA wordt daarover het volgende opgemerkt ([TK 2004-2005, 30034, nr. 3](#), p. 64):

“De hierboven geschetste uitkeringsstructuur heeft tot gevolg dat de gedeeltelijk arbeidsgeschikte er belang bij heeft dat hij in een zo vroeg mogelijk stadium weet wat hij moet verdienen om voor de loonaanvulling in aanmerking te komen. Daarom zal hij bij de toekenning van de loongerelateerde WGA-uitkering worden geïnformeerd over deze inkomenseis, en zal hem worden meegedeeld wat 50% van zijn resterende verdien capaciteit op dat moment inhoudt. Daarbij zal wel de kanttekening worden geplaatst dat de resterende verdien capaciteit in de loop der tijd nog kan wijzigen, omdat zijn arbeidsmogelijkheden kunnen toe- of afnemen.”

Uit deze passage blijkt ook, dat het feit dat de resterende verdien capaciteit in de toekomst mogelijk wijzigt, er niet aan afdoet, dat de verzekerde er belang bij heeft dat de resterende verdien capaciteit reeds bij de toekenning van uitkering correct wordt vastgesteld. Overigens moet in het toekenningsbesluit uitdrukkelijk worden vermeld welke inkomenseis voor de verzekerde geldt (zie de nota van XXXXXXXXXX d.d. 23 augustus 2007, [Themapagina 'Wet WIA \(Het systeem van\)'](#) en CRvB d.d. 30 september 2009, [ECLI:NL:CRVB:2009:BJ9226](#) en [ECLI:NL:CRVB:2009:BJ7053](#)).

Als in bezwaar of beroep alsnog wordt vastgesteld dat de verzekerde per einde wachttijd 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt was, heeft dit tot gevolg dat voor de verzekerde voortsnog geen inkomenseis geldt (artikel 60, lid 2, WIA). Voor die verzekerde gaat op grond van artikel 60, lid 3, Wet WIA pas een inkomenseis gelden als zijn resterende verdien capaciteit 24 kalendermaanden lang hoger is geweest dan 20% van zijn maatmaninkomen.

In veel gevallen betwist de verzekerde overigens niet met zoveel woorden de resterende verdien-capaciteit, maar vecht hij uitsluitend de medische grondslag van de bestreden beschikking aan. Omdat die grondslag medebepalend is voor de resterende arbeidsmogelijkheden, is de medische grondslag ook relevant voor de resterende verdien-capaciteit en de inkomenseis. Door de medische grondslag van het bestreden besluit aan te vechten, kan de verzekerde bereiken dat die grondslag wijzigt, met als mogelijk gevolg dat de resterende verdien-capaciteit en daarmee ook de inkomenseis alsnog anders worden vastgesteld.

Uit de jurisprudentie blijkt dat ook de CRvB van oordeel is dat de verzekerde die recht heeft op LGU in beginsel voldoende procesbelang heeft bij het aanvechten van de resterende verdien-capaciteit en de daarop gebaseerde inkomenseis ([CRvB 30 september 2009](#), [ECLI:NL:CRVB:2009:BJ9226](#) = RSV 2009/316, [CRvB 30 september 2009](#), [ECLI:NL:CRVB:2009:BJ7053](#) = RSV 2009/317 en [CRvB 15 februari 2013](#), [ECLI:NL:CRVB:2013:BZ1485](#) = RSV 2013/109.³ In RSV 2009/317 overweegt de Raad:

Uit de tekst van artikel 60, lid 2, Wet WIA, (...), vloeit naar het oordeel van de Raad voort dat het Uvw, in het besluit waarbij wordt vastgesteld dat recht is ontstaan op een WGA-uitkering, de door hem vastgestelde inkomenseis moet meedelen aan de uitkeringsgerechtigde. Mede gelet op de uit de parlementaire geschiedenis ervan blijkende bedoelingen van de wetgever, vloeit uit deze bepaling naar het oordeel van de Raad tevens voort dat een belanghebbende die vaststelling van de inkomenseis moet kunnen laten toetsen door de bestuursrechter. Dit brengt mee dat een belanghebbende in het kader van een beroep tegen een besluit waarbij is vastgesteld dat recht is ontstaan op een WGA-uitkering, onder meer kan aanvoeren dat de in dat besluit vermelde inkomenseis onjuist is vastgesteld. Dit brengt voorts mee dat, indien door een belanghebbende tegen een besluit waarbij is vastgesteld dat recht is ontstaan op een WGA-uitkering beroep wordt ingesteld en de beroepsgronden betrekking hebben op de in dat besluit vermelde inkomenseis, moet worden uitgegaan van (proces) belang daarbij. Overigens blijkt ook uit artikel 60, eerste lid, van de Wet WIA van zulk een belang. In dit artikel is voor zover hier van belang bepaald dat, indien de duur van de loongerelateerde WGA-uitkering is verstreken de WGA-uitkering bestaat uit een loonaanvullingsuitkering voor de verzekerde die per kalendermaand een inkomen uit arbeid in het bedrijfs- of beroepsleven verdient dat ten minste gelijk is aan de inkomenseis, bedoeld in het tweede lid.

(...).

Ingevolge artikel 60, lid 2, Wet WIA is de inkomenseis gelijk aan 50% van de resterende verdien-capaciteit. Indien een uitkeringsgerechtigde de inkomenseis aanvecht moet de desbetreffende beroepsgrond kunnen leiden tot toetsing van de vraag of de resterende verdien-capaciteit juist is vastgesteld. Deze vaststelling is een van de (onzelfstandige) aspecten van de besluitvorming die leidt tot de vaststelling dat al dan niet recht is ontstaan op een WGA-uitkering. Om deze reden kan een betrokkene gronden aanvoeren die zich richten tegen de ten aanzien van hem vastgestelde medische beperkingen, de belastbaarheid, alsook gronden die zich richten tegen de met toepassing van de artikelen 9 en volgende van het Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten ten aanzien van hem vastgestelde resterende verdien-capaciteit.

De verzekerde heeft geen procesbelang (meer) bij een oordeel over de medische en arbeidskundige grondslag van het toekenningsbesluit als bij een herbeoordeling tijdens LGU is vastgesteld dat de verzekerde inmiddels 80-100% arbeidsongeschikt is ([CRvB d.d. 24 november 2010](#), [ECLI:NL:CRVB:2010:BO4946](#)).⁴ Als tijdens de LGU wordt vastgesteld dat de verzekerde

³ In enkele latere uitspraken was de CRvB van oordeel dat in gevallen waarin geen IVA werd geclaimd, procesbelang ontbrak, omdat het voor de hoogte van de LGU niet uitmaakt wat de mate van arbeidsongeschiktheid is (o.m. [CRvB 15 april 2011](#), [ECLI:NL:CRVB:2011:BQ1755](#)). In zijn uitspraak van 15 februari 2013, [ECLI:NL:CRVB:2013:BZ1485](#), is de Raad echter weer van dit oordeel teruggekomen.

⁴ Zie ook de notitie van [REDACTED] d.d. 25 juli 2011, [Themapagina Procesbelang](#).

80-100% arbeidsongeschikt is, geldt voor hem vanaf dat moment geen inkomenseis meer. Op grond van artikel 60, lid 3, Wet WIA gaat voor hem pas weer een inkomenseis gelden nadat de resterende verdien capaciteit gedurende een periode van 24 kalendermaanden hoger is geweest dan 20% van het maatmaninkomen. Weliswaar zou de verzekerde met zijn bezwaar, beroep en hoger beroep tegen het toekenningsbesluit kunnen bereiken dat per einde wachttijd alsnog een andere resterende verdien capaciteit wordt vastgesteld, met als gevolg een andere of (bij volledige arbeidsongeschiktheid) geen inkomenseis, maar die vaststelling heeft voor hem geen feitelijke betekenis. Immers, nog voordat deze resterende verdien capaciteit en de daarop gebaseerde inkomenseis relevant kunnen worden voor de aanspraak op uitkering, zijn zij al achterhaald door de uitkomst van de herbeoordeling tijdens de LGU en staat vast dat de verzekerde per einde LGU niet hoeft te voldoen aan een inkomenseis.⁵

Ook een belanghebbende werkgever kan met zijn bezwaar tegen de toekenningsbeschikking bereiken dat aan de verzekerde alsnog een andere of een hogere WIA-uitkering wordt toegekend, dan wel dat de uitkering met in achtname van een uitlooptermijn wordt verlaagd of ingetrokken. Dit geldt ook als aan de werknemer LGU is toegekend: niet alleen kan de werkgever met zijn bezwaar eventueel bereiken dat aan de verzekerde alsnog een IVA-uitkering wordt toegekend, hij kan met zijn bezwaar eventueel ook bereiken dat alsnog wordt vastgesteld dat de verzekerde per einde wachttijd minder dan 35% arbeidsongeschikt was.⁶ Ook een belanghebbende werkgever heeft daarom voldoende procesbelang bij een heroverweging van de mate van arbeidsongeschiktheid.

b. Toekenning LAU per einde wachttijd

Voor het recht op en de hoogte van de LAU is niet zozeer de mate van arbeidsongeschiktheid, als wel de resterende verdien capaciteit relevant. Toekenning van LAU impliceert dat de verzekerde (ten minste 50% van) zijn resterende verdien capaciteit benut. Een wijziging van de resterende verdien capaciteit heeft tot gevolg dat per einde wachttijd voor de verzekerde geen of een andere inkomenseis geldt, met als gevolg dat de verzekerde per einde wachttijd mogelijk recht heeft op een andere WGA-uitkering (LAU wordt VVU, LAU(1) wordt LAU(2) of LAU(2) wordt LAU(1)). Voor de bodemuitkering van LAU(2) geldt bovendien – net als bij de VVU – dat de mate van arbeidsongeschiktheid via het systeem van arbeidsongeschiktheidsklassen en daarbij behorende uitkeringspercentages rechtstreeks van invloed is op de hoogte van de uitkering. Met het bezwaar kan derhalve worden bereikt dat de verzekerde alsnog recht heeft op een ander soort WGA-uitkering, dan wel een hogere of lagere bodemuitkering.

Ook een belanghebbende werkgever kan met zijn bezwaar tegen de toekenningsbeschikking bereiken dat aan de verzekerde alsnog een andere of een hogere WIA-uitkering wordt toegekend, dan wel dat de uitkering met in achtname van een uitlooptermijn wordt verlaagd of ingetrokken. Ook een belanghebbende werkgever heeft daarom voldoende procesbelang bij een heroverweging van de mate van arbeidsongeschiktheid.

c. Toekenning VVU per einde wachttijd

Via het systeem van arbeidsongeschiktheidsklassen en daarbij behorende uitkeringspercentages is de mate van arbeidsongeschiktheid rechtstreeks van invloed op de hoogte van de VVU. Met het bezwaar kan worden bereikt dat de verzekerde per einde wachttijd alsnog in een andere

⁵ Als een verzekerde bezwaar maakt tegen een besluit waarbij hij (onveranderd) 80-100% arbeidsongeschikt wordt geacht, omdat hij zich niet kan verenigen met de medische grondslag van het besluit, wordt de medische grondslag in het kader van de bezwaarschriftprocedure heroverwogen, ook al heeft de verzekerde strikt genomen geen procesbelang (zie notitie van [REDACTED] d.d. 17 november 2008, [Themapagina Procesbelang](#)).

⁶ Voor een uitwerking van laatstgenoemde situatie en het daarmee samenhangende zogenoemde WW-dilemma wordt verwezen naar 5.3 onder f.

arbeidsongeschiktheidsklasse moet worden ingedeeld met als gevolg een hogere of een lagere VVU. Met het bezwaar kan ook worden bereikt, dat de resterende verdien capaciteit anders wordt vastgesteld, met als gevolg dat voor de verzekerde per einde wachttijd geen of een andere inkomenseis geldt. Als de verzekerde (ten minste 50% van) die resterende verdien capaciteit benut, komt hij per einde wachttijd alsnog in aanmerking voor LAU(1) of LAU(2) ([CRvB 19 juli 2013, ECLI:NL:CRVB:2013:1386](#)).

Ook een belanghebbende werkgever kan met zijn bezwaar tegen de toekenningsbeschikking bereiken dat aan de verzekerde alsnog een andere of een hogere WIA-uitkering wordt toegekend, dan wel dat de uitkering met in acht neming van een uitlooptermijn wordt verlaagd of ingetrokken. Ook een belanghebbende werkgever heeft daarom voldoende procesbelang bij een heroverweging van de mate van arbeidsongeschiktheid.

Samenvattend zijn wij van mening dat – ongeacht of aan de verzekerde LGU, LAU of VVU is toegekend – in beginsel sprake is van voldoende procesbelang bij een heroverweging van de mate van arbeidsongeschiktheid, ook als met het bezwaar tegen de toekenning van WGA-uitkering niet wordt nagestreefd dat aan de verzekerde alsnog een IVA-uitkering wordt toegekend.

3.3 Herroepen primaire beschikking en vergoeding bezwaarkosten

Uit het gestelde onder 3.2 volgt dat de belanghebbende die bezwaar maakt tegen een beschikking over de WIA-aanspraken per einde wachttijd nagenoeg altijd voldoende procesbelang heeft bij een heroverweging van de mate van arbeidsongeschiktheid c.q. de resterende verdien capaciteit. Een andere vraag is of een wijziging van de resterende verdien capaciteit (en daarmee een wijziging van de inkomenseis) ook altijd moet leiden tot herroeping van de primaire beschikking en in het verlengde daarvan tot vergoeding van bezwaarkosten.

Op grond van de jurisprudentie van de CRvB gaan wij er van uit, dat een wijziging van de resterende verdien capaciteit in het kader van de Wet WIA altijd leidt tot herroeping van de primaire beschikking. Elke wijziging van de resterende verdien capaciteit heeft daarom in het kader van de Wet WIA tot gevolg dat de bezwaarkosten vergoed moeten worden (mits ook aan alle overige voorwaarden voor vergoeding is voldaan).

Uitzondering

Als de verzekerde <35% of 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt is en hij – ondanks de wijziging van de resterende verdien capaciteit – <35% of 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt blijft, is geen sprake van herroepen en worden de bezwaarkosten niet vergoed.

Een en ander wordt hieronder toegelicht.

Op grond van artikel 7:15, lid 2, Awb worden de kosten die de belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar redelijkerwijs heeft moeten maken, door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende, voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid.

In een uitspraak uit 2006 overweegt de CRvB, dat van 'herroepen' in de zin van artikel 7:15, lid 2, Awb slechts sprake is als het bestreden primaire besluit wordt gewijzigd wat betreft het daarbij beoogde of geweigerde rechtsgevolg ([CRvB 23 augustus 2006, ECLI:NL:CRVB:2006:AY8044](#)).

Wij hebben lang het standpunt ingenomen, dat een wijziging van de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis tijdens LGU niet leidt tot 'herroepen' als bedoeld in artikel 7:15, lid 2, Awb en dat daarom de bezwaarkosten niet voor vergoeding in aanmerking komen.⁷ Omdat (een wijziging

⁷ Van 14 augustus 2007 tot 1 maart 2009 gold als beleidslijn, dat een wijziging van de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis in alle gevallen leidt tot herroeping van de beschikking waarmee LGU is toegekend en daarmee tot vergoeding van bezwaarkosten.

van) de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis niet van invloed zijn op recht, hoogte en duur van de LGU, zoals bij de primaire beschikking vastgesteld, en de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis ook niet als afzonderlijke deelbesluiten kunnen worden aangemerkt⁸, waren wij van mening dat een wijziging van de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis niet tot gevolg had dat de primaire beschikking werd gewijzigd wat betreft het daarbij beoogde of geweigerde rechtsgevolg.

Dit standpunt is door de CRvB in eerste instantie uitdrukkelijk bevestigd in een uitspraak van 10 februari 2012, [ECLI:NL:CRVB:2012:BV6637](#). Later is de CRvB in enkele uitspraken van dat eerdere oordeel teruggekomen en hebben wij ons standpunt aan die gewijzigde jurisprudentie aangepast:

[CRvB d.d. 15 januari 2014, ECLI:NL:CRVB:2014:1](#)

Bij de primaire beschikking is LGU toegekend en is de mate van arbeidsongeschiktheid vastgesteld op 35-80%. In bezwaar wordt de mate van arbeidsongeschiktheid per einde wachttijd vastgesteld op 80-100% (niet duurzaam). Gevolg daarvan is dat voor de verzekerde alsnog geen inkomenseis geldt en dat voor hem bovendien pas een inkomenseis zou gaan gelden, 24 kalendermaanden nadat hij weer een verdienvermogen heeft van meer dan 20%. Gelet op deze gevolgen is de CRvB van oordeel dat in dit geval sprake is van een wijziging van de rechtspositie van de verzekerde. Aldus is naar het oordeel van de Raad sprake van herroepen als bedoeld in artikel 7:15, lid 2, Awb

[CRvB d.d. 29 oktober 2014, ECLI:NL:CRVB:2014:3495](#)

Bij de primaire beschikking is de mate van arbeidsongeschiktheid tijdens LGU vastgesteld op 53%. Bij beslissing op bezwaar wordt de mate van arbeidsongeschiktheid nader vastgesteld op 70,78%. Aangezien de resterende verdien capaciteit van belang is voor de vaststelling van de inkomenseis, is naar het oordeel van de CRvB met de wijziging van de resterende verdien capaciteit ook een verandering in de rechtspositie van de verzekerde aangebracht. In het verlengde van de hierboven genoemde uitspraak van 15 januari 2014, is de Raad van oordeel dat, wanneer in de bezwaarfase het arbeidsongeschiktheidspercentage wijzigt en er daarmee een wijziging in de resterende verdien capaciteit ontstaat, dit een wijziging van de rechtspositie tot gevolg heeft. Dit betekent naar het oordeel van de Raad dat sprake is van herroepen in de zin van artikel 7:15, lid 2, Awb

Op grond van de genoemde uitspraken leidt een wijziging van de mate van arbeidsongeschiktheid, die een gevolg is van een wijziging van de resterende verdien capaciteit,⁹ in het kader van de Wet WIA altijd tot herroeping van de primaire beschikking en tot vergoeding van bezwaarkosten (mits ook aan de overige voorwaarden voor vergoeding is voldaan).

⁸ Zie CRvB d.d. 30 september 2009, [ECLI:NL:CRVB:2009:BJ9225](#) en [ECLI:NL:CRVB:2009:BJ7053](#)). In LJN BJ7053 overweegt de Raad: 'Voorts is de Raad van oordeel dat de rechtbank ten onrechte het beroep gegrond heeft verklaard voor zover betrekking hebbende op de resterende verdien capaciteit en inkomenseis, in zoverre het bestreden besluit heeft vernietigd en heeft bepaald dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit onderdeel in stand blijven. Hij verwijst hiertoe naar zijn uitspraak van 13 mei 2008, LJN BD1231, waarin is neergelegd dat een arbeidsongeschiktheidsbeoordeling niet bestaat uit onderdelen van een besluit als bedoeld in (de wetsgeschiedenis van) artikel 6:13 Awb. Dit is niet anders bij een besluit waarbij wordt vastgesteld dat ingevolge de Wet WIA recht op uitkering is ontstaan dan wel is gewijzigd. De vaststelling van de resterende verdien capaciteit in het kader van de vaststelling of er ingevolge de Wet WIA een recht op uitkering is ontstaan, is een van de aspecten die met betrekking tot de arbeidskundige component van de arbeidsongeschiktheidsbeoordeling dienen te worden gezien teneinde de mate van arbeidsongeschiktheid van een betrokkene te kunnen vaststellen. Dit aspect is, net als de arbeidskundige component waarvan het deel uitmaakt, niet als een zelfstandig deelbesluit aan te merken. Voorts overweegt de Raad dat tussen de vaststelling van de resterende verdien capaciteit en de vaststelling van de inkomenseis een zodanige samenhang bestaat dat ook laatstgenoemde vaststelling niet als een zelfstandig deelbesluit is aan te merken.'

⁹ Als de wijziging van de mate van arbeidsongeschiktheid een gevolg is van een wijziging van de maatman of het maatmaninkomen, heeft dat geen gevolgen voor de inkomenseis. Als de wijziging van de mate van arbeidsongeschiktheid in dat geval evenmin leidt tot toekenning van een (andere, hogere of lagere) WIA-uitkering, is geen sprake van herroepen en worden de bezwaarkosten niet vergoed.

Als de wijziging van de resterende verdien capaciteit tot gevolg heeft dat de verzekerde voor een andere, hogere of lagere WIA-uitkering in aanmerking komt, is sprake van een wijziging van de primaire beschikking wat betreft het daarbij beoogde of geweigerde rechtsgevolg en is om die reden sprake van herroepen als bedoeld in artikel 7:15, lid 2, Awb.

Als een wijziging van de resterende verdien capaciteit weliswaar geen gevolgen heeft voor recht, hoogte en duur van de uitkering, zoals vastgesteld bij de primaire beschikking, maar die wijziging wel tot gevolg heeft dat voor de verzekerde een inkomenseis 'ontstaat' of de bij de primaire beschikking vastgestelde inkomenseis wijzigt of vervalst, is sprake van een wijziging van de rechtspositie van de verzekerde en is om die reden sprake van herroepen als bedoeld in artikel 7:15, lid 2, Awb.

Alleen als voor de verzekerde geen inkomenseis gold (bij de primaire beschikking is vastgesteld dat de verzekerde <35% of 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt is), en de wijziging van de resterende verdien capaciteit niet tot gevolg heeft dat voor de verzekerde alsnog een inkomenseis wordt vastgesteld (de verzekerde blijft <35% of 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt), is geen sprake van een ander rechtsgevolg of een wijziging van de rechtspositie van de verzekerde. In dat geval is geen sprake van herroepen als bedoeld in artikel 7:15, lid 2, Awb en worden de bezwaarkosten niet vergoed.¹⁰

Voor een verdere uitwerking wordt verwezen naar de notitie van [REDACTED] d.d. 27 november 2014, [Themapagina Proceskosten](#).

3.4 Toekenning LGU: geen ander rechtsgevolg beoogd, toch procesbelang?

De vaststelling van de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis zijn geen zelfstandige op rechtsgevolg gerichte onderdelen zijn van de beschikking waarmee LGU is toegekend (zie voetnoot 8). Toch hebben belanghebbenden naar onze mening voldoende procesbelang bij een heroverweging van de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis, ook als de belanghebbende met zijn bezwaar niet nastreeft dat aan de verzekerde per einde wachttijd alsnog een IVA-uitkering wordt toegekend (zie 3.2 onder a).

Dit impliceert dat wij er van uitgaan, dat sprake kan zijn van voldoende procesbelang, ook als de belanghebbende met zijn bezwaar en beroep geen ander rechtsgevolg nastreeft dan reeds met de bestreden beschikking werd beoogd. Hiervoor kan steun worden gevonden in de jurisprudentie van de CRvB (CRvB d.d. 23 november 1993, RSV 1994/177, [CRvB d.d. 20 december 2006](#), [ECLI:NL:CRVB:2006:AZ5455](#) en [CRvB d.d. 26-11-2010](#), [ECLI:NL:CRVB:2010:BO5384](#)).

In de uitspraak uit 2006 stelt de Raad vast dat het primaire besluit, waarbij aan betrokkene een WAO-uitkering is geweigerd, berust op het standpunt dat betrokkene ongeschikt is voor zijn eigen werk, maar geschikt voor gangbaar werk. Het bezwaar van betrokkene richtte zich niet tegen de weigering van de uitkering, maar tegen de daaraan ten grondslag gelegde motivering. Betrokkene stelde zich op het standpunt dat hij geschikt is voor zijn eigen werk bij zijn eigen werkgever. De CRvB overweegt, dat hij in zijn uitspraak van 23 november 1993, LJN ZB1266 (RSV 1994/177), heeft geoordeeld dat ten aanzien van een betrokkene een belang niet kan worden ontkend ingeval deze stelt dat hij zich geschikt acht voor het eigen werk en die geschiktheid door het Uvw wordt ontkend. De Raad ziet geen aanleiding thans anders te oordelen. Dit betekent dat betrokkene belang bij de onderhavige procedure niet kan worden ontzegd. Derhalve is er geen grondslag voor niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar wegens ontbreken van procesbelang, aldus de CRvB.

¹⁰ In een geval waarin WIA-uitkering was geweigerd omdat betrokkene volledig arbeidsongeschikt was bij aanvang verzekering, werd in bezwaar alsnog subsidiair WIA-uitkering geweigerd, omdat betrokkene minder dan 35% arbeidsongeschikt was. In beroep sneuvelt het primaire standpunt. Het subsidiaire standpunt blijft overeind. De CRvB is van oordeel dat met het subsidiaire standpunt een wijziging is aangebracht in de rechtspositie van betrokkene. De Raad herroept de primaire beschikking en bepaalt dat UWV de bezwaarkosten moet vergoeden ([CRvB 3 juli 2015](#), [ECLI:NL:CRVB:2015:2266](#)).

Het feit dat de vaststelling van de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis niet kunnen worden aangemerkt als zelfstandige op rechtsgevolg gerichte besluitonderdelen, staat er o.i. dus niet aan in de weg om aan te nemen dat de verzekerde wel voldoende procesbelang heeft bij een heroverweging van die vaststelling. Met zijn bezwaar tegen de vaststelling van de resterende verdien capaciteit kan hij bereiken dat die verdien capaciteit (en daarmee de voor hem geldende inkomenseis) anders wordt vastgesteld. Dat resultaat heeft voor hem ook feitelijke betekenis, omdat hij in een zo vroeg mogelijk stadium moet weten wat hij moet verdienen om per einde LGU voor LAU in aanmerking te komen.

Uit de uitspraak van 30 september 2009, [ECLI:NL:CRVB:2009:BJ7053](#), blijkt dat (ook) de CRvB van oordeel is dat de vaststelling van de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis geen zelfstandige op rechtsgevolg gerichte onderdelen zijn van de beschikking waarmee een WGA-uitkering is toegekend, maar dat een belanghebbende in beginsel wel (proces)belang heeft bij een toetsing door de rechter van deze zogenoemde besliscomponenten.

3.5 Samenvatting heroverweging WIA-aanspraken per einde wachttijd

De beslissing om per einde wachttijd WIA-uitkering toe te kennen of te weigeren is gericht op rechtsgevolg en moet daarom worden aangemerkt als een beschikking in de zin van de Awb waartegen bezwaar en beroep openstaat.

Als bezwaar wordt gemaakt tegen een beschikking die betrekking heeft op de WIA-aanspraken per einde wachttijd, is de datum in geding de dag na afloop van de wachttijd. De heroverweging in bezwaar is derhalve gericht op een beoordeling van de WIA-aanspraken op die datum.

De verzekerde heeft vrijwel altijd voldoende procesbelang bij een heroverweging van de mate van arbeidsongeschiktheid c.q. de resterende verdien capaciteit. Van voldoende procesbelang is in ieder geval sprake als de verzekerde met zijn bezwaar een ander rechtsgevolg kan bewerkstelligen dan met de primaire beschikking werd beoogd. Voldoende procesbelang wordt echter ook aangenomen als aan de verzekerde LGU is toegekend en de verzekerde met zijn bezwaar niet nastreeft dat aan hem alsnog een IVA-uitkering wordt toegekend. In het laatste geval heeft de verzekerde echter geen procesbelang (meer) bij een oordeel over de medische en arbeidskundige grondslag van het toekenningsbesluit als bij een herbeoordeling tijdens LGU is vastgesteld dat de verzekerde inmiddels volledig arbeidsongeschikt is.

Als in bezwaar de resterende verdien capaciteit anders wordt vastgesteld, leidt dit in het kader van de Wet WIA altijd tot herroeping van de primaire beschikking. Elke wijziging van de resterende verdien capaciteit heeft daarom in het kader van de Wet WIA tot gevolg dat de bezwaarkosten vergoed moeten worden (mits ook aan alle overige voorwaarden voor vergoeding is voldaan). Uitzondering: als de verzekerde <35% of 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt is en hij – ondanks de wijziging van de resterende verdien capaciteit – <35% of 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt blijft, is geen sprake van herroepen en worden de bezwaarkosten niet vergoed.

4. Herbeoordeling tijdens WIA-uitkering

4.1 Wettelijk voorgeschreven herbeoordeling

Als de verzekerde, die recht heeft op IVA-uitkering, gedurende 12 aaneengesloten kalendermaanden, per kalendermaand een inkomen verwerft van meer dan 20% van het maatmaninkomen, wordt op grond van artikel 52, lid 2, Wet WIA beoordeeld of de verzekerde nog steeds volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is.

Naast deze wettelijk voorgeschreven herbeoordeling¹¹ kunnen (ook) in het kader van de Wet WIA professionele herbeoordelingen (d.w.z. herbeoordelingen op indicatie van de verzekeringsarts) en herbeoordelingen op verzoek van de verzekerde plaatsvinden.

4.2 Herbeoordeling tijdens IVA

a. Beschikking

Als in het kader van de herbeoordeling wordt vastgesteld, dat de verzekerde niet meer volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is, eindigt het recht op IVA-uitkering (artikel 49, lid 1, Wet WIA). Als de verzekerde aansluitend aan de IVA-uitkering geen recht heeft op WGA-uitkering, omdat hij minder dan 35% arbeidsongeschikt is, eindigt het recht op IVA-uitkering na twee maanden (artikel 49, lid 2, Wet WIA). De verzekerde die 35-80% arbeidsongeschikt is, heeft aansluitend aan de IVA-uitkering recht op LGU of LAU(1) (artikel 55, lid 1, onder a, Wet WIA).¹²

In deze gevallen is zonder meer sprake van een op rechtsgevolg gerichte beslissing en derhalve van een beschikking in de zin van de Awb waartegen bezwaar en beroep openstaat.

De uitkomst van de herbeoordeling kan ook zijn, dat de verzekerde nog steeds volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is. In dat geval wordt geen wijziging gebracht in de bestaande aanspraak op IVA-uitkering. Toch zijn wij van mening dat ook in dat geval sprake is van een appellabele beschikking. Naar onze mening moet een belanghebbende in rechte kunnen opkomen tegen de vaststelling dat de verzekerde nog steeds volledig arbeidsongeschikt is, als die belanghebbende van mening is dat de verzekerde niet langer volledig arbeidsongeschikt is. In dit verband wordt verwezen naar RSV 1998/138 en RSV 1999/219. Op grond van deze uitspraken moet ook de schriftelijke mededeling dat een arbeidsongeschiktheidsuitkering ongewijzigd wordt voortgezet worden aangemerkt als een voor bezwaar en beroep vatbare beschikking. Deze uitspraken hebben weliswaar betrekking op de AAW en de WAO, maar voor de Wet WIA is dit naar onze mening niet anders.

In RSV 1999/219 overweegt de CRvB dat hij met partijen van oordeel is, dat een schriftelijke kennisgeving van een bestuursorgaan om geen wijziging te brengen in de aanspraken van een verzekerde ingevolge de AAW en de WAO, als een appellabel besluit in de zin van de Awb dient te worden aangemerkt. Een dergelijke kennisgeving impliceert immers, aldus de Raad, dat de rechtsverhouding tussen partijen naar de in geding zijnde datum opnieuw is beoordeeld. Het verdraagt zich naar het oordeel van de Raad niet met het stelsel van rechtsbescherming, dat in de artikelen 1:3, 6:2 en 8:1 van de Awb is neergelegd, dat met betrekking tot een dergelijke hernieuwde vaststelling van de mate van arbeidsongeschiktheid aan de belanghebbende toegang tot de bestuursrechter wordt ontzegd.

¹¹ Tot 1 januari 2012 moest op grond van artikel 41 Wet WIA gedurende de eerste vijf jaar nadat recht op IVA-uitkering was ontstaan, jaarlijks worden beoordeeld of de verzekerde, als bedoeld in artikel 4, lid 3, Wet WIA (de verzekerde met een geringe kans op herstel), nog volledig arbeidsongeschikt was. Artikel 41 Wet WIA is vervallen met de Verzamelwet 2012, Stb. 2011, 618 (artikel XXII onderdeel E).

¹² Na de beëindiging van het recht op IVA-uitkering geldt voor de verzekerde die 35-80% arbeidsongeschikt is gedurende een periode van 24 kalendermaanden geen inkomenseis (artikel 60, lid 3, Wet WIA). Om die reden heeft de verzekerde aansluitend recht op LGU of LAU(1) (zie notitie van [REDACTED] d.d. 14 juli 2014, [Themapagina Wet WIA \(het systeem van\)](#)).

b. Datum in geding

Als bij de bestreden beschikking het recht op IVA-uitkering (al dan niet met inachtneming van een uitlooptermijn van twee maanden) wordt beëindigd, omdat de verzekerde niet langer volledig arbeidsongeschikt is, is de datum waarop het recht op IVA-uitkering volgens de beschikking eindigt de datum in geding.

Als de uitkomst van de herbeoordeling inhoudt, dat de verzekerde nog steeds volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is, zal in de beschikking waarmee de verzekerde over die uitkomst wordt geïnformeerd, niet altijd een datum worden genoemd waarop dat oordeel betrekking heeft. In dat geval wordt de datum van de bestreden beschikking aangemerkt als de datum in geding.

c. Herroepen primaire beschikking

Als naar aanleiding van het bezwaar de beëindiging van het recht op IVA-uitkering ongedaan wordt gemaakt, dan wel het recht op IVA-uitkering alsnog eindigt, wordt de primaire beschikking herroepen, omdat die beschikking wordt gewijzigd wat betreft het daarbij beoogde of geweigerde rechtsgevolg. In dat geval komen de bezwaarkosten in beginsel voor vergoeding in aanmerking.

4.3 Herbeoordeling tijdens LGU

Als bij een herbeoordeling wordt vastgesteld dat de verzekerde volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is eindigt het recht op LGU en heeft de verzekerde op grond van artikel 48, lid 1, onder a, Wet WIA met ingang van de dag dat hij volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is recht op een IVA-uitkering. In alle andere gevallen behoudt de verzekerde zijn recht op LGU over de voor hem geldende uitkeringsduur, ook als bij een herbeoordeling wordt vastgesteld dat hij meer of minder arbeidsongeschikt is. Zelfs als wordt vastgesteld, dat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is, eindigt het recht op WGA-uitkering op grond van artikel 56, lid 2, Wet WIA in ieder geval niet eerder dan op de dag dat de LGU eindigt.

Een en ander neemt uiteraard niet weg, dat ook tijdens de LGU de arbeidsmogelijkheden van de verzekerde kunnen toe- of afnemen, met als gevolg dat zijn resterende verdien capaciteit wijzigt (in dat geval gaat voor hem ook een andere inkomenseis gelden). Het kan daarom wel degelijk zinvol zijn om ook tijdens LGU een herbeoordeling uit te voeren. Die herbeoordeling zal dan mede gericht kunnen zijn op de vraag of een eventuele wijziging van de verdien capaciteit van de verzekerde gevolgen moet hebben voor diens rechten en verplichtingen in het kader van de re-integratie.

Praktijk tot 1 oktober 2013

In 2009 is door de toenmalige divisie AG beleidsmatig vastgesteld dat de beoordeling tijdens LGU zich in beginsel kan beperken tot de re-integratiemogelijkheden van de verzekerde. Deze beoordeling moest zonnodig leiden tot een bijstelling van de eerder opgestelde re-integratievisie. Alleen als er aanleiding was om te beoordelen of de verzekerde volledig en duurzaam arbeidsongeschikt was of de beoordeling mede was gericht op de WIA-aanspraken per einde LGU, zou ook een beschikking over de mate van arbeidsongeschiktheid worden bekendgemaakt. Aan de beschikking over de WIA-aanspraken per einde LGU zou bovendien een actueel sociaal-medisch oordeel ten grondslag moeten liggen ([Uitvoeringsbericht PPS AG, nummer 200902-010 d.d. 27 februari 2009](#) met [bijlage, Themapagina Herbeoordelingsbeleid](#)).

Dit beleid is in de praktijk echter nooit consequent toegepast. Zo werd de uitkomst van een herbeoordeling tijdens LGU vaak toch neergelegd in een aparte schriftelijke mededeling over de mate van arbeidsongeschiktheid. Bovendien is het beleid met ingang van 19 oktober 2010 in die zin gewijzigd, dat een beschikking over de WIA-aanspraken per einde LGU niet altijd meer wordt gebaseerd op een actueel sociaal-medisch oordeel. Bij die beschikking wordt uitgegaan van de laatst bekende gegevens, ook als deze niet actueel zijn (zie notitie XXXXXXXXXX d.d. 25 november 2010, [Themapagina Herbeoordelingsbeleid](#)).

Beleid met ingang van 1 oktober 2013

Met ingang van 1 oktober 2013 is nieuw beleid vastgesteld. Op grond van dit beleid leidt een mogelijke wijziging van de resterende verdien capaciteit tijdens LGU wél tot een nieuwe beoordeling van de mate van arbeidsongeschiktheid en wordt de uitkomst van die beoordeling neergelegd in een beschikking. In die beschikking wordt tevens aangegeven dat de hoogte van de LGU tot het einde van de LGU niet wijzigt. Voorts wordt in de beschikking aangekondigd dat de verzekerde te zijner tijd met een aparte beschikking wordt geïnformeerd over zijn WIA-aanspraken na afloop van de LGU. Als echter het recht op LGU eindigt binnen 6 maanden na de bekendmaking van de beschikking, wordt in de beschikking niet alleen de uitkomst van de herbeoordeling neergelegd, maar houdt de beschikking tevens een beslissing in over de WIA-aanspraken na afloop van de LGU. Onveranderd blijft gelden dat de gevolgen van een gewijzigde resterende verdien capaciteit zonedig moeten leiden tot een bijstelling van het werkplan/participatieplan (zie de notitie van ██████████ d.d. 30 september 2013 (aangepast op 16 januari 2014 en 17 februari 2015), [Themapagina Herbeoordelingsbeleid](#)).

Een en ander wordt hieronder uitgewerkt voor gevallen waarin:

- a. de beoordeling mede is gericht op de rechten en plichten in het kader van de re-integratie;
- b. tijdens LGU een beschikking wordt bekendgemaakt over de mate van arbeidsongeschiktheid (anders dan <35%)
- c. tijdens LGU een beschikking wordt bekendgemaakt waarbij wordt vastgesteld dat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is
- d. beoordeeld moet worden of de verzekerde volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is
- e. de beoordeling is gericht op de WIA-aanspraken per einde LGU.

In al deze gevallen heeft een belanghebbende (proces)belang bij een heroverweging van de resterende verdien capaciteit en de daarop gebaseerde inkomenseis. Voor dit standpunt wordt steun gevonden in de uitspraak van de [CRvB d.d. 30 september 2009, LJN BJ7053](#). In deze uitspraak overweegt de Raad:

Overigens – voor dit geding ten overvloede – is de Raad van oordeel dat als het Uvw ten aanzien van een uitkeringsgerechtigde op een later moment dan in het besluit waarbij wordt vastgesteld dat recht op een WGA-uitkering is ontstaan, een gewijzigde inkomenseis vaststelt of een vastgestelde inkomenseis handhaaft, ook die vaststelling dan wel handhaving ter toetsing kan worden voorgelegd aan de bestuursrechter. Dit geldt eveneens als, na ommekomst van de loongerelateerde WGA-uitkering, wordt besloten of er aansluitend recht bestaat op een loonaanvullingsuitkering. In het kader van die besluitvorming is de (vaststelling van de) inkomenseis als een besliscomponent aan te merken. In het kader van een beroep tegen een besluit waarbij is vastgesteld dat geen recht op een loonaanvullingsuitkering bestaat, kan om die reden worden aangevoerd dat wel aan de inkomenseis is voldaan dan wel dat van een onjuiste inkomenseis is uitgegaan.

a. Herbeoordeling tijdens LGU mede gericht op re-integratie

Een wijziging van de resterende verdien capaciteit zal zonedig moeten leiden tot een bijstelling van het werkplan of het participatieplan. Het bijgestelde werkplan/participatieplan moet worden aangemerkt als een beschikking in de zin van de Awb waartegen bezwaar en beroep openstaat (zie de notitie van ██████████ d.d. 26 november 2009, [Themapagina Besluitbegrip](#)). Als de herbeoordeling niet leidt tot bijstelling van het werkplan/participatieplan, moet de brief waarmee de verzekerde daarover wordt geïnformeerd worden aangemerkt als een appellabele beschikking. In het kader van zijn bezwaar tegen het bijgestelde werkplan/participatieplan (c.q. tegen de schriftelijke mededeling dat het werkplan/participatieplan niet wordt bijgesteld), kan de verzekerde het oordeel van UWV over zijn arbeidsmogelijkheden en resterende verdien capaciteit aanvechten. Langs die weg kan hij ook de voor hem geldende (al dan niet herziene) inkomenseis betwisten.

b. Herbeoordeling tijdens LGU; vaststelling mate van arbeidsongeschiktheid

Met ingang van 1 oktober 2013 wordt de uitkomst van een herbeoordeling tijdens LGU (ook) neergelegd in een schriftelijke mededeling over de mate van arbeidsongeschiktheid (in de praktijk gebeurde dit ook al voor 1 oktober 2013). De vraag is of die mededeling kan worden aangemerkt als een beschikking in de zin van de Awb waartegen bezwaar openstaat.

De resterende verdien capaciteit en de inkomenseis zijn geen zelfstandige op rechtsgevolg gerichte onderdelen van de beschikking waarmee LGU wordt toegekend en zijn daarom (ook) naar het oordeel van de CRvB niet aan te merken als zelfstandige deelbesluiten (zie voetnoot 8). Gezegd zou kunnen worden dat de vaststelling van de resterende verdien capaciteit (en daarmee van de inkomenseis) ook tijdens de LGU niet kan worden aangemerkt als een op rechtsgevolg gerichte beslissing, nu die vaststelling geen gevolgen heeft voor recht, hoogte en duur van de LGU. Toch zijn wij van mening dat een schriftelijke mededeling over de mate van arbeidsongeschiktheid tijdens de LGU moet worden aangemerkt als een beschikking in de zin van de Awb waartegen bezwaar openstaat.

In de eerste plaats is onzeker of de uitkomst van een tussentijdse herbeoordeling in de praktijk ook altijd wordt vertaald in een aparte beschikking over re-integratie. Het is daarom niet zeker of een belanghebbende de hernieuwde vaststelling van de resterende verdien capaciteit (en de inkomenseis) langs andere weg kan aanvechten, dan door bezwaar te maken tegen de schriftelijke mededeling over de mate van arbeidsongeschiktheid. Met het oog op een adequate rechtsbescherming zijn wij daarom van mening, dat die schriftelijke mededeling moet worden aangemerkt als een beschikking in de zin van de Awb waartegen bezwaar en beroep openstaat. In de tweede plaats geldt ook hier, dat de rechtsverhouding tussen UWV en de verzekerde naar een nieuwe datum opnieuw is beoordeeld en dat alleen al daarom sprake is van een appellabele beschikking (zie 4.2 onder a).

Omdat de uitkomst van de herbeoordeling niet van invloed is op recht, hoogte en duur van de LGU, zal de beschikking er in de regel op neerkomen dat de LGU ongewijzigd wordt voortgezet. In de beschikking zal dan meestal geen concrete datum worden genoemd waarop de beschikking betrekking heeft. Als bezwaar wordt gemaakt tegen deze beschikking, wordt daarom de datum van de beschikking aangemerkt als de datum in geding.

Als in het kader van de heroverweging de mate van arbeidsongeschiktheid c.q. de resterende verdien capaciteit anders wordt vastgesteld, rijst ook hier de vraag of de bestreden beschikking moet worden herroepen en of de bezwaarkosten voor vergoeding in aanmerking komen. Hoewel een wijziging van de resterende verdien capaciteit geen gevolgen heeft voor recht, hoogte en duur van de LGU, heeft die wijziging vrijwel altijd tot gevolg dat voor de verzekerde een (andere) inkomenseis wordt vastgesteld. In dat geval wijzigt de rechtspositie van de verzekerde, is sprake van herroepen als bedoeld in artikel 7:15, lid 2, Awb en worden de bezwaarkosten vergoed. Het bezwaar wordt gegrond verklaard. Voor een verdere uitwerking hiervan wordt verwezen naar onderdeel 3.3.

LET OP!

Hoewel de wijziging van de resterende verdien capaciteit in bezwaar niet van invloed is op recht, hoogte en duur van de LGU, is van belang dat SMZ uitdrukkelijk door b&b wordt geïnformeerd over de gewijzigde resterende verdien capaciteit. Gebeurt dat niet, dan wordt per einde LGU aan een verkeerde inkomenseis getoetst (zie de notitie van [REDACTED] d.d. 30 september 2013 (aangepast op 16 januari 2014 en 17 februari 2015), [Themapagina Herbeoordelingsbeleid](#))

c. Herbeoordeling tijdens LGU; minder dan 35% arbeidsongeschikt

Als bij een tussentijdse herbeoordeling wordt vastgesteld dat de verzekerde (nog steeds) 35-80% (dan wel niet duurzaam 80-100%) arbeidsongeschikt is, moet voor afloop van de LGU nog een

aparte beschikking worden bekendgemaakt over de WIA-aanspraken per einde LGU (zie hierna onder e). De vraag rijst of over de WIA-aanspraken per einde LGU ook een aparte beschikking bekendgemaakt moet worden, als bij een tussentijdse herbeoordeling wordt vastgesteld dat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is.

Op grond van artikel 56, lid 2, Wet WIA eindigt het recht op WGA-uitkering van de verzekerde die minder dan 35% arbeidsongeschikt is met inachtneming van een uitlooptermijn van twee maanden, met dien verstande dat het recht op WGA-uitkering in ieder geval niet eerder eindigt dan op de dag dat de LGU eindigt. Omdat de LGU een uitkeringsduur kent van (tegenwoordig) maximaal 38 maanden (zie hierboven onder 2.2) kan het tijdsverloop tussen de vaststelling dat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is en de datum waarop het recht op WGA-uitkering volgens artikel 56, lid 2, Wet WIA eindigt, variëren van twee maanden tot meerdere jaren. In de toelichting op artikel 56 Wet WIA wordt daarover het volgende opgemerkt (TK 2004-2005, 30034, nr. 3, p. 191):

'In het tweede lid en derde lid is een uitzondering gemaakt op de hoofdregel van het eerste lid, onderdeel b¹³. Deze uitzonderingen beogen de verzekerde die minder dan 35% arbeidsongeschikt blijkt te zijn, enige uitlooptijd te gunnen.

Het tweede lid voorziet in een uitlooperperiode van twee maanden voor de situatie dat de verzekerde na een arbeidskundig of verzekeringsgeneeskundig onderzoek minder dan 35% arbeidsongeschikt blijkt te zijn. Het derde lid voorziet in een uitlooperperiode van een jaar in het geval de verzekerde omdat hij met arbeid meer is gaan verdienen dan 65% van zijn maatmanloon, minder dan 35% arbeidsongeschikt blijkt te zijn. Deze langere uitlooptermijn beoogt (op overeenkomstige wijze als artikel 44 WAO) deze verzekerde te stimuleren aan het werk te gaan of te blijven zonder dat direct zijn recht op de WGA-uitkering eindigt.

De uitlooptermijn in het tweede en in het derde lid, kan echter ook langer zijn, namelijk in de situatie dat de verzekerde nog recht heeft op een loongerelateerde uitkering van de WGA-uitkering. In die situatie eindigt de WGA-uitkering pas aan het einde van de loongerelateerde uitkering. Hiermee wordt voorkomen dat de verzekerde in een voorkomend geval een beroep zal moeten doen op de WW. De voorwaarden voor en hoogte van een werkloosheidsuitkering zijn immers identiek aan die voor de loongerelateerde WGA-uitkering.'

Praktijk tot 1 oktober 2013

Ongeacht het tijdsverloop tussen de vaststelling dat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is en de dag waarop de LGU eindigt, werd tot 1 oktober 2013 met de schriftelijke mededeling dat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is, definitief beslist over de beëindiging van het recht op WGA-uitkering per einde LGU. In dat geval is zonder meer sprake van een op rechtsgevolg gerichte beslissing en daarmee van een beschikking waartegen bezwaar en beroep openstaat. Hoewel deze datum in voorkomende gevallen in de verre toekomst ligt, moet in dat geval als datum in geding worden aangemerkt, de datum waarop het recht op WGA-uitkering volgens de beschikking eindigt (zie ook hierna onder e).

Als in bezwaar wordt vastgesteld, dat de verzekerde inderdaad minder dan 35% arbeidsongeschikt is, is het bezwaar ongegrond.¹⁴ Als daarentegen wordt vastgesteld, dat de verzekerde 35-80% of 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt is, wordt alsnog niet voldaan aan de voorwaarde voor beëindiging van het recht op WGA-uitkering. De beslissing dat het recht op WGA-uitkering eindigt

¹³ Bedoeld is artikel 56, eerste lid, onderdeel a, Wet WIA.

¹⁴ Zie in dit verband de uitspraak van de [CRvB d.d. 2 mei 2014, ECLI:NL:CRVB:2014:1723](#). In dat geval werd op verzoek van de CRvB tijdens de procedure in hoger beroep alsnog een actueel oordeel gegeven over de mate van arbeidsongeschiktheid per einde LGU. Ook op basis van dat oordeel werd betrokkene per einde LGU minder dan 35% arbeidsongeschikt geacht. Die uitkomst werd neergelegd in een nieuw besluit. De CRvB toetst het nieuwe besluit en is van oordeel dat dit besluit juist is. Naar het oordeel van de Raad heeft betrokkene als gevolg daarvan geen procesbelang (meer) bij een oordeel over het besluit waarbij tijdens LGU was vastgesteld dat zij minder dan 35% arbeidsongeschikt was.

op de dag dat de LGU eindigt moet daarom worden herroepen. De bezwaarkosten komen in dat geval voor vergoeding in aanmerking.

Beleid met ingang van 1 oktober 2013

Met ingang van 1 oktober 2013 wordt in de schriftelijke mededeling dat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is tevens aangegeven, dat de hoogte van de LGU tot het einde van de LGU niet wijzigt. Voorts wordt aangekondigd dat de verzekerde te zijner tijd met een aparte beschikking wordt geïnformeerd over zijn WIA-aanspraken na afloop van de LGU. Alleen als het recht op LGU binnen 6 maanden eindigt wordt de verzekerde niet alleen geïnformeerd over de uitkomst van de herbeoordeling, maar houdt de beschikking tevens een beslissing in over de WIA-aanspraken na afloop van de LGU ([notitie van Meta Landman d.d. 30 september 2013 \(aangepast op 16 januari 2014 en 17 februari 2015\)](#), [Uitvoeringsbericht SMZ d.d. 27 september 2013, nummer UBSMZ 1309-006](#) en [Landelijk Bericht IM Uitkeren d.d. 6 november 2013, nummer 2013-AW-123, Themapagina Herbeoordelingsbeleid](#)).

Aan dit beleid liggen onder meer de volgende overwegingen ten grondslag.

Uitgangspunt is, dat het recht op WGA-uitkering alleen eindigt, als de verzekerde (ook) op de laatste dag van de uitlooptermijn (nog steeds) minder dan 35% arbeidsongeschikt is. In de hier bedoelde gevallen is dat in beginsel de dag waarop de LGU eindigt.¹⁵ Als de verzekerde op die dag (weer) 35% of meer arbeidsongeschikt is, eindigt het recht op WGA-uitkering alsnog niet en heeft de verzekerde aansluitend recht op LAU of VVU. Dit betekent, dat aan de beëindiging van het recht op WGA-uitkering een actueel sociaal medisch oordeel ten grondslag moet liggen.

Hoewel enigszins arbitrair wordt in dat kader de volgende aanname gehanteerd: bij een uitlooptermijn van 2 tot 6 maanden – te rekenen vanaf de datum van de primaire beschikking – wordt met de primaire beschikking definitief beslist over de beëindiging van het recht op WGA-uitkering.¹⁶ Hierbij is in aanmerking genomen, dat in het kader van de andere arbeidsongeschiktheidswetten bij verlaging of intrekking van een arbeidsongeschiktheidsuitkering een uitlooptermijn van 2 of 6 maanden wordt gehanteerd.¹⁷ Wij kennen geen jurisprudentie waarin de CRvB heeft geoordeeld, dat bij een uitlooptermijn van 6 maanden de verlaging of intrekking van de arbeidsongeschiktheidsuitkering niet mag worden gebaseerd op de (medische) gegevens die ten grondslag liggen aan de vaststelling dat de verzekerde minder of niet langer arbeidsongeschikt is, omdat die gegevens verouderd zouden zijn. Uit de jurisprudentie van de CRvB wordt afgeleid, dat in beginsel sprake is van verouderde medische gegevens, als de gegevens op de datum met ingang waarvan de arbeidsongeschiktheidsuitkering wordt verlaagd of ingetrokken, ouder zijn dan 9 maanden (dit wordt hierna onder e verder uitgewerkt). Als in de hier bedoelde gevallen de grens wordt gelegd bij een uitlooptermijn van maximaal 6 maanden, zullen de medische gegevens waarop de vaststelling is gebaseerd dat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is, op de dag dat het recht op WGA-uitkering eindigt normaal gesproken niet ouder zijn dan 9 maanden.¹⁸ Dat betekent dat bij een uitlooptermijn van maximaal 6 maanden die gegevens nog ten grondslag mogen liggen aan de beëindiging van het recht op WGA-uitkering.

¹⁵ Alleen als de verzekerde korter dan twee maanden voor einde LGU wordt geïnformeerd over het feit dat hij minder dan 35% arbeidsongeschikt is, eindigt het recht op WGA-uitkering niet op de dag dat de LGU eindigt. Over de periode dat de uitlooptermijn van twee maanden nog doorloopt na de dag dat de LGU eindigt, heeft de verzekerde recht op LAU of VVU. In dat geval zal ook beslist moeten worden over de toekenning van LAU of VVU per einde LGU.

¹⁶ De datum in geding is in dat geval de dag waarop het recht op WGA-uitkering volgens de beschikking eindigt (zie hierna onder e).

¹⁷ Besluit einde wachttijd en uitlooptermijn WAO, WAZ en Wajong 1999, Stcrt. 2000, nr. 158, p. 9. Op grond van dit besluit wordt onder bepaalde voorwaarden ten aanzien van in het buitenland verblijvende uitkeringsgerechtigden een uitlooptermijn van 6 maanden gehanteerd.

¹⁸ Hierbij gaan wij ervan uit dat de primaire beschikking in de regel niet later dan 3 maanden na het VA-onderzoek wordt bekendgemaakt. Als echter in bezwaar blijkt dat de medische gegevens op de

Uit het voorgaande volgt, dat bij een uitlooptermijn van meer dan 6 maanden voor afloop van de LGU nadere besluitvorming over de WIA-aanspraken per einde LGU moet plaatsvinden. In dat geval is met de tussentijdse vaststelling dat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is niet tevens beslist over de beëindiging van het recht op WGA-uitkering.

Hoewel die vaststelling evenmin van invloed is op recht, hoogte en duur van de LGU, zijn wij toch van mening dat de schriftelijke mededeling dat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is ook bij een uitlooptermijn van meer dan 6 maanden moet worden aangemerkt als een beschikking waartegen bezwaar en beroep openstaat. Voor de argumenten die aan dit standpunt ten grondslag liggen wordt kortheidshalve verwezen naar hetgeen hierboven onder b meer in het algemeen is opgemerkt met betrekking tot de vaststelling van de mate van arbeidsongeschiktheid tijdens LGU.

Als bezwaar wordt gemaakt tegen een beschikking waarbij is vastgesteld dat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is en de dag waarop de LGU eindigt ligt meer dan 6 maanden na de datum van de beschikking, wordt als datum in geding aangemerkt de datum waarop de betrokkene volgens de beschikking minder dan 35% arbeidsongeschikt is. Als in de beschikking geen concrete datum wordt genoemd, wordt de datum van de beschikking aangemerkt als de datum in geding. Bij een uitlooptermijn van meer dan 6 maanden wordt dus niet de dag waarop de LGU eindigt aangemerkt als de datum in geding, ook niet als in de beschikking uitdrukkelijk staat dat bij onveranderde omstandigheden het recht op WGA-uitkering eindigt op de dag dat de LGU eindigt. Bij een uitlooptermijn van meer dan 6 maanden heeft die mededeling slechts een voorlopig karakter. Of het recht op WGA-uitkering daadwerkelijk op de genoemde dag zal eindigen is in dat geval afhankelijk van de latere definitieve besluitvorming over de WIA-aanspraken per einde LGU (zie hierna onder e).

Als de uitkomst van de heroverweging is, dat de verzekerde op de datum in geding inderdaad minder dan 35% arbeidsongeschikt was, is het bezwaar ongegrond.

Als in het kader van de heroverweging wordt vastgesteld, dat de verzekerde op de datum in geding 35-80% arbeidsongeschikt was, is weliswaar geen sprake van een ander rechtsgevolg dan reeds met de primaire beschikking werd beoogd (ongewijzigde voortzetting van de LGU), maar zal voor de verzekerde wel een (andere) inkomenseis worden vastgesteld. Als gevolg daarvan wijzigt diens rechtspositie, is sprake van herroepen in de zin van artikel 7:15, lid 2, Awb en komen de bezwaarkosten voor vergoeding in aanmerking. Kortheidshalve wordt verwezen naar onderdeel 3.3.

d. Herbeoordeling tijdens LGU gericht op vaststelling IVA-aanspraak

In de volgende gevallen is er tijdens LGU aanleiding om te beoordelen of de verzekerde volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is en al dan niet recht heeft op IVA-uitkering:

- a. de verzekerde claimt dat hij volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is
- b. de verzekerde is bij een eerdere (her)beoordeling niet volledig en duurzaam arbeidsongeschikt geacht; de verzekeringsarts heeft een herbeoordeling gepland, juist om de duurzaamheid van de arbeidsbeperkingen te beoordelen
- c. bij een tussentijdse herbeoordeling wordt vastgesteld dat de verzekerde 80-100% arbeidsongeschikt is

Als de verzekerde volledig en duurzaam arbeidsongeschikt wordt geacht, heeft hij met ingang van de dag dat hij volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is recht op een IVA-uitkering (artikel 48, lid 1, onder a, Wet WIA). De beslissing om de LGU te beëindigen en IVA-uitkering toe te kennen is uiteraard gericht op rechtsgevolg en daarom een beschikking waartegen bezwaar en beroep openstaat. De datum in geding is de datum waarop de verzekerde overgaat van LGU naar IVA.

effectueringsdatum ouder zijn dan 9 maanden, zal in het kader van de heroverweging alsnog een actueel sociaal medisch oordeel gegeven moeten worden.

Als de verzekerde niet volledig en duurzaam arbeidsongeschikt wordt geacht, heeft hij geen recht op IVA-uitkering en wordt de LGU ongewijzigd voortgezet. Ook de beslissing dat de verzekerde geen recht heeft op IVA-uitkering, omdat hij niet volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is, is gericht op rechtsgevolg en moet daarom worden aangemerkt als een voor bezwaar en beroep vatbare beschikking. Als in de bestreden beschikking geen datum wordt genoemd waarop die beschikking betrekking heeft, wordt de datum van de beschikking aangemerkt als de datum in geding.

e. Herbeoordeling gericht op WIA-aanspraken per einde LGU

Als bij de laatste (her)beoordeling is vastgesteld dat de verzekerde (nog steeds) 35-80% of 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt is, dan wel langer dan 6 maanden voor einde LGU is vastgesteld dat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is, moet voor afloop van de LGU nog een beschikking worden bekendgemaakt over de WIA-aanspraken per einde LGU.

Voorafgaand aan het nemen van deze beschikking vraagt Uitkeren geen actueel sociaal-medisch oordeel aan SMZ. Uitkeren baseert de beschikking op het laatst gegeven oordeel ([zie Landelijk Bericht IM Uitkeren d.d. 4 maart 2011, nummer 2011-AW-010, Uitvoeringsbericht SMZ d.d. 18 april 2011, nummer 11-04-002](#) (met [bijlage 1](#) en [bijlage 2](#)) en de [notitie \(Her\)beoordelingsbeleid SMZ d.d. 30 mei 2011, Themapagina Herbeoordelingsbeleid](#)). Het is dus niet zo dat in alle gevallen kort voor het einde van de LGU een herbeoordeling plaatsvindt. Evenmin wordt kort voor het einde van de LGU getoetst of kan worden teruggevallen op het resultaat van de laatste (her)beoordeling.¹⁹

Gevolg hiervan is dat een beschikking over de WIA-aanspraken per einde LGU gebaseerd kan zijn op gegevens die op de datum waarop het recht op WGA-uitkering eindigt of waarop de verzekerde overgaat van LGU naar LAU of VVU niet langer actueel zijn. In dat geval zal in het kader van de heroverweging alsnog een actuele vaststelling van de mate van arbeidsongeschiktheid c.q. de resterende verdien capaciteit (en de inkomenseis) moeten plaatsvinden, ook als de verzekerde destijds geen bezwaar heeft gemaakt tegen de uitkomst van de laatste (her)beoordeling. Die laatste (her)beoordeling had immers betrekking op een eerdere datum, terwijl in bezwaar de actuele mate van arbeidsongeschiktheid c.q. resterende verdien capaciteit onderwerp van geschil is (zie notitie XXXXXXXXXX d.d. 25 november 2010, [Themapagina Herbeoordelingsbeleid](#)).

Uit de jurisprudentie van de CRvB wordt afgeleid, dat een beschikking waarmee een arbeidsongeschiktheidsuitkering wordt herzien of ingetrokken, in beginsel niet mag berusten op medische gegevens die op de effectueringsdatum ouder zijn dan 9 maanden (RSV 1981/244). Als de medische gegevens ouder zijn dan 9 maanden, moet worden nagegaan of er nadien veranderingen zijn opgetreden in de mate van arbeidsongeschiktheid.

Ook de [Wetsuitleg WIA, WAO/WAZ/oWajong en ZW actueel](#) gaat er van uit dat de medische vaststelling van de belastbaarheid, die gebruikt wordt bij het bepalen van de resterende verdien capaciteit, niet te oud mag zijn. Die instructie hanteert als uitgangspunt, dat er maximaal 6 maanden mogen liggen tussen het onderzoek door de verzekeringsarts en de datum waarop de beschikking wordt bekendgemaakt. Wordt die termijn overschreden, dan moet worden vastgesteld of de eerder bepaalde belastbaarheid is gewijzigd.²⁰

¹⁹ In voorkomende gevallen zal de beschikking over de WIA-aanspraken per einde LGU feitelijk gebaseerd zijn op de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis, zoals die bij de toekenningsbeschikking zijn vastgesteld. In dat geval bepalen die resterende verdien capaciteit en die inkomenseis weliswaar feitelijk of de verzekerde na afloop van de LGU recht heeft op LAU of VVU, maar dat laat onverlet, dat de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis opnieuw onderwerp van geschil kunnen zijn, als bezwaar wordt gemaakt tegen de beschikking over de WIA-aanspraken per einde LGU. Die beschikking heeft immers betrekking op een andere datum dan de toekenningsbeschikking.

²⁰ De WIA-instructie impliceert dat de medische gegevens (bij een uitlooptermijn van 2 maanden) op de

Een en ander betekent overigens niet, dat medische gegevens altijd correct zijn, als ze op de effectueringsdatum nog geen 9 maanden oud zijn. Ook dan kunnen er immers wijzigingen in de medische situatie van de verzekerde zijn opgetreden en als dat zo is, moeten die altijd worden meegewogen bij het vaststellen van de actuele belastbaarheid.

De [Wetsuitleg WIA, WAO/WAZ/oWajong en ZW actueel](#) gaat er verder van uit, dat ook een arbeidskundig oordeel door het tijdsverloop onbruikbaar kan worden voor hergebruik. Dit komt, aldus de instructie, doordat CBBS niet statisch is. Er worden functies aan toegevoegd en uit verwijderd, en bestaande functies worden regelmatig geactualiseerd, ook op de factor loon. Dat houdt in, dat een CBBS-raadpleging op een later moment – ook bij dezelfde belastbaarheidsgegevens – een ander resultaat kan hebben. Bij een nieuwe beoordeling kan daarom niet zonder meer worden teruggegrepen op de vorige CBBS-uitkomsten, maar zal het CBBS opnieuw moeten worden geraadpleegd. Op grond van artikel 9, onder a, laatste volzin, van het Schattingsbesluit mogen de gegevens met betrekking tot de in aanmerking genomen functies op de effectueringsdatum in ieder geval niet ouder zijn dan 24 maanden. In dit verband wordt verwezen naar de notitie van [REDACTED] d.d. 30 oktober 2013, [Themapagina Actuele functies](#).

De beslissing over de WIA-aanspraken per einde LGU kan inhouden dat het recht op WGA-uitkering eindigt, omdat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is, of dat de LGU eindigt en aan de verzekerde aansluitend LAU of VVU wordt toegekend. Omdat deze beslissing is gericht op rechtsgevolg is sprake van een beschikking waartegen bezwaar en beroep openstaat.²¹

Omdat de mate van arbeidsongeschiktheid c.q. de resterende verdien capaciteit medebepalend is voor de WIA-aanspraken per einde LGU heeft de belanghebbende voldoende procesbelang bij een heroverweging daarvan. De belanghebbende (dat kan ook hier een werkgever zijn) kan immers met zijn bezwaar bereiken dat de mate van arbeidsongeschiktheid c.q. de resterende verdien capaciteit alsnog anders wordt vastgesteld, met als mogelijk gevolg dat de verzekerde per einde LGU recht houdt op WGA-uitkering, dan wel recht heeft op een andere WGA-uitkering dan bij de bestreden beschikking is vastgesteld.

Als bezwaar wordt gemaakt tegen de beschikking over de WIA-aanspraken per einde LGU is de datum in geding de datum waarop het recht op WGA-uitkering volgens de beschikking eindigt dan wel de datum waarop de verzekerde volgens de beschikking overgaat van LGU naar LAU of VVU. Beoordeeld naar die datum moet de vaststelling van de mate van arbeidsongeschiktheid c.q. de resterende verdien capaciteit worden heroverwogen.

effectueringsdatum in beginsel niet ouder zijn dan 8 maanden (maximaal 6 maanden tussen datum van onderzoek en datum beschikking + uitlooptermijn van 2 maanden). Daarmee wordt voldaan aan de eis dat de medische gegevens op de effectueringsdatum in ieder geval niet ouder mogen zijn dan 9 maanden. Als de verzekerde recht heeft op LGU kan de uitlooptermijn (veel) langer zijn dan 2 maanden. In dat geval zal de WIA-instructie niet altijd in de pas lopen met de eis die de CRvB stelt.

²¹ De Memorie van Toelichting bij de Wet WIA gaat er van uit dat de verzekerde uiterlijk twee maanden voor afloop van de LGU wordt medegedeeld welk bedrag hij ten minste moet verdienen om voor LAU in aanmerking te komen (TK 2004-2005, 30034, nr. 3, p. 64). Dit betekent naar onze mening dat de beschikking over de WIA-aanspraken per einde LGU uiterlijk twee maanden voor afloop van de LGU moet worden bekendgemaakt. Als de verzekerde korter dan twee maanden voor einde LGU wordt geïnformeerd over het feit dat hij minder dan 35% arbeidsongeschikt is, eindigt het recht op WGA-uitkering niet op de dag dat de LGU eindigt. Over de periode dat de uitlooptermijn van twee maanden nog doorloopt na de dag dat de LGU eindigt, heeft de verzekerde recht op LAU of VVU. In dat geval zal de beschikking ook een beslissing moeten inhouden over de toekenning van LAU of VVU per einde LGU.

De primaire beschikking wordt herroepen als een wijziging van de mate van arbeidsongeschiktheid c.q. de resterende verdien capaciteit materiële gevolgen heeft voor de aanspraken, zoals die bij de bestreden beschikking zijn vastgesteld. De bezwaarkosten komen voor vergoeding in aanmerking. Ook als een wijziging van de resterende verdien capaciteit weliswaar geen materiële gevolgen heeft, maar wel tot gevolg heeft dat voor de verzekerde een (andere) inkomenseis wordt vastgesteld of tot gevolg heeft dat voor de verzekerde niet langer een inkomenseis geldt, is sprake van herroepen en worden de bezwaarkosten vergoed. Verwezen wordt naar onderdeel 3.3.

4.4 Herbeoordeling tijdens LAU

a. Beschikking

Een verzekerde heeft recht op LAU als hij geen recht (meer) heeft op LGU, 35-80% arbeidsongeschikt is en voldoet aan de voor hem geldende inkomenseis (hij benut (ten minste 50% van) zijn resterende verdien capaciteit), dan wel 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt is (in dat geval geldt voor hem geen inkomenseis).

In het kader van een herbeoordeling kan worden vastgesteld:

- dat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is (dan eindigt het recht op LAU op grond van artikel 56, lid 2, Wet WIA met inachtneming van een uitlooptermijn van twee maanden, ongeacht of de verzekerde daarvoor 35-80% of 80-100% arbeidsongeschikt was);
- dat de verzekerde volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is (dan eindigt het recht op LAU en heeft de verzekerde op grond van artikel 48, lid 1, onder a, Wet WIA met ingang van de dag dat hij volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is recht op een IVA-uitkering);
- dat de verzekerde ongewijzigd niet duurzaam 80-100% arbeidsongeschikt is (dan wordt het recht op LAU(1) ongewijzigd voortgezet);
- dat de verzekerde, die 35-80% arbeidsongeschikt was, 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt is (dan geldt op grond van artikel 60, lid 2, laatste volzin, Wet WIA de inkomenseis niet meer nadat de verzekerde ten minste twee kalendermaanden volledig arbeidsongeschikt is geweest; de verzekerde die recht had op LAU(1) houdt recht op LAU(1); de verzekerde die recht had op LAU(2) krijgt recht op LAU(1));
- dat de resterende verdien capaciteit van de verzekerde, die 35-80% arbeidsongeschikt is, is afgenomen (dan wordt op grond van artikel 60, lid 2, tweede volzin, Wet WIA, de inkomenseis herzien nadat de wijziging van de resterende verdien capaciteit twee kalendermaanden heeft voortgeduurd; als de verzekerde, die recht had op LAU(2), de gewijzigde resterende verdien capaciteit volledig benut, gaat hij over van LAU(2) naar LAU(1));
- dat de resterende verdien capaciteit van de verzekerde, die 35-80% arbeidsongeschikt is, is toegenomen (ook dan wordt op grond van artikel 60, lid 2, tweede volzin, Wet WIA, de inkomenseis herzien nadat de wijziging van de resterende verdien capaciteit twee kalendermaanden heeft voortgeduurd; als de verzekerde, die recht heeft op LAU(1), de gewijzigde resterende verdien capaciteit voor ten minste 50%, maar niet volledig, benut, gaat hij over van LAU(1) naar LAU(2); als de verzekerde niet voldoet aan de herziene inkomenseis (hij benut niet ten minste 50% van de gewijzigde resterende verdien capaciteit), gaat hij over van LAU naar VVU).

In al deze gevallen leidt de herbeoordeling tot een op rechtsgevolg gerichte beslissing over de WIA-aanspraken van de verzekerde en is sprake van een beschikking in de zin van de Awb, waartegen bezwaar en beroep openstaat. Ook als de LAU na een herbeoordeling ongewijzigd wordt voortgezet is sprake van een appellabele beschikking (zie 4.2 onder a).

Herbeoordeling: 80-100% arbeidsongeschikt => 35-80% arbeidsongeschikt

Een situatie die hierboven nog niet expliciet aan de orde is geweest, is de situatie waarin de verzekerde, die 80-100% arbeidsongeschikt was, na een herbeoordeling 35-80%

arbeidsongeschikt wordt geacht. Voor deze verzekerde gaat op grond van artikel 60, lid 3, Wet WIA, pas een inkomenseis gelden op de dag dat de resterende verdien capaciteit 24 kalendermaanden lang hoger is geweest dan 20% van het maatmaninkomen.²² Zolang de verzekerde geen inkomsten uit arbeid heeft, wordt de LAU(1) gedurende de uitlooptermijn van 24 kalendermaanden ongewijzigd voortgezet. De enkele vaststelling dat de verzekerde 35-80% arbeidsongeschikt is, heeft dus in ieder geval de eerste 24 kalendermaanden geen gevolgen voor recht, hoogte en duur van de LAU.

Toch zijn wij van mening dat ook in dit geval de beslissing om de LAU ongewijzigd voort te zetten moet worden aangemerkt als een appellabele beschikking, omdat de rechtsverhouding tussen de verzekerde en UWV naar een nieuwe datum opnieuw is beoordeeld (zie ook 4.2 onder a). Uit een oogpunt van rechtsbescherming moet een belanghebbende o.i. in rechte kunnen opkomen tegen de vaststelling dat de verzekerde niet langer volledig, maar nog wel ten minste 35% arbeidsongeschikt is. Met het bezwaar en beroep kan bijvoorbeeld een belanghebbende werkgever bereiken, dat alsnog wordt vastgesteld dat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is, met als gevolg dat het recht op LAU eindigt met inachtneming van een uitlooptermijn van twee maanden.

Of de verzekerde na afloop van de uitlooptermijn van 24 kalendermaanden recht houdt op LAU(1), dan wel overgaat naar LAU(2) of VVU, hangt er van af of hij dan nog steeds 35-80% arbeidsongeschikt is en zo ja of hij voldoet aan de inkomenseis. Sedert de herbeoordeling waarbij voor het eerst is vastgesteld dat de verzekerde 35-80% arbeidsongeschikt is zijn 24 kalendermaanden verstreken. Gelet op dit tijdsverloop kan voor de vaststelling van de WIA-aanspraken na afloop van de periode van 24 kalendermaanden naar onze mening niet zonder meer worden teruggevallen op het resultaat van die herbeoordeling. Omdat de resterende verdien capaciteit in de loop der tijd kan wijzigen, zal de vaststelling van de WIA-aanspraken na afloop van de uitlooptermijn gebaseerd moeten worden op een actueel sociaal medisch oordeel (zie 4.3 onder e voor de vraag wanneer sprake is van verouderde gegevens).²³

b. Datum in geding

Als bij de bestreden beschikking het recht op LAU wordt beëindigd, omdat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is, dan wel het recht op LAU(1) of LAU(2) wordt beëindigd, maar de verzekerde aansluitend recht heeft op IVA-uitkering, een andere LAU of VVU, is de datum waarop het recht op LAU volgens de beschikking eindigt c.q. de datum waarop de verzekerde volgens de beschikking overgaat van LAU(1) naar LAU(2) of omgekeerd, de datum in geding.

Als de bestreden beschikking inhoudt, dat het recht op LAU ongewijzigd wordt voortgezet, zal in de beschikking niet altijd een datum worden genoemd waarop de beschikking betrekking heeft. In dat geval wordt de datum van de bestreden beschikking aangemerkt als de datum in geding.

²² Met ingang van 1 augustus 2009 bepaalt artikel 60, lid 3, Wet WIA dat de periode van 24 maanden eindigt op het moment dat de verzekerde gedurende ten minste twee kalendermaanden slechts in staat was met arbeid ten hoogste 20% te verdienen van het maatmaninkomen per uur.

²³ Hierover vindt nog afstemming plaats met SMZ.

c. Herroepen primaire beschikking

De primaire beschikking wordt herroepen als een wijziging van de mate van arbeidsongeschiktheid c.q. een wijziging van de resterende verdien capaciteit materiële gevolgen heeft voor de aanspraken, zoals die bij de primaire beschikking zijn vastgesteld. De primaire beschikking wordt ook herroepen als de wijziging van de resterende verdien capaciteit weliswaar geen materiële gevolgen heeft, maar wel tot gevolg heeft dat voor de verzekerde een (andere) inkomenseis wordt vastgesteld of tot gevolg heeft dat voor de verzekerde niet langer een inkomenseis geldt. De bezwaarkosten komen in die gevallen voor vergoeding in aanmerking. Verwezen wordt naar onderdeel 3.3.

4.5 Herbeoordeling tijdens VVU

a. Beschikking

De verzekerde die recht heeft op VVU heeft geen recht (meer) op LGU, is 35-80% arbeidsongeschikt en voldoet niet aan de voor hem geldende inkomenseis. Zoals eerder opgemerkt, is de mate van arbeidsongeschiktheid via het systeem van arbeidsongeschiktheidsklassen en daarbij behorende uitkeringspercentages rechtstreeks van invloed op de hoogte van de VVU.

In het kader van een herbeoordeling kan worden vastgesteld:

- dat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is (dan eindigt het recht op VVU op grond van artikel 56, lid 2, Wet WIA met inachtneming van een uitlooptermijn van twee maanden);
- dat de verzekerde volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is (dan eindigt het recht op VVU en heeft de verzekerde op grond van artikel 48, lid 1, onder a, Wet WIA met ingang van de dag dat hij volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is recht op een IVA-uitkering);
- dat de resterende verdien capaciteit is gewijzigd (op grond van artikel 60, lid 2, Wet WIA wordt de inkomenseis herzien nadat de wijziging in de resterende verdien capaciteit twee kalendermaanden heeft voortgeduurd; als de verzekerde voldoet aan de herziene inkomenseis, eindigt het recht op VVU en krijgt hij recht op LAU(1) of LAU(2); als de verzekerde niet voldoet aan de herziene inkomenseis houdt hij recht op VVU);
- dat de mate van arbeidsongeschiktheid is gewijzigd (als de verzekerde niet overgaat van VVU naar LAU, wordt de hoogte van de VVU bij overschrijding van de klassegrens op grond van artikel 62, lid 2, Wet WIA eerst herzien nadat de wijziging van de mate van arbeidsongeschiktheid ten minste twee kalendermaanden heeft voortgeduurd).

In al deze gevallen leidt de herbeoordeling tot een op rechtsgevolg gerichte beslissing over de WIA-aanspraken van de verzekerde en is sprake van een beschikking in de zin van de Awb, waartegen bezwaar en beroep openstaat. Ook als de VVU ongewijzigd wordt voortgezet is sprake van een appellabele beschikking (zie hierboven 4.2, onder a).

b. Datum in geding

De datum in geding is de datum waarop het recht op VVU volgens de primaire beschikking eindigt, dan wel de datum waarop de VVU volgens de primaire beschikking wordt herzien.

Als de bestreden beschikking inhoudt, dat het recht op VVU ongewijzigd wordt voortgezet, zal in de beschikking niet altijd een datum worden genoemd waarop de beschikking betrekking heeft. In dat geval wordt de datum van de bestreden beschikking aangemerkt als de datum in geding.

c. Herroepen primaire beschikking

De primaire beschikking wordt herroepen als een wijziging van de mate van arbeidsongeschiktheid c.q. een wijziging van de resterende verdien capaciteit materiële gevolgen heeft voor de aanspraken, zoals die bij de primaire beschikking zijn vastgesteld. De primaire beschikking wordt ook herroepen als de wijziging van de resterende verdien capaciteit weliswaar geen materiële

gevolgen heeft, maar wel tot gevolg heeft dat voor de verzekerde een (andere) inkomenseis wordt vastgesteld of tot gevolg heeft dat voor de verzekerde niet langer een inkomenseis geldt. De bezwaarkosten komen in die gevallen voor vergoeding in aanmerking. Verwezen wordt naar onderdeel 3.3.

4.6 Samenvatting herbeoordeling tijdens WIA-uitkering

Als de verzekerde recht heeft op IVA, kan een herbeoordeling ertoe leiden, dat de uitkering ongewijzigd wordt voortgezet (de verzekerde is nog steeds volledig en duurzaam arbeidsongeschikt), dat de verzekerde overgaat van IVA naar WGA (de verzekerde is niet langer volledig en duurzaam arbeidsongeschikt) of dat het recht op uitkering na twee maanden eindigt (de verzekerde is minder dan 35% arbeidsongeschikt).

Als de verzekerde recht heeft op WGA en bij een herbeoordeling wordt vastgesteld, dat de verzekerde volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is, gaat de verzekerde over van WGA naar IVA.

Als de verzekerde recht heeft op LGU moet apart worden beslist over de WIA-aanspraken na afloop van de LGU. Die beslissing kan inhouden dat de verzekerde aansluitend recht heeft op LAU of VVU, dan wel dat het recht op WGA-uitkering eindigt, omdat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is.

Als de verzekerde recht heeft op LAU of VVU en bij een herbeoordeling wordt vastgesteld dat de resterende verdien capaciteit is gewijzigd, wordt de inkomenseis herzien nadat de wijziging van de resterende verdien capaciteit twee kalendermaanden heeft voortgeduurd. De herbeoordeling kan er in dat geval toe leiden, dat de verzekerde na 2 kalendermaanden overgaat naar een andere WGA-uitkering, omdat de verzekerde wel of juist niet voldoet aan de herziene inkomenseis (LAU(1) wordt LAU(2) of omgekeerd, LAU wordt VVU of omgekeerd). De herbeoordeling kan er ook toe leiden dat het recht op WGA-uitkering na 2 maanden eindigt (de verzekerde is minder dan 35% arbeidsongeschikt) of dat de uitkering ongewijzigd wordt voortgezet (de verzekerde benut nog steeds of nog steeds niet (ten minste 50% van) zijn verdien capaciteit). Voor de verzekerde die recht heeft op VVU kan de herbeoordeling er ook toe leiden dat de VVU wordt herzien (de verzekerde voldoet ook niet aan de herziene inkomenseis, maar wordt wel ingedeeld in een andere arbeidsongeschiktheidsklasse).

In een drietal situaties is de uitkomst van de herbeoordeling niet meteen van invloed op de WIA-aanspraken van de verzekerde:

- a. *De herbeoordeling van de verzekerde, die recht heeft op LGU, is niet gericht op vaststelling van de WIA-aanspraken per einde LGU.*

Als de verzekerde recht heeft op LGU is een wijziging van de resterende verdien capaciteit niet van invloed op recht, hoogte en duur van de LGU. Ook als een herbeoordeling tijdens LGU niet is gericht op de vaststelling van de WIA-aanspraken per einde LGU, wordt de uitkomst van die herbeoordeling neergelegd in een aparte beschikking over de mate van arbeidsongeschiktheid. Deze beschikking komt er feitelijk op neer dat de LGU ongewijzigd wordt voortgezet.

- b. *Bij een herbeoordeling tijdens LGU wordt vastgesteld dat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is.*

Als bij een herbeoordeling tijdens LGU wordt vastgesteld dat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt is, werd tot 1 oktober 2013 aan de verzekerde een beschikking bekendgemaakt waarmee het recht op WGA-uitkering per einde LGU werd beëindigd. Met deze beschikking werd definitief beslist over de WIA-aanspraken na afloop van de LGU, ongeacht de lengte van de resterende uitkeringsduur LGU.

Met ingang van 1 oktober 2013 wordt alleen bij een resterende uitkeringsduur van

maximaal 6 maanden meteen beslist over de WIA-aanspraken per einde LGU. Bij een resterende uitkeringsduur van meer dan 6 maanden wordt kort voor het einde van de LGU een aparte beschikking bekendgemaakt over de WIA-aanspraken per einde LGU.

- c. *De verzekerde, die 80-100% arbeidsongeschikt is en recht heeft op LAU(1), wordt 35-80% arbeidsongeschikt geacht.*

In dit geval gaat voor de verzekerde pas een inkomenseis gelden op de dag dat de resterende verdien capaciteit 24 kalendermaanden lang hoger is geweest dan 20% van het maatmaninkomen. De vaststelling dat de verzekerde 35-80% arbeidsongeschikt is heeft derhalve in ieder geval de eerste 24 kalendermaanden geen gevolgen voor recht, hoogte en duur van de LAU. De beslissing over de WIA-aanspraken na afloop van de termijn van 24 kalendermaanden moet berusten op een actueel sociaal medisch oordeel. Dit betekent dat de medische gegevens waarop die beslissing wordt gebaseerd in ieder geval niet ouder mogen zijn dan 9 maanden.

De beslissing dat de verzekerde overgaat van de ene naar de andere WIA-uitkering, dat de VVU wordt herzien, of dat het recht op uitkering eindigt, is gericht op rechtsgevolg en moet daarom worden aangemerkt als een beschikking waartegen bezwaar en beroep openstaat. Ook de beslissing om de uitkering ongewijzigd voort te zetten moet worden aangemerkt als een appellabele beschikking, omdat die beslissing impliceert, dat de rechtsverhouding tussen de verzekerde en UWV naar een nieuwe datum opnieuw is beoordeeld.

In het kader van de heroverweging wordt als datum in geding aangemerkt:

- de datum waarop de verzekerde volgens de bestreden beschikking overgaat van de ene naar de andere WIA-uitkering;
- de datum waarop de VVU volgens de bestreden beschikking wordt herzien;
- de datum waarop het recht op uitkering volgens de bestreden beschikking eindigt;
- de datum waarop het recht op uitkering volgens de bestreden beschikking ongewijzigd wordt voortgezet;
- als de bestreden beschikking geen datum noemt waarop die beschikking betrekking heeft, wordt de datum van de beschikking aangemerkt als de datum in geding.

De heroverweging in bezwaar is gericht op een beoordeling van de WIA-aanspraken op de datum in geding.²⁴

De primaire beschikking wordt herroepen als een wijziging van de resterende verdien capaciteit materiële gevolgen heeft voor de aanspraken, zoals die bij de primaire beschikking zijn vastgesteld.

De primaire beschikking wordt ook herroepen als de wijziging van de resterende verdien capaciteit weliswaar geen materiële gevolgen heeft, maar wel tot gevolg heeft dat voor de verzekerde een (andere) inkomenseis wordt vastgesteld of tot gevolg heeft dat voor de verzekerde niet langer een inkomenseis geldt.

Bij een herroeping van de primaire beschikking worden de bezwaarkosten vergoed, mits ook aan de overige voorwaarden voor vergoeding is voldaan.

²⁴ In voorkomende gevallen zullen de WIA-aanspraken in het kader van de heroverweging (ook) naar een andere datum beoordeeld moeten worden, bijvoorbeeld in gevallen waarin de uitkering bij de primaire beschikking per een bepaalde datum is herzien in verband met toegenomen arbeidsongeschiktheid en de verzekerde in bezwaar claimt dat de uitkering per een eerdere datum moet worden herzien, omdat de toegenomen arbeidsongeschiktheid eerder is ingetreden.

5 Heroverweging in bezwaar

5.1 Inleiding

De voorgaande onderdelen hebben betrekking op de gevolgen van een theoretische schatting voor de WIA-aanspraken van de verzekerde. In dat kader is ingegaan op de volgende vragen:

- wanneer is sprake van een beschikking?
- heeft de belanghebbende voldoende procesbelang?
- welke datum moet worden aangemerkt als de datum in geding?
- wanneer leidt de heroverweging tot herroeping van de primaire beschikking?
- wanneer komen bezwaarkosten voor vergoeding in aanmerking?

In dit onderdeel wordt ingegaan op de aard en de omvang van de heroverweging als bezwaar wordt gemaakt tegen een beschikking, die is gebaseerd op de uitkomst van een theoretische schatting.

In [hoofdstuk 6A van de UWV richtlijnen bezwaarproces](#) zijn de uitgangspunten neergelegd die gelden voor de sociaal medische heroverweging van WAO-, WAZ en Wajong-beschikkingen. De hierna te noemen uitgangspunten gelden ook voor de heroverweging van WIA-beschikkingen (voor een uitwerking daarvan wordt verwezen naar genoemd hoofdstuk 6A):

- als het bezwaar betrekking heeft op de vaststelling van de mate van arbeidsongeschiktheid, moet in beginsel zowel de verzekeringsgeneeskundige als de arbeidskundige grondslag van de beschikking worden heroverwogen (onderdeel 2.1 hoofdstuk 6A);
- de heroverweging mag niet beperkt blijven tot de grieven die de belanghebbende concreet heeft aangevoerd; de vaststelling van de mate van arbeidsongeschiktheid moet integraal worden heroverwogen: ook als los van de aangevoerde bezwaren wordt getwijfeld aan de juistheid of de volledigheid van de primaire beoordeling, moet die twijfel worden weggenomen (onderdeel 2.1 hoofdstuk 6A);
- de va b&b wordt ingeschakeld als de medische grondslag van de primaire beschikking wordt aangevochten;
- de ad b&b wordt ingeschakeld als de arbeidskundige grondslag van de primaire beschikking wordt aangevochten, als mogelijk (aanvullende) functieduiding aan de orde is en/of als re-integratieaspecten aan de orde zijn (onderdeel 2.2 hoofdstuk 6A);
- de heroverweging door de va b&b is gericht op de vraag of de va – beoordeeld naar de datum in geding – de beperkingen correct heeft vastgesteld (onderdeel 2.3 hoofdstuk 6A);
- als het bezwaar betrekking heeft op de vaststelling van de mate van arbeidsongeschiktheid, is de heroverweging door de ad b&b primair gericht op de vraag of de functies die aan de schatting ten grondslag liggen – beoordeeld naar de datum in geding – zijn berekend voor de krachten en bekwaamheden van de verzekerde (onderdeel 2.4 hoofdstuk 6A);
- als de bevindingen en conclusies van de va/ad worden gedragen door de beschikbare gegevens, is er in beginsel geen aanleiding om van die bevindingen en conclusies af te wijken (onderdeel 2.5 hoofdstuk 6A).

In voorkomende gevallen moet de ad b&b nagaan of alsnog andere functies aan de schatting ten grondslag kunnen worden gelegd. Voor de Wet WIA gelden in dat kader deels andere uitgangspunten dan voor de WAO, de WAZ en de Wajong. Verwezen wordt naar de [notitie Functieduiding en vaststellen verdien capaciteit in WIA-bezwaarzaken d.d. 28 juni 2012](#), [Themapagina Heroverweging in bezwaar](#).

Het bijhouden van functies heeft in het kader van de Wet WIA andere gevolgen dan in het kader van de WAO, de WAZ en de Wajong. Op deze gevolgen wordt hierna ingegaan in onderdeel 5.2. Dit wordt verder uitgewerkt in de onderdelen 5.3 (einde wachttijd), 5.4 (lopende uitkering) en 5.5 (WIA-aanspraken na afloop LGU).

5.2 Nieuwe schatting in bezwaar

5.2.1 Nieuwe of aanvullende functieduiding

In WIA-bezwaarzaken wordt ten aanzien van gedeeltelijk arbeidsgeschikten altijd beoordeeld of de vastgestelde verdien capaciteit voldoende aansluit bij de verdienmogelijkheden van de verzekerde. Bij twijfel wordt nagegaan of alsnog functies kunnen worden geduid waarmee de verdien capaciteit (weer) op peil kan worden gebracht (zie de [notitie Functieduiding en vaststellen verdien capaciteit in WIA-bezwaarzaken d.d. 28 juni 2012](#), [Themapagina Heroverweging in bezwaar](#)).

5.2.2 Aanzeggen nieuwe functies/uitlooptermijn

Als in bezwaar functies aan de schatting ten grondslag worden gelegd, die niet eerder zijn aangezegd en ook niet in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies, moet de verzekerde nog tijdens de bezwaarschriftprocedure worden geïnformeerd over de nieuwe functies. Als de verzekerde zich door een gemachtigde laat vertegenwoordigen moet niet alleen de gemachtigde, maar ook de verzekerde zelf over de nieuwe functies worden geïnformeerd ([USZ 2006/221](#)). In dat geval wordt de gemachtigde in de gelegenheid gesteld op de nieuwe functies te reageren ([zie ook hoofdstuk 4A van de UWV richtlijnen bezwaarproces](#)).

Als de schatting alsnog (mede) wordt gebaseerd op functies, die niet eerder zijn aangezegd en ook niet in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies, zal bij de verlaging of intrekking van de uitkering bovendien op zorgvuldigheidgronden een (nieuwe) uitlooptermijn in acht genomen moeten worden. De uitlooptermijn bedraagt in beginsel twee maanden en vangt aan op de dag na die waarop de brief is verzonden waarmee de verzekerde tijdens de bezwaarschriftprocedure is geïnformeerd over de (nieuwe) functies.²⁵ Als de wijziging in de resterende verdien capaciteit een gevolg is van een werkgeversbezwaar, vindt een verlaging of intrekking van de uitkering op grond van artikel 117 Wet WIA in ieder geval niet eerder plaats dan zes weken na de dag waarop de beslissing op bezwaar²⁶ is bekendgemaakt (zie ook [hoofdstuk 6A van de UWV richtlijnen bezwaarproces](#), onder 3.7 en 4.3).

Zie ook de [Themapagina Aanzegjurisprudentie en uitlooptermijnen](#).

5.2.3 (Gevolgen) wijziging resterende verdien capaciteit

Als in het kader van de heroverweging alsnog geheel of gedeeltelijk andere functies aan de schatting ten grondslag worden gelegd, zal dit kunnen leiden tot een wijziging in de eerder vastgestelde resterende verdien capaciteit, ongeacht of de nieuwe functies in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies. Ook als geen nieuwe functies worden geduid, omdat kan worden teruggevallen op voldoende reservefuncties, zal dat tot gevolg kunnen hebben dat de resterende verdien capaciteit alsnog anders wordt vastgesteld.

In het kader van de andere arbeidsongeschiktheidswetten heeft een wijziging van de resterende verdien capaciteit alleen gevolgen voor de uitkering als die wijziging leidt tot een overschrijding van de klassegrens. In het kader van de Wet WIA heeft een wijziging in de resterende verdien capaciteit in de eerste plaats gevolgen voor de (hoogte van de) inkomenseis:

- op grond van artikel 60, lid 2, tweede volzin, Wet WIA wordt de inkomenseis herzien nadat een wijziging in de resterende verdien capaciteit twee kalendermaanden heeft voortgeduurd
- op grond van artikel 60, lid 2, laatste volzin, Wet WIA, geldt de inkomenseis niet meer, nadat de verzekerde ten minste twee kalendermaanden 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt is geweest

²⁵ Deze zorgvuldigheidseisen vloeien voort uit de WAO-jurisprudentie van de CRvB, maar gelden ook in het kader van de Wet WIA ([CRvB 21 maart 2014, ECLI:NL:CRVB:2014:937](#)).

²⁶ En dus niet de brief of de voorgenomen beslissing op bezwaar waarmee de verzekerde tijdens de procedure wordt geïnformeerd over de nieuwe functies.

- op grond van artikel 60, lid 3, Wet WIA gaat voor de verzekerde, die volledig arbeidsongeschikt is, pas een inkomenseis gelden op de dag dat de resterende verdien capaciteit 24 kalendermaanden lang hoger is geweest dan 20% van het maatmaninkomen. De periode van 24 kalendermaanden eindigt op het moment dat de verzekerde gedurende ten minste twee kalendermaanden slechts in staat was met arbeid ten hoogste 20% te verdienen van het maatmaninkomen.²⁷

Een herziening van de inkomenseis kan vervolgens tot gevolg hebben dat de verzekerde overgaat van LAU(1) naar LAU(2) of omgekeerd of van LAU naar VVU of omgekeerd.

In de tweede plaats is een wijziging in de resterende verdien capaciteit rechtstreeks van invloed op de hoogte van de uitkering, als de verzekerde, die recht heeft op LAU, zijn resterende verdien capaciteit niet volledig, maar wel voor ten minste 50% benut. Op grond van artikel 61, lid 4, Wet WIA bedraagt de hoogte van de LAU in dat geval namelijk per kalendermaand 0,7 x (het maandloon – de overblijvende verdien capaciteit).²⁸ Als de verdien capaciteit hoger wordt, wordt de uitkering lager en omgekeerd.

Als de verzekerde recht heeft op VVU en (ook) niet voldoet aan de herziene inkomenseis, kan een wijziging in de resterende verdien capaciteit, net als bij de WAO, leiden tot indeling in dezelfde arbeidsongeschiktheidsklasse of – bij overschrijding van de klassegrens – tot indeling in een hogere of een lagere arbeidsongeschiktheidsklasse.

5.2.4 Gewijzigde resterende verdien capaciteit en (herziene) inkomenseis gelden per datum in geding

Als de resterende verdien capaciteit op basis van de overblijvende functies of op basis van geheel of gedeeltelijk nieuwe functies anders wordt vastgesteld, zal ten aanzien van de verzekerde ook een (herziene) inkomenseis moeten worden vastgesteld.

Als de primaire beschikking betrekking heeft op de WIA-aanspraken per einde wachttijd, gaan wij er van uit dat voor de verzekerde alsnog per einde wachttijd de inkomenseis geldt, die is gebaseerd op de in bezwaar vastgestelde resterende verdien capaciteit.²⁹

Op grond van artikel 60, lid 2, tweede volzin, Wet WIA wordt de inkomenseis pas herzien nadat een wijziging in de resterende verdien capaciteit twee kalendermaanden heeft voortgeduurd. Als de primaire beschikking betrekking heeft op een lopende WIA-uitkering gaan wij er van uit, dat de in bezwaar vastgestelde wijziging in de resterende verdien capaciteit op de datum in geding twee kalendermaanden heeft voortgeduurd, tenzij er duidelijke aanwijzingen zijn voor het tegendeel.³⁰ Aan dit uitgangspunt ligt ten grondslag dat de in bezwaar vastgestelde verdien capaciteit – achteraf bezien – reeds bij de primaire beoordeling vastgesteld had moeten worden.³¹

²⁷ Voor het antwoord op de vraag wanneer de periode van 24 kalendermaanden aanvangt wordt verwezen naar de notitie van [REDACTED] d.d. 14 juli 2014, [Themapagina Wet WIA \(het systeem van\)](#).

²⁸ Zie noot 1 voor het begrip 'overblijvende verdien capaciteit'.

²⁹ Als bij de primaire beschikking WIA-uitkering is geweigerd, omdat de verzekerde per einde wachttijd minder dan 35% arbeidsongeschikt is en de verzekerde ook op basis van de nieuwe functies minder dan 35% arbeidsongeschikt is, kan de weigering van WIA-uitkering per einde wachttijd worden gehandhaafd en hoeft ten aanzien van de verzekerde geen inkomenseis te worden vastgesteld. Als de verzekerde per einde wachttijd alsnog volledig arbeidsongeschikt wordt geacht, geldt voor hem (alsnog) geen inkomenseis.

³⁰ Bijvoorbeeld een duidelijke verslechtering in de gezondheidstoestand van de verzekerde in de twee kalendermaanden voorafgaand aan de datum in geding.

³¹ Als in bezwaar wordt vastgesteld dat de verzekerde toegenomen arbeidsongeschikt is en de verzekerde op basis van de gewijzigde resterende verdien capaciteit en de daarop gebaseerde inkomenseis recht heeft op een hogere uitkering dan voorafgaand aan de datum in geding, moet worden beoordeeld wanneer de toegenomen arbeidsongeschiktheid is ingetreden en wanneer de gewijzigde resterende verdien capaciteit twee maanden heeft voortgeduurd (zie ook [hoofdstuk 6A van de UWV richtlijnen bezwaarproces](#) onder 3.2). Met SMZ moeten nog afspraken worden gemaakt over de ingangsdatum van de verhoging als sprake is van toegenomen

Een en ander betekent, dat voor de verzekerde op de datum in geding alsnog de inkomenseis geldt, die is gebaseerd op de in bezwaar vastgestelde resterende verdien capaciteit.

LET OP!

Of de herziening van de inkomenseis ook per de datum in geding gevolgen kan hebben voor de uitkering hangt er van af of de primaire beschikking betrekking heeft op de aanspraken bij einde wachttijd (zie 5.2.5) of op een lopende uitkering (zie 5.2.6 tot en met 5.2.8). Verder hangt het er van af of de herziening van de inkomenseis per de datum in geding leidt tot een hogere of tot een lagere uitkering dan bij de primaire beschikking is vastgesteld. Een en ander wordt hierna verder uitgewerkt.

Als de verzekerde voorafgaand aan de datum in geding 35-80% arbeidsongeschikt was en in bezwaar wordt vastgesteld dat de verzekerde 80-100% arbeidsongeschikt is, moet wel worden beoordeeld wanneer de toegenomen arbeidsongeschiktheid is ingetreden. Als dat niet precies kan worden vastgesteld, wordt er van uitgegaan dat de verzekerde op de datum in geding ten minste twee kalendermaanden 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt is geweest (zie 5.4 onder g).³²

5.2.5 Gevolgen vaststelling of herziening inkomenseis per einde wachttijd

Als de primaire beschikking betrekking heeft op de WIA-aanspraken per einde wachttijd moet rekening worden gehouden met het volgende.

a. *Weigering uitkering (minder dan 35% arbeidsongeschikt)*

Als bij de primaire beschikking WIA-uitkering is geweigerd, omdat de verzekerde per einde wachttijd minder dan 35% arbeidsongeschikt is en de verzekerde op basis van de nieuwe functies 35-80% arbeidsongeschikt wordt geacht, wordt de primaire beschikking herroepen en wordt bij beslissing op bezwaar alsnog een WGA-uitkering toegekend.³³

b. *Toekenning LGU*

Als de verzekerde per einde wachttijd recht heeft op LGU hoeft niet te worden beoordeeld of hij op de datum in geding voldeed aan de inkomenseis, omdat voor de aanspraak op LGU niet relevant is of aan de inkomenseis wordt voldaan. Wel moet de inkomenseis worden vermeld in de beslissing op bezwaar (zie de nota van [REDACTED] d.d. 23 augustus 2007, [Themapagina 'Wet WIA \(Het systeem van\)'](#) en CRvB d.d. 30 september 2009, [ECLI:NL:CRVB:2009:BJ9226](#) en [ECLI:NL:CRVB:2009:BJ7053](#)).

c. *Toekenning LAU of VVU*

Als de verzekerde geen recht heeft op LGU, omdat hij niet voldoet aan de referentie-eis van artikel 58 Wet WIA, wordt voor de vraag of hij per einde wachttijd recht heeft op LAU(1), LAU(2) of VVU getoetst aan de inkomenseis die is gebaseerd op de in bezwaar

arbeidsongeschiktheid op arbeidskundige gronden; het verzoek is om gevallen waarin dit speelt voor te leggen aan centraal JKC. Er zijn al wel afspraken met SMZ gemaakt over de ingangsdatum van een IVA-uitkering, als deze volgt op een WGA-uitkering (zie Notitie [REDACTED], december 2011, [Themapagina Ingangsdatum IVA na WGA](#)).

³² Met SMZ moeten nog afspraken worden gemaakt over de ingangsdatum van een verhoging als sprake is van toegenomen arbeidsongeschiktheid op arbeidskundige gronden; het verzoek is om gevallen waarin dit speelt voor te leggen aan centraal JKC. Er zijn al wel afspraken met SMZ gemaakt over de ingangsdatum van een IVA-uitkering, als deze volgt op een WGA-uitkering (zie Notitie [REDACTED], december 2011, [Themapagina Ingangsdatum IVA na WGA](#)).

³³ Als de verzekerde ook op basis van de nieuwe functies minder dan 35% arbeidsongeschikt is, wordt de primaire beschikking niet herroepen, ongeacht of de nieuwe functies eerder zijn aangezegd en/of in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies. In dat geval hoeft ten aanzien van de verzekerde geen inkomenseis te worden vastgesteld (zie 5.3 onder a).

vastgestelde resterende verdien capaciteit.

Als bij de primaire beschikking LAU of VVU is toegekend en de verzekerde – getoetst aan de in bezwaar vastgestelde inkomenseis – recht heeft op een uitkering die gelijk is aan of hoger is dan de uitkering waarop hij volgens de primaire beschikking recht heeft, wordt die uitkomst per einde wachttijd geëffectueerd, ook als de nieuwe functies niet eerder zijn aangezegd en evenmin in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies.

Als bij de primaire beschikking LAU of VVU is toegekend en de verzekerde – getoetst aan de in bezwaar vastgestelde inkomenseis – recht heeft op een lagere uitkering dan bij de primaire beschikking is vastgesteld, kan die verlaging niet alsnog per einde wachttijd worden geëffectueerd, onder meer omdat het indienen van een bezwaarschrift niet mag leiden tot een verslechtering van de positie van de indiener, die zonder de bezwaarschriftprocedure niet mogelijk zou zijn (verbod van reformatio in peius). In deze gevallen zal bij de verlaging van de uitkering een uitlooptermijn in acht genomen moeten worden (zie 5.2.2). Tijdens de uitlooptermijn wordt de uitkering gebaseerd op de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis, zoals deze bij de primaire beschikking zijn vastgesteld.

Bij een toekenning van LAU kan dit voorkomen als in bezwaar de resterende verdien capaciteit en daarmee de inkomenseis op een hoger bedrag worden vastgesteld en betrokkene de gewijzigde resterende verdien capaciteit niet volledig benut (**voorbeeld 1**) of niet voldoet aan de herziene inkomenseis (**voorbeeld 2**).

Bij een toekenning van VVU kan dit voorkomen als in bezwaar de resterende verdien capaciteit hoger wordt vastgesteld en de betrokkene daardoor in een lagere arbeidsongeschiktheidsklasse moet worden ingedeeld (**voorbeeld 3**).

LET OP!

Als per einde wachttijd LAU is toegekend, omdat betrokkene voldeed aan de inkomenseis zoals deze bij de primaire beschikking is vastgesteld, kan het voorkomen dat het inkomen van betrokkene in de periode tussen de datum in geding en het einde van de uitlooptermijn lager wordt of zelfs geheel wegvalt, waardoor hij niet langer voldoet aan de inkomenseis zoals deze bij de primaire beschikking is vastgesteld of weliswaar nog steeds voldoet aan die inkomenseis, maar de resterende verdien capaciteit die ten grondslag ligt aan de primaire beschikking niet langer volledig benut. Dit heeft tot gevolg dat betrokkene al voor het einde van de uitlooptermijn voor een lagere uitkering in aanmerking komt. Die verlaging kan meteen worden geëffectueerd, omdat deze losstaat van de nieuwe schatting in bezwaar en ook zonder de bezwaarschriftprocedure geëffectueerd had moeten worden (**voorbeeld 4**).

5.2.6 Gevolgen herziening inkomenseis voor lopende LGU

Als de verzekerde op de datum in geding recht heeft op LGU, hoeft niet te worden beoordeeld of hij op die datum voldeed aan de herziene inkomenseis, omdat voor de aanspraak op LGU niet relevant is of aan de inkomenseis wordt voldaan. Wel moet de herziene inkomenseis worden vermeld in de beslissing op bezwaar (zie de nota van [REDACTED] d.d. 23 augustus 2007, [Themapagina 'Wet WIA \(Het systeem van\)'](#)).

LET OP!

Ook als de resterende verdien capaciteit in bezwaar anders is vastgesteld en de LGU ongewijzigd doorloopt, is van belang dat SMZ uitdrukkelijk door b&b wordt geïnformeerd over de gewijzigde resterende verdien capaciteit. Gebeurt dat niet, dan wordt per einde LGU aan een verkeerde inkomenseis getoetst (zie de notitie van [REDACTED] d.d. 30 september 2013 (aangepast op 16 januari 2014 en 17 februari 2015), [Themapagina Herbeoordelingsbeleid](#)).

5.2.7 Gevolgen herziening inkomenseis voor lopende LAU of VVU

Als de verzekerde recht heeft op LAU of VVU moet in het kader van een volledige heroverweging worden beoordeeld of hij op de datum in geding voldoet aan de herziene inkomenseis. Bij die beoordeling moet rekening worden gehouden met het volgende:

a. *Hogere uitkering per datum in geding*

Getoetst aan de herziene inkomenseis heeft de verzekerde per de datum in geding recht op een uitkering die gelijk is aan of hoger is dan de uitkering waarop hij daarvoor recht had en die ook gelijk is aan of hoger is dan de uitkering waarop hij volgens de primaire beschikking recht heeft: deze uitkomst wordt geëffectueerd per de datum in geding.

Dit doet zich voor als de in bezwaar vastgestelde resterende verdien capaciteit lager is dan de resterende verdien capaciteit die gold voorafgaand aan de datum in geding en ook lager is dan de resterende verdien capaciteit die ten grondslag ligt aan de primaire beschikking.

De uitkering wordt per de datum in geding gebaseerd op de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis, zoals die in bezwaar zijn vastgesteld (**voorbeeld 5**).

b. *Per datum in geding geen lagere uitkering dan de uitkering waarop de verzekerde volgens de primaire beschikking recht heeft*

Getoetst aan de herziene inkomenseis zou de verzekerde per de datum in geding recht hebben op een uitkering die lager is dan de uitkering waarop hij volgens de primaire beschikking recht heeft: deze uitkomst kan niet worden geëffectueerd per de datum in geding.³⁴

Dit doet zich voor als de in bezwaar vastgestelde resterende verdien capaciteit hoger is dan de resterende verdien capaciteit die ten grondslag ligt aan de primaire beschikking.

De uitkering kan pas na afloop van een uitlooptermijn worden gebaseerd op de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis, zoals die in bezwaar zijn vastgesteld (zie ook 5.2.2).

Voor de vaststelling van de uitkering tijdens de uitlooptermijn geldt het volgende.

Als de in bezwaar vastgestelde resterende verdien capaciteit ook hoger is dan de resterende verdien capaciteit die gold voorafgaand aan de datum in geding, wordt tijdens de uitlooptermijn gerekend met de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis die golden voorafgaand aan de datum in geding (**voorbeeld 6**) of – als die lager zijn – met de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis die ten grondslag liggen aan de primaire beschikking (**voorbeeld 7**).³⁵

Hierbij gelden echter de volgende bijzonderheden.

Als de nieuwe schatting in bezwaar is gebaseerd op functies die al eerder zijn aangezegd

³⁴ Het indienen van een bezwaarschrift mag niet leiden tot een verslechtering van de positie van de indiener, die zonder de bezwaarschriftprocedure niet mogelijk zou zijn (verbod van reformatio in peius). Daarom mag de beslissing op bezwaar niet inhouden dat de uitkering met terugwerkende kracht wordt geweigerd, verlaagd of ingetrokken.

³⁵ In de gevallen waarin de uitkering tijdens de uitlooptermijn moet worden gebaseerd op de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis, zoals die bij de primaire beschikking zijn vastgesteld, kan normaal gesproken een herberekening van de uitkering tijdens de uitlooptermijn achterwege blijven. Aangenomen mag immers worden dat de primaire afdeling al uitvoering heeft gegeven aan de primaire beschikking en dat de uitkering daarom tijdens de uitlooptermijn feitelijk al is gebaseerd op de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis, zoals die bij de primaire beschikking zijn vastgesteld.

en/of in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies³⁶ wordt tijdens de uitlooptermijn gerekend met de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis die ten grondslag liggen aan de primaire beschikking (**voorbeeld 8**). Dat geldt ook als de functies die ten grondslag liggen aan de primaire beschikking weliswaar passend zijn, maar in bezwaar naar aanleiding van een werkgeversbezwaar functies zijn bijgeduid (**voorbeeld 9**).

Als de in bezwaar vastgestelde resterende verdien capaciteit hoger is dan de resterende verdien capaciteit die ten grondslag ligt aan de primaire beschikking, maar lager dan de resterende verdien capaciteit die gold voorafgaand aan de datum in geding, wordt tijdens de uitlooptermijn gerekend met de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis die ten grondslag liggen aan de primaire beschikking, ongeacht of de in bezwaar geduide functies eerder zijn aangezegd en/of in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies (**voorbeeld 10**).

LET OP!

Het kan voorkomen dat het inkomen van betrokkene in de periode tussen de datum in geding en het einde van de uitlooptermijn lager wordt of zelfs geheel wegvalt, waardoor hij niet langer voldoet aan de inkomenseis die in die periode voor hem geldt of weliswaar voldoet aan die inkomenseis, maar de daarbij behorende resterende verdien capaciteit niet langer volledig benut. Dit heeft tot gevolg dat betrokkene al voor het einde van de uitlooptermijn voor een lagere uitkering in aanmerking komt. Die verlaging kan meteen worden geëffectueerd, omdat deze losstaat van de nieuwe schatting in bezwaar en ook zonder de bezwaarschriftprocedure geëffectueerd had moeten worden (**voorbeeld 11**).

- c. *Per datum in geding geen lagere uitkering dan voorafgaand aan datum in geding, tenzij de functies, die ten grondslag worden gelegd aan de nieuwe schatting, eerder zijn aangezegd en/of in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies*

Als de in bezwaar vastgestelde resterende verdien capaciteit is gebaseerd op functies die al eerder zijn aangezegd en/of in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies en de verzekerde heeft op basis van deze resterende verdien capaciteit recht op een uitkering die gelijk is aan of hoger is dan de uitkering waarop hij volgens de primaire beschikking recht heeft, kan de uitkering per de datum in geding worden gebaseerd op de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis zoals deze in bezwaar zijn vastgesteld (**voorbeeld 12**).

Als de gewijzigde resterende verdien capaciteit daarentegen is gebaseerd op functies die niet eerder zijn aangezegd en evenmin in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies en de verzekerde – getoetst aan de herziene inkomenseis – per de datum in geding recht zou hebben op een uitkering die lager is dan de uitkering waarop hij daarvoor recht had, dan kan deze uitkomst niet per de datum in geding worden geëffectueerd en dient een (nieuwe) uitlooptermijn in acht genomen te worden.³⁷ Tijdens de uitlooptermijn

³⁶ Aanvullend geduide functies liggen in het verlengde van de oorspronkelijke functies als het de verzekerde op grond van de eerder geduide functies voldoende duidelijk kon zijn dat hij ook voor de aanvullend geduide functie(s) geschikt kon worden geacht. Aan deze voorwaarde is voldaan als een nieuwe functie behoort tot dezelfde SBC-code als de oude functie. Functies die vallen onder dezelfde SBC-code kunnen voor de vaststelling van de mate van arbeidsongeschiktheid namelijk worden beschouwd als één functie (zie notitie ██████████ d.d. 22 april 2003, [Themapagina CBBS](#)).

³⁷ Op grond van de jurisprudentie van de CRvB moet de verzekerde, voordat tot verlaging of intrekking van zijn arbeidsongeschiktheidsuitkering wordt overgegaan, worden geïnformeerd over de arbeid waarvoor hij, ondanks zijn beperkingen, geschikt wordt geacht (zie ook [hoofdstuk 6A van de UWV richtlijnen bezwaarproces](#) onder 3.1). Als de nieuwe functies niet eerder zijn aangezegd en evenmin in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies, mogen deze functies niet met terugwerkende kracht per de datum in geding aan de schatting ten grondslag worden gelegd. Dat betekent overigens niet dat de verzekerde per de datum in geding (tijdelijk) volledig arbeidsongeschikt moet worden geacht en dat voor hem daarom pas na 24 maanden (weer) een inkomenseis zou gaan gelden. Dat de nieuwe functies niet met terugwerkende kracht aan de schatting ten

wordt de uitkering gebaseerd op de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis die golden voorafgaand aan de datum in geding (**voorbeeld 13** en **voorbeeld 15**).³⁸

Alleen als de schatting, die ten grondslag ligt aan de primaire beschikking, is gebaseerd op passende functies, maar naar aanleiding van een werkgeversbezwaar de schatting alsnog (mede) wordt gebaseerd op functies die niet eerder zijn aangezegd en evenmin in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies, kan de uitkering tijdens de uitlooptermijn worden gebaseerd op de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis zoals deze bij de primaire beschikking zijn vastgesteld (**voorbeeld 14**).

5.2.8 Gevolgen herziening inkomenseis voor WIA-aanspraken per einde LGU

Ook als de primaire beschikking betrekking heeft op de WIA-aanspraken per einde LGU, zal de uitkering vaak pas na afloop van een uitlooptermijn mogen worden gebaseerd op de in bezwaar vastgestelde resterende verdien capaciteit en de daaraan gekoppelde inkomenseis (zie 5.2.2).

Vooropgesteld wordt, dat het niet in de rede ligt om het recht op LGU voor de duur van de uitlooptermijn ongewijzigd voort te zetten. De verzekerde is immers reeds bij de toekenning van de LGU geïnformeerd over de duur van de LGU en die (vaste) uitkeringsduur is inmiddels verstreken. De verzekerde heeft van meet af aan rekening kunnen houden met het feit dat hij na afloop van de LGU voor een andere uitkering in aanmerking komt (die ook lager kan zijn dan de LGU).

Uitgangspunt is daarom dat het recht op LGU hoe dan ook eindigt op de laatste dag van de voor de verzekerde geldende uitkeringsduur. Dit betekent dat in het kader van de heroverweging ook beoordeeld zal moeten worden of de verzekerde tijdens de uitlooptermijn (vanaf de dag waarop de LGU eindigt) voldoet aan de inkomenseis en zo ja, of hij zijn resterende verdien capaciteit al dan niet volledig benut. Voor een antwoord op de vraag van welke resterende verdien capaciteit bij die beoordeling moet worden uitgegaan, wordt verwezen naar 5.2.7, onder b en c.

Als de verzekerde ook voorafgaand aan de datum in geding 35-80% arbeidsongeschikt was, ligt het niet in de rede om hem per einde LGU voor de (resterende) duur van de uitlooptermijn volledig arbeidsongeschikt te achten. In het kader van de heroverweging is immers vastgesteld dat hij ook per de datum in geding 35-80% arbeidsongeschikt is, zij het op basis van geheel of gedeeltelijk andere functies dan de functies die aan de primaire beschikking ten grondslag liggen (**voorbeeld 16**).

Als de verzekerde voorafgaand aan de datum in geding 80-100% arbeidsongeschikt was gaat voor hem op grond van artikel 60, lid 3, Wet WIA pas een inkomenseis gelden op de dag dat de resterende verdien capaciteit 24 kalendermaanden lang hoger is geweest dan 20% van het maatmaninkomen. Dit betekent dat voor deze verzekerde vooralsnog geen inkomenseis geldt en dat hij daarom per einde LGU recht heeft op LAU(1). Wel moet de in bezwaar vastgestelde inkomenseis worden vermeld in de beslissing op bezwaar (zie de nota van [REDACTED] d.d. 23 augustus 2007, [Themapagina 'Wet WIA \(Het systeem van\)'](#)) (**voorbeeld 17**).³⁹

grondslag kunnen worden gelegd, doet er immers niet aan af dat de verzekerde op de datum in geding geschikt was voor deze functies en dus (ook) op die datum niet volledig arbeidsongeschikt was.

³⁸ Dat de resterende verdien capaciteit die gold voorafgaand aan de datum in geding is gebaseerd op gegevens die op de datum in geding (mogelijk) verouderd zijn, staat er naar onze mening niet aan in de weg om bij de vaststelling van de WIA-aanspraken tijdens de uitlooptermijn toch uit te gaan van de op die gegevens gebaseerde resterende verdien capaciteit en inkomenseis. Het is louter op zorgvuldigheidsgronden dat een (nieuwe) uitlooptermijn in acht wordt genomen. Er van uitgaande dat de verzekerde destijds is geïnformeerd over de voor hem geldende resterende verdien capaciteit en de daarop gebaseerde inkomenseis, is geen reden om hem voor de duur van de uitlooptermijn volledig arbeidsongeschikt te achten.

³⁹ Voor het antwoord op de vraag wanneer de periode van 24 kalendermaanden aanvangt wordt verwezen naar de notitie van [REDACTED] d.d. 14 juli 2014, [Themapagina Wet WIA \(het systeem van\)](#).

Ook als bij de primaire beschikking is vastgesteld dat de verzekerde per einde LGU 80-100% arbeidsongeschikt is, terwijl hij daarvoor 35-80% arbeidsongeschikt was, gaat voor hem op grond van artikel 60, lid 3, Wet WIA pas een inkomenseis gelden op de dag dat de resterende verdien capaciteit 24 kalendermaanden lang hoger is geweest dan 20% van het maatmaninkomen.⁴⁰ Dit betekent dat ook voor deze verzekerde voornamelijk geen inkomenseis geldt en dat hij daarom per einde LGU recht heeft op LAU(1). Wel moet de in bezwaar vastgestelde inkomenseis worden vermeld in de beslissing op bezwaar (zie de nota van [REDACTED] d.d. 23 augustus 2007, [Themapagina 'Wet WIA \(Het systeem van\)'](#)) (**voorbeeld 18**).

Als de verzekerde voorafgaand aan de primaire beschikking 35-80% arbeidsongeschikt was en bij de primaire beschikking het recht op WGA-uitkering is beëindigd, omdat de verzekerde per einde LGU minder dan 35% arbeidsongeschikt wordt geacht, heeft hij vanaf het tijdstip waarop hij einde LGU bereikt tot het einde van de uitlooptermijn recht op LAU(1), omdat de hoogte van deze uitkering overeen komt met de hoogte van de LGU en een verlaging van de uitkering op basis van de in bezwaar vastgestelde resterende verdien capaciteit pas na afloop van de uitlooptermijn aan de orde is. Of de verzekerde na afloop van de uitlooptermijn recht heeft op LAU of VVU hangt af van het antwoord op de vraag of hij voldoet aan de inkomenseis, zoals deze in bezwaar is vastgesteld, en zo ja, of hij zijn resterende verdien capaciteit al dan niet volledig benut (**voorbeeld 19**).

5.2.9 WIA-aanspraken na afloop uitlooptermijn; afgeronde besluitvorming in bezwaar

Uit het bovenstaande volgt dat in veel gevallen pas na afloop van een (nieuwe) uitlooptermijn gevolgen kunnen worden verbonden aan de in bezwaar gewijzigde resterende verdien capaciteit. Hoewel bij het nemen van de beslissing op bezwaar niet voorspeld kan worden of de verzekerde na afloop van de (nieuwe) uitlooptermijn zal voldoen aan de (herziene) inkomenseis en zo ja, of hij de gewijzigde resterende verdien capaciteit al dan niet volledig zal benutten, moet bij de beslissing op bezwaar ook worden beslist over de WIA-aanspraken tijdens en na afloop van de (nieuwe) uitlooptermijn.

Of de verzekerde tijdens en na afloop van de (nieuwe) uitlooptermijn voldoet aan de (herziene) inkomenseis en zo ja, of hij zijn resterende verdien capaciteit al dan niet volledig benut, wordt beoordeeld aan de hand van de gegevens die ten tijde van het nemen van de beslissing op bezwaar bekend zijn. Als de verzekerde op dat moment voldoet aan de (herziene) inkomenseis heeft hij (ook) na afloop van de uitlooptermijn recht op LAU(1) of LAU(2). Voldoet de verzekerde bij het nemen van de beslissing op bezwaar niet aan de (herziene) inkomenseis, dan heeft hij na afloop van de uitlooptermijn recht op VVU.⁴¹

LET OP!

Uiteindelijk zal pas achteraf worden beoordeeld of de verzekerde na afloop van de (nieuwe) uitlooptermijn daadwerkelijk voldeed aan de (herziene) inkomenseis. Het is van belang om dit in de beslissing op bezwaar duidelijk tot uitdrukking te brengen, zodat de verzekerde rekening kan houden met de mogelijkheid dat de uitkering op basis van zijn werkelijk genoten inkomen nog kan worden herzien.

Als achteraf wordt vastgesteld dat de verzekerde na afloop van de uitlooptermijn toch niet of juist wel aan de (herziene) inkomenseis voldoet, moet in beginsel met een primaire beschikking nader

⁴⁰ Verwezen wordt naar de notitie van [REDACTED] d.d. 14 juli 2014, [Themapagina Wet WIA \(het systeem van\)](#).

⁴¹ Hoewel de kans daarop vermoedelijk niet heel groot is, kan het voorkomen dat de verzekerde al tijdens de uitlooptermijn gaat voldoen aan de herziene inkomenseis. Bij het nemen van de beslissing op bezwaar moet daarmee dan rekening worden gehouden.

worden beslist over het recht op VVU of LAU na afloop van de uitlooptermijn. Dit is anders als de verzekerde beroep heeft ingesteld tegen de beslissing op bezwaar. In beroep is de dag na afloop van de uitlooptermijn de datum in geding. Als hangende beroep blijkt dat de verzekerde na afloop van de uitlooptermijn toch niet of juist wel aan de inkomenseis voldoet, moet met een besluit als bedoeld in artikel 6:19 Awb nader worden beslist over het recht op VVU of LAU na afloop van de uitlooptermijn.

5.3 Uitwerking nieuwe schatting per einde wachttijd

Rekening houdend met de uitgangspunten die zijn neergelegd in 5.2 wordt in dit onderdeel dieper ingegaan op de gevolgen van het bijduiden van functies in gevallen waarin de primaire beschikking betrekking heeft op de WIA-aanspraken per einde wachttijd.

Als bezwaar wordt gemaakt tegen een beschikking die betrekking heeft op de WIA-aanspraken per einde wachttijd, is de datum in geding de dag na afloop van de wachttijd. De heroverweging in bezwaar is derhalve gericht op een beoordeling van de WIA-aanspraken op die datum.

Hieronder wordt steeds eerst de inhoud weergegeven van de primaire beschikking waartegen bezwaar is gemaakt. Daarachter staat tussen haakjes de uitkomst van de heroverweging.

a. Weigering WIA-uitkering minder dan 35% arbeidsongeschikt (uitkomst heroverweging: minder dan 35% arbeidsongeschikt op basis van andere functies)

Bij de primaire beschikking is WIA-uitkering geweigerd, omdat de verzekerde per einde wachttijd minder dan 35% arbeidsongeschikt is. In bezwaar wordt vastgesteld dat één of meer van de functies, die aan de schatting ten grondslag liggen, niet zijn berekend voor de krachten en/of bekwaamheden van de verzekerde. In bezwaar worden alsnog geheel of gedeeltelijk andere functies aan de schatting ten grondslag gelegd. Als de verzekerde ook op basis van de nieuwe functies minder dan 35% arbeidsongeschikt is, wordt de primaire beschikking niet herroepen, ongeacht of de nieuwe functies eerder zijn aangezegd en/of in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies. Er is geen aanleiding om in dit geval op grond van algemene beginselen van behoorlijk bestuur alsnog over een bepaalde periode uitkering toe te kennen (zie ook [hoofdstuk 6A van de UWV richtlijnen bezwaarproces](#) onder 3.3).

b. Weigering WIA-uitkering minder dan 35% arbeidsongeschikt (uitkomst heroverweging: ten minste 35% arbeidsongeschikt)

Bij de primaire beschikking is WIA-uitkering geweigerd, omdat de verzekerde per einde wachttijd minder dan 35% arbeidsongeschikt is. Als in bezwaar wordt vastgesteld dat de verzekerde per einde wachttijd 35% of meer arbeidsongeschikt was, wordt de primaire beschikking herroepen en wordt bij beslissing op bezwaar alsnog per einde wachttijd WIA-uitkering (IVA of WGA) toegekend (zie [CRvB d.d. 13 mei 2009, ECLI:NL:CRVB:2009:BI4717](#)). Er is immers pas sprake van een volledige heroverweging als in de plaats van de herroepen primaire beschikking een nieuwe beschikking op de aanvraag is genomen (zie ook [hoofdstuk 6 onder C van de UWV Richtlijnen bezwaarproces](#)).

c. Toekenning IVA-uitkering (uitkomst heroverweging: minder dan 35% arbeidsongeschikt)

Bij de primaire beschikking is IVA-uitkering toegekend. Naar aanleiding van het bezwaar wordt vastgesteld dat de verzekerde per einde wachttijd minder dan 35% arbeidsongeschikt was. De primaire beschikking wordt herroepen. Bij beslissing op bezwaar wordt het recht op IVA-uitkering met inachtneming van een uitlooptermijn beëindigd (zie 5.2.2).

d. Toekenning IVA-uitkering (uitkomst heroverweging: niet volledig en duurzaam, maar wel ten minste 35% arbeidsongeschikt)

Bij de primaire beschikking is IVA-uitkering toegekend. Naar aanleiding van het bezwaar wordt vastgesteld dat de verzekerde per einde wachttijd niet volledig en duurzaam, maar wel ten minste 35% arbeidsongeschikt was. De primaire beschikking wordt herroepen. Bij beslissing op bezwaar

wordt het recht op IVA-uitkering met inachtneming van een uitlooptermijn beëindigd en wordt aansluitend een WGA-uitkering toegekend. Ook wordt ten aanzien van de verzekerde alsnog een inkomenseis vastgesteld.

Voor de verzekerde, die geen recht meer heeft op IVA-uitkering, omdat hij niet langer volledig arbeidsongeschikt is, gaat pas een inkomenseis gelden op de dag dat de resterende verdien capaciteit 24 kalendermaanden lang hoger is geweest dan 20% van het maatmaninkomen (artikel 60, lid 3, Wet WIA). In de hier bedoelde gevallen wordt in het kader van de heroverweging vastgesteld dat de verzekerde per einde wachttijd niet volledig arbeidsongeschikt was. Achteraf bezien is de werknemer dus nooit volledig arbeidsongeschikt geweest. Toch moet ook in dit geval toepassing worden gegeven aan artikel 60, lid 3, Wet WIA.⁴² Dit betekent dat voor de verzekerde wel alsnog een inkomenseis moet worden vastgesteld, maar dat voor hem pas een inkomenseis gaat gelden op de dag dat de resterende verdien capaciteit 24 kalendermaanden lang hoger is geweest dan 20% van het maatmaninkomen. De vastgestelde inkomenseis moet worden vermeld in de beslissing op bezwaar (zie nota van ██████████ d.d. 23 augustus 2007, [Themapagina 'Wet WIA \(Het systeem van\)'](#)).

Omdat voor de verzekerde pas na 24 kalendermaanden een inkomenseis gaat gelden hoeft in het kader van de heroverweging niet te worden beoordeeld of hij voldoet aan de inkomenseis.

De verzekerde heeft aansluitend aan het recht op IVA-uitkering recht op LGU⁴³ of – als hij geen recht heeft op LGU – recht op LAU(1). Hij heeft geen recht op LGU als hij niet voldoet aan de referentie-eis van artikel 58 Wet WIA of als hij zijn recht op LGU al eerder heeft opgesoupeerd.

Uit artikel 49, lid 1, onder a, en lid 2, Wet WIA volgt dat bij de beëindiging van het recht op IVA-uitkering geen uitlooptermijn in acht genomen wordt als de verzekerde aansluitend recht heeft op een WGA-uitkering. Dit betekent dat de IVA-uitkering wordt omgezet in LGU of LAU(1) met ingang van de dag na die waarop de beslissing op bezwaar wordt bekendgemaakt.

e. Toekenning WGA-uitkering (uitkomst heroverweging: volledig en duurzaam arbeidsongeschikt)

Bij de primaire beschikking is een WGA-uitkering toegekend (LGU, LAU of VVU). Als in bezwaar wordt vastgesteld dat de verzekerde per einde wachttijd volledig en duurzaam arbeidsongeschikt was, wordt de primaire beschikking herroepen en wordt bij beslissing op bezwaar alsnog per einde wachttijd IVA-uitkering toegekend. Ook hier geldt, dat pas sprake is van een volledige heroverweging als in de plaats van de herroepen primaire beschikking een nieuwe beschikking op de aanvraag is genomen (zie ook [hoofdstuk 6 onder C van de UWV Richtlijnen bezwaarproces](#)).

Als bij de primaire beschikking is vastgesteld dat de verzekerde per einde wachttijd 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt is en de bezwaarmaker zich op het standpunt stelt dat de verzekerde volledig én duurzaam arbeidsongeschikt was, wordt in het kader van de heroverweging (ook) beoordeeld of de arbeidsbeperkingen duurzaam zijn.

De vraag kan gesteld worden of in bezwaar – bij de beoordeling van de duurzaamheid van de arbeidsbeperkingen – uitsluitend rekening gehouden moet worden met de gegevens die bekend waren c.q. bekend konden zijn op de datum in geding (i.c. de dag na afloop van de wachttijd) of dat ook feiten en omstandigheden die zich hebben voorgedaan na de datum in geding betrokken moeten worden bij de beantwoording van de vraag of de verzekerde óp de datum in geding volledig en duurzaam arbeidsongeschikt was.

⁴² Verwezen wordt naar de notitie van ██████████ d.d. 14 juli 2014, [Themapagina Wet WIA \(het systeem van\)](#).

⁴³ Als de verzekerde aansluitend recht heeft op LGU wordt de duur van de LGU op grond van artikel 59, lid 2, Wet WIA verminderd met de duur van de ontvangen IVA-uitkering, met dien verstande dat de duur van de LGU ten minste een jaar bedraagt.

Het is vaste jurisprudentie dat nieuwe feiten en omstandigheden die eerst tijdens de bezwaarschriftprocedure naar voren komen en die een ander licht werpen op de toestand, zoals die was op de datum in geding, betrokken moeten worden bij de heroverweging. Omgekeerd betekent dit dat feiten en omstandigheden die niet gerelateerd kunnen worden aan de toestand op de datum in geding bij de heroverweging buiten beschouwing moeten blijven. Dit betekent dat een verslechtering (of verbetering) van de gezondheidstoestand van de verzekerde na de datum in geding bij de heroverweging buiten beschouwing blijft. Een verandering in de gezondheidstoestand ná de datum in geding werpt in principe geen ander licht op de (gezondheids)toestand, zoals die was óp de datum in geding.

Als sedert de datum in geding weliswaar geen wijzigingen in de gezondheidstoestand zijn opgetreden, maar na de datum in geding wel is gebleken dat een bepaalde behandelmethodede of bepaalde medicatie geen resultaat heeft gehad, zou gesteld kunnen worden dat dit nieuwe feit wel degelijk een ander licht werpt op de (gezondheids)toestand, zoals die was op de datum in geding en dat dit feit daarom bij de heroverweging moet worden betrokken.

Wij gaan er echter van uit dat ook dergelijke nieuwe feiten en omstandigheden bij de heroverweging buiten beschouwing moeten blijven. Verwezen wordt naar de nota van [REDACTED] en de nota van [REDACTED] d.d. 11 november 2011, [Themapagina Duurzaamheid arbeidsongeschiktheid WIA](#)).

Het bovenstaande geldt ook als bij de primaire beschikking is vastgesteld dat de verzekerde per einde wachttijd 35-80% arbeidsongeschikt is en in bezwaar alsnog wordt vastgesteld dat de verzekerde per einde wachttijd volledig arbeidsongeschikt was. Dan zal in ieder geval beoordeeld moeten worden of de arbeidsbeperkingen per einde wachttijd duurzaam waren.

f. Toekenning WGA-uitkering (uitkomst heroverweging: minder dan 35% arbeidsongeschikt)

Als bij de primaire beschikking LAU of VVU is toegekend en in bezwaar wordt vastgesteld dat de verzekerde per einde wachttijd minder dan 35% arbeidsongeschikt was, wordt de primaire beschikking herroepen en wordt bij beslissing op bezwaar het recht op WGA-uitkering met inachtneming van een uitlooptermijn beëindigd (zie 5.2.2).

Apart aandacht behoeft de situatie waarin bij de primaire beschikking LGU is toegekend en in bezwaar wordt vastgesteld dat de verzekerde per einde wachttijd minder dan 35% arbeidsongeschikt was.

Op grond van artikel 56, lid 2, Wet WIA eindigt het recht op WGA-uitkering van de verzekerde die minder dan 35% arbeidsongeschikt is en die recht heeft op LGU niet eerder dan op de dag dat de LGU eindigt. In de hier bedoelde gevallen is weliswaar bij de primaire beschikking vastgesteld dat de verzekerde recht heeft op LGU, maar wordt in bezwaar vastgesteld dat de verzekerde per einde wachttijd al minder dan 35% arbeidsongeschikt was. Toch wordt er van uitgegaan dat ook in dit geval het recht op WGA-uitkering niet eerder eindigt dan op de dag dat de LGU eindigt (zie notitie [REDACTED] d.d. 11 juni 2014, [Themapagina Wet WIA \(het systeem van\)](#) en CRvB d.d. 4 september 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:3096](#)).

Als de resterende uitkeringsduur van de LGU 6 maanden of langer is, wordt in de beslissing op bezwaar aangegeven dat de verzekerde per einde wachttijd minder dan 35% arbeidsongeschikt was, dat hij er rekening mee moet houden dat de uitkering bij ongewijzigde omstandigheden per einde LGU zal worden ingetrokken, maar dat hij daarover te zijner tijd nog een aparte beschikking krijgt.

Als de resterende uitkeringsduur van de LGU korter dan 6 maanden is, wordt de primaire beschikking herroepen en wordt bij beslissing op bezwaar het recht op WGA-uitkering per einde LGU beëindigd.

Het kan voorkomen dat de resterende uitkeringsduur van de LGU – te rekenen vanaf het moment

waarop in bezwaar nieuwe functies zijn aangezegd – korter is dan twee maanden. In dat geval eindigt het recht op LGU nog voordat de 'normale' uitlooptermijn van twee maanden is verstreken en moet bij de beslissing op bezwaar tevens worden beslist over de WIA-aanspraken van de verzekerde per einde LGU; die beslissing zal inhouden dat de verzekerde voor de resterende duur van de uitlooptermijn recht heeft op LAU of VVU.⁴⁴ Mogelijk is in dat geval al een primaire beschikking bekendgemaakt over de WIA-aanspraken per einde LGU. In dat geval kan in de beslissing op bezwaar worden volstaan met een beëindiging van het recht op WGA-uitkering na afloop van de uitlooptermijn van twee maanden (zie 5.2.2).

Het is ook mogelijk dat het recht op LGU al eerder tijdens de bezwaarschriftprocedure is geëindigd wegens het bereiken van de maximale uitkeringsduur en dat aan de verzekerde inmiddels met een nieuwe primaire beschikking LAU of VVU is toegekend. Dit staat er naar onze mening niet aan in de weg om bij beslissing op bezwaar het recht op WGA-uitkering met inachtneming van een uitlooptermijn te beëindigen als in bezwaar wordt vastgesteld dat de verzekerde per einde wachttijd minder dan 35% arbeidsongeschikt was.

g. Toekenning LGU (uitkomst heroverweging: ten minste 35% arbeidsongeschikt maar niet volledig en duurzaam)

Bij de primaire beschikking is LGU toegekend. In bezwaar wordt op basis van geheel of gedeeltelijk andere functies vastgesteld dat de verzekerde 35-80%, dan wel 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt is. De volgende situaties kunnen worden onderscheiden:

- Bij de primaire beschikking is de mate van arbeidsongeschiktheid vastgesteld op 35-80%; in bezwaar blijft de mate van arbeidsongeschiktheid 35-80%. Deze vaststelling is niet van invloed op recht, hoogte en duur van de toegekende LGU. Wel kan de duiding van andere functies tot gevolg hebben dat de resterende verdien capaciteit en daarmee de voor de verzekerde geldende inkomenseis wijzigt. In dat geval wijzigt de rechtspositie van de verzekerde en wordt de primaire beschikking herroepen (zie 3.3). De nieuwe inkomenseis moet worden vermeld in de beslissing op bezwaar (zie nota van ██████████ d.d. 23 augustus 2007, [Themapagina 'Wet WIA \(Het systeem van\)'](#) en CRvB d.d. 30 september 2009, [ECLI:NL:CRVB:2009:BJ9226](#) en [ECLI:NL:CRVB:2009:BJ7053](#)).
- Bij de primaire beschikking is de mate van arbeidsongeschiktheid vastgesteld op 35-80%; in bezwaar wordt de mate van arbeidsongeschiktheid vastgesteld op 80-100% (niet duurzaam). De primaire beschikking wordt herroepen (zie 3.3).
- Bij de primaire beschikking is de mate van arbeidsongeschiktheid vastgesteld op 80-100% (niet duurzaam); in bezwaar wordt de mate van arbeidsongeschiktheid vastgesteld op 35-80%. Ook in dit geval wordt de primaire beschikking herroepen (zie 3.3).
- Bij de primaire beschikking is de mate van arbeidsongeschiktheid vastgesteld op 80-100% (niet duurzaam); in bezwaar wordt de mate van arbeidsongeschiktheid eveneens vastgesteld op 80-100% (niet duurzaam). Deze vaststelling is niet van invloed op recht, hoogte en duur van de toegekende LGU. Ook overigens wijzigt de rechtspositie van de verzekerde niet. De primaire beschikking wordt daarom niet herroepen

⁴⁴ Voor het antwoord op de vraag of de verzekerde aansluitend aan het recht op LGU voor de resterende duur van de uitlooptermijn recht heeft op LAU of VVU, wordt getoetst aan de inkomenseis, die bij de primaire beschikking is vastgesteld. Als bij de primaire beschikking geen inkomenseis is vastgesteld, omdat de verzekerde volgens die beschikking 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt was, heeft de verzekerde voor de resterende uitkeringsduur recht op LAU(1).

h. Toekenning LAU(1): 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt (uitkomst heroverweging: 35-80% arbeidsongeschikt)

Bij de primaire beschikking is LAU(1) toegekend, omdat de verzekerde, die niet voldeed aan de referte-eis van artikel 58 Wet WIA, per einde wachttijd 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt werd geacht.

Als de verzekerde – bijvoorbeeld naar aanleiding van een werkgeversbezwaar – per einde wachttijd alsnog 35-80% arbeidsongeschikt wordt geacht, rijst de vraag welke consequenties daaraan moeten worden verbonden.

Voor de verzekerde, die 80-100% arbeidsongeschikt is, gaat op grond van artikel 60, lid 3, Wet WIA, pas een inkomenseis gelden op de dag dat de resterende verdiencapaciteit 24 kalendermaanden lang hoger is geweest dan 20% van het maatmaninkomen. In de hier bedoelde gevallen wordt in het kader van de heroverweging vastgesteld dat de verzekerde per einde wachttijd niet volledig arbeidsongeschikt was. Achteraf bezien is de verzekerde dus nooit volledig arbeidsongeschikt geweest. Toch moet ook in dit geval toepassing worden gegeven aan artikel 60, lid 3, Wet WIA.⁴⁵ Dit betekent dat voor de verzekerde wel alsnog een inkomenseis moet worden vastgesteld, maar dat voor hem pas een inkomenseis gaat gelden op de dag dat de resterende verdiencapaciteit 24 kalendermaanden lang hoger is geweest dan 20% van het maatmaninkomen. De inkomenseis moet worden vermeld in de beslissing op bezwaar (zie de nota van ██████ d.d. 23 augustus 2007, [Themapagina 'Wet WIA \(Het systeem van\)'](#) en CRvB d.d. 30 september 2009, [ECLI:NL:CRVB:2009:BJ9226](#) en [ECLI:NL:CRVB:2009:BJ7053](#)).

Omdat voor de verzekerde pas na 24 kalendermaanden een inkomenseis gaat gelden hoeft in het kader van de heroverweging niet te worden beoordeeld of hij voldoet aan de inkomenseis. De verzekerde houdt recht op LAU(1).

i. Toekenning LAU(1): 35-80% arbeidsongeschikt (uitkomst heroverweging: wijziging resterende verdiencapaciteit en inkomenseis)

Bij de primaire beschikking is LAU(1) toegekend (de verzekerde, die niet voldeed aan de referte-eis van artikel 58 Wet WIA, benutte per einde wachttijd ten minste zijn resterende verdiencapaciteit). In bezwaar worden alsnog geheel of gedeeltelijk andere functies aan de schatting ten grondslag gelegd. Dit kan tot gevolg hebben dat de resterende verdiencapaciteit en daarmee de voor de verzekerde geldende inkomenseis wijzigen. In dat geval wijzigt de rechtspositie van de verzekerde en wordt de primaire beschikking herroepen (zie 3.3). In het kader van de heroverweging moet worden beoordeeld of de verzekerde op de datum in geding voldeed aan de gewijzigde inkomenseis. De volgende situaties kunnen worden onderscheiden:

- De verzekerde benutte op de datum in geding ten minste de gewijzigde resterende verdiencapaciteit. De verzekerde heeft onveranderd recht op LAU(1).
- De verzekerde benutte op de datum in geding de gewijzigde resterende verdiencapaciteit niet volledig, maar wel voor ten minste 50%, dan wel voldeed niet aan de gewijzigde inkomenseis: de beslissing op bezwaar mag niet inhouden dat de verzekerde per einde wachttijd alsnog recht heeft op LAU(2) dan wel VVU (zie onderdelen 5.2.5 en 5.2.7 onder b). Tijdens de uitlooptermijn heeft de verzekerde daarom recht op LAU(1). Of de verzekerde na afloop van de uitlooptermijn voldoet aan de herziene inkomenseis en zo ja, of hij zijn resterende verdiencapaciteit al dan niet volledig benut, wordt beoordeeld aan de hand van de gegevens die ten tijde van het nemen van de beslissing op bezwaar bekend zijn (zie 5.2.9) (**voorbeeld 1** en **voorbeeld 4**).

⁴⁵ Verwezen wordt naar de notitie van ██████ d.d. 14 juli 2014, [Themapagina Wet WIA \(het systeem van\)](#).

j. Toekenning LAU(2): 35-80% arbeidsongeschikt (uitkomst heroverweging: wijziging resterende verdien capaciteit en inkomenseis)

Bij de primaire beschikking is LAU(2) toegekend (de verzekerde, die niet voldeed aan de referentie van artikel 58 Wet WIA, benutte per einde wachttijd zijn resterende verdien capaciteit niet volledig, maar wel voor ten minste 50%). In bezwaar worden alsnog geheel of gedeeltelijk andere functies aan de schatting ten grondslag gelegd. Dit kan tot gevolg hebben dat de resterende verdien capaciteit en daarmee de voor de verzekerde geldende inkomenseis wijzigt. In dat geval wijzigt de rechtspositie van de verzekerde en wordt de primaire beschikking herroepen (zie 3.3). In het kader van de heroverweging moet worden beoordeeld of de verzekerde op de datum in geding voldeed aan de gewijzigde inkomenseis. De volgende situaties kunnen worden onderscheiden:

- De verzekerde benutte op de datum in geding ten minste de gewijzigde resterende verdien capaciteit: bij beslissing op bezwaar wordt alsnog per einde wachttijd LAU(1) toegekend.
- De verzekerde benutte op de datum in geding de gewijzigde resterende verdien capaciteit niet volledig, maar wel voor ten minste 50%.

Als de resterende verdien capaciteit in bezwaar is vastgesteld op een lager bedrag, heeft de verzekerde per einde wachttijd recht op een hogere LAU(2). Bij de berekening van de uitkering per einde wachttijd wordt alsnog uitgegaan van de gewijzigde resterende verdien capaciteit.

Als de resterende verdien capaciteit in bezwaar is vastgesteld op een hoger bedrag kan bij de berekening van de uitkering niet alsnog per einde wachttijd worden uitgegaan van de gewijzigde resterende verdien capaciteit (zie onderdelen 5.2.5 en 5.2.7 onder b). Tijdens de uitlooptermijn wordt daarom uitgegaan van de resterende verdien capaciteit die ten grondslag ligt aan de primaire beschikking. Of de verzekerde na afloop van de uitlooptermijn voldoet aan de herziene inkomenseis en zo ja, of hij de gewijzigde resterende verdien capaciteit al dan niet volledig benut, wordt beoordeeld aan de hand van de gegevens die ten tijde van het nemen van de beslissing op bezwaar bekend zijn (zie 5.2.9).

- De verzekerde voldeed op de datum in geding niet aan de gewijzigde inkomenseis: de beslissing op bezwaar mag niet inhouden dat de verzekerde per einde wachttijd alsnog recht heeft op VVU (zie onderdelen 5.2.5 en 5.2.7 onder b). Tijdens de uitlooptermijn wordt daarom uitgegaan van de resterende verdien capaciteit die ten grondslag ligt aan de primaire beschikking. Of de verzekerde na afloop van de uitlooptermijn voldoet aan de herziene inkomenseis en zo ja, of hij zijn resterende verdien capaciteit al dan niet volledig benut, wordt beoordeeld aan de hand van de gegevens die ten tijde van het nemen van de beslissing op bezwaar bekend zijn (zie 5.2.9) (**voorbeeld 2**).

k. Toekenning VVU (uitkomst heroverweging: 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt)⁴⁶

Bij de primaire beschikking is VVU toegekend. In bezwaar wordt vastgesteld dat de verzekerde per einde wachttijd 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt was. Als gevolg daarvan geldt voor de verzekerde per einde wachttijd alsnog geen inkomenseis (artikel 60, lid 3, Wet WIA). De primaire beschikking wordt herroepen en bij beslissing op bezwaar wordt alsnog per einde wachttijd LAU(1) toegekend (toekenning van LGU is in deze situatie niet aan orde, omdat bij de

⁴⁶ Hier blijft onbesproken de situatie waarin bij de primaire beschikking LAU is toegekend. Toekenning van LAU impliceert dat de verzekerde ten minste 50% van zijn resterende verdien capaciteit benut. Het lijkt onwaarschijnlijk dat in dat geval in bezwaar alsnog wordt vastgesteld dat de verzekerde per einde wachttijd 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt was.

primaire beschikking VVU is toegekend; dit impliceert dat de verzekerde niet voldeed aan de referentie-eis van artikel 58 Wet WIA en derhalve geen recht heeft op LGU).

I. Toekenning VVU (uitkomst heroverweging: wijziging mate van arbeidsongeschiktheid en/of inkomenseis)

Bij de primaire beschikking is VVU toegekend. In bezwaar worden alsnog geheel of gedeeltelijk andere functies aan de schatting ten grondslag gelegd. Dit kan tot gevolg hebben dat de resterende verdien capaciteit en daarmee de voor de verzekerde geldende inkomenseis wijzigt. In dat geval wijzigt de rechtspositie van de verzekerde en wordt de primaire beschikking herroepen (zie 3.3). In het kader van de heroverweging moet worden beoordeeld of de verzekerde op de datum in geding voldeed aan de gewijzigde inkomenseis. De volgende posities kunnen worden onderscheiden:

- De verzekerde voldeed aan de gewijzigde inkomenseis: bij beslissing op bezwaar wordt alsnog per einde wachttijd LAU(1) of LAU(2) toegekend.
- De verzekerde voldeed niet aan de gewijzigde inkomenseis; de wijziging van de mate van arbeidsongeschiktheid leidt niet tot indeling in een andere arbeidsongeschiktheidsklasse: de verzekerde heeft onveranderd recht op dezelfde VVU.
- De verzekerde voldeed niet aan de gewijzigde inkomenseis; de wijziging van de mate arbeidsongeschiktheid leidt wel tot indeling in een andere arbeidsongeschiktheidsklasse: bij beslissing op bezwaar wordt de VVU hetzij per einde wachttijd verhoogd, hetzij met inachtneming van een uitlooptermijn verlaagd (**voorbeeld 3**). Of de verzekerde na afloop van de uitlooptermijn voldoet aan de herziene inkomenseis en zo ja, of hij zijn resterende verdien capaciteit al dan niet volledig benut, wordt beoordeeld aan de hand van de gegevens die ten tijde van het nemen van de beslissing op bezwaar bekend zijn (zie 5.2.9).

5.4 Uitwerking nieuwe schatting bij lopende WIA-uitkering

Rekening houdend met de uitgangspunten die zijn neergelegd in 5.2 wordt in dit onderdeel dieper ingegaan op de gevolgen van het bijduiden van functies in gevallen waarin de primaire beschikking betrekking heeft op een lopende WIA-uitkering.

De heroverweging in bezwaar is gericht op een beoordeling van de WIA-aanspraken op de datum in geding. Als bezwaar wordt gemaakt tegen een beschikking die betrekking heeft op een lopende WIA-uitkering wordt als datum in geding aangemerkt:

- de datum waarop de verzekerde volgens de bestreden beschikking overgaat van de ene naar de andere WIA-uitkering;
- de datum waarop de VVU volgens de bestreden beschikking wordt herzien;
- de datum waarop het recht op uitkering volgens de bestreden beschikking eindigt;
- de datum waarop het recht op uitkering volgens de bestreden beschikking ongewijzigd wordt voortgezet.

Als de bestreden beschikking geen datum noemt waarop die beschikking betrekking heeft, wordt de datum van de beschikking aangemerkt als de datum in geding.

Hieronder wordt in het kopje steeds eerst de inhoud weergegeven van de primaire beschikking waartegen bezwaar is gemaakt. Daarachter staat tussen haakjes de uitkomst van de heroverweging.

a. Intrekking IVA-uitkering: minder dan 35% arbeidsongeschikt (uitkomst heroverweging: niet langer volledig arbeidsongeschikt op basis van andere functies)

Bij de primaire beschikking is een IVA-uitkering ingetrokken, omdat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt wordt geacht. In het kader van de heroverweging worden alsnog geheel of

gedeeltelijk andere functies aan de schatting ten grondslag gelegd. De volgende situaties kunnen worden onderscheiden:

- De verzekerde is ook op basis van de nieuwe functies minder dan 35% arbeidsongeschikt. Als de nieuwe functies eerder zijn aangezegd en/of in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies wordt de primaire beschikking niet herroepen. Als de nieuwe functies niet eerder zijn aangezegd en niet in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies wordt de primaire beschikking herroepen en wordt het recht op IVA-uitkering met inachtneming van een nieuwe uitlooptermijn (zie 5.2.2) beëindigd.
- De verzekerde is op basis van de nieuwe functies 35-80% arbeidsongeschikt. De primaire beschikking wordt herroepen. Bij beslissing op bezwaar wordt het recht op IVA-uitkering met ingang van de dag na bekendmaking van de beslissing op bezwaar beëindigd en wordt aansluitend een WGA-uitkering toegekend.
Uit artikel 49, lid 1, onder a, en lid 2, Wet WIA volgt dat bij de beëindiging van het recht op IVA-uitkering geen uitlooptermijn in acht genomen wordt als de verzekerde aansluitend recht heeft op een WGA-uitkering. Omdat het recht op IVA-uitkering niet met terugwerkende kracht kan worden beëindigd, wordt het recht op IVA-uitkering beëindigd met ingang van de dag na bekendmaking van de beslissing op bezwaar.
Omdat op grond van artikel 60, lid 3, Wet WIA voor de verzekerde, die volledig arbeidsongeschikt is, pas een inkomenseis gaat gelden op de dag dat de resterende verdien capaciteit 24 kalendermaanden lang hoger is geweest dan 20% van het maatmaninkomen, gaat voor de verzekerde in dit geval niet meteen een inkomenseis gelden. Dit betekent dat de verzekerde in aansluiting op het recht op IVA-uitkering recht heeft op LGU of (als hij niet voldoet aan de referte-eis van artikel 58 Wet WIA of het recht op LGU al eerder heeft opgesoupeerd) op LAU(1).
Voor de verzekerde moet wel een inkomenseis worden vastgesteld. Die inkomenseis wordt vermeld in de beslissing op bezwaar (zie de nota van [REDACTED] d.d. 23 augustus 2007, [Themapagina 'Wet WIA \(Het systeem van\)'](#) en CRvB d.d. 30 september 2009, [ECLI:NL:CRVB:2009:BJ9226](#) en [ECLI:NL:CRVB:2009:BJ7053](#)).
Omdat voor de verzekerde pas na 24 kalendermaanden een inkomenseis gaat gelden hoeft in het kader van de heroverweging niet te worden beoordeeld of hij voldoet aan de vastgestelde inkomenseis.

b. Intrekking IVA-uitkering: 35-80% arbeidsongeschikt; toekenning WGA-uitkering (uitkomst heroverweging: niet langer volledig arbeidsongeschikt op basis van andere functies)

Bij de primaire beschikking is een IVA-uitkering ingetrokken, omdat de verzekerde 35-80% arbeidsongeschikt wordt geacht en is aansluitend LGU of LAU(1) toegekend. In het kader van de heroverweging worden alsnog geheel of gedeeltelijk andere functies aan de schatting ten grondslag gelegd. De volgende situaties kunnen worden onderscheiden:

- De verzekerde is op basis van de nieuwe functies minder dan 35% arbeidsongeschikt. De primaire beschikking wordt herroepen. Bij beslissing op bezwaar wordt het recht op IVA-uitkering met inachtneming van een nieuwe uitlooptermijn beëindigd (zie 5.2.2).
- De verzekerde is ook op basis van de nieuwe functies 35-80% arbeidsongeschikt. De primaire beschikking wordt herroepen. Bij beslissing op bezwaar wordt het recht op IVA-uitkering met ingang van de dag na bekendmaking van de beslissing op bezwaar beëindigd en wordt aansluitend een WGA-uitkering toegekend.
Uit artikel 49, lid 1, onder a, en lid 2, Wet WIA volgt dat bij de beëindiging van het recht op IVA-uitkering geen uitlooptermijn in acht genomen wordt als de verzekerde aansluitend recht heeft op een WGA-uitkering. Omdat het recht op IVA-uitkering niet met terugwerkende kracht kan worden beëindigd, wordt het recht op IVA-uitkering beëindigd met ingang van de dag na bekendmaking van de beslissing op bezwaar.
Omdat op grond van artikel 60, lid 3, Wet WIA voor de verzekerde, die volledig

arbeidsongeschikt is, pas een inkomenseis gaat gelden op de dag dat de resterende verdien capaciteit 24 kalendermaanden lang hoger is geweest dan 20% van het maatmaninkomen, gaat voor de verzekerde in dit geval niet meteen een inkomenseis gelden. Dit betekent dat de verzekerde in aansluiting op het recht op IVA-uitkering recht heeft op LGU of (als hij niet voldoet aan de referte-eis van artikel 58 Wet WIA of het recht op LGU al eerder heeft opgesoupeerd) op LAU(1).

c. Intrekking WGA-uitkering: minder dan 35% arbeidsongeschikt (uitkomst heroverweging: minder dan 35% arbeidsongeschikt op basis van andere functies)

Bij de primaire beschikking is een WGA-uitkering ingetrokken, omdat de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt wordt geacht. In het kader van de heroverweging worden alsnog geheel of gedeeltelijk andere functies aan de schatting ten grondslag gelegd. Ook op basis van de nieuwe functies is de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt. Als de nieuwe functies eerder zijn aangezegd en/of in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies wordt de primaire beschikking niet herroepen. Als de nieuwe functies niet eerder zijn aangezegd en niet in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies wordt het recht op WGA-uitkering met inachtneming van een nieuwe uitlooptermijn beëindigd (zie 5.2.2).

d. Herziening of ongewijzigde voortzetting LAU of VVU (uitkomst heroverweging: minder dan 35% arbeidsongeschikt)

Bij de primaire beschikking is een LAU of VVU herzien of ongewijzigd voortgezet. In het kader van de heroverweging worden alsnog geheel of gedeeltelijk andere functies aan de schatting ten grondslag gelegd. Op basis van de nieuwe functies is de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt. Het recht op WGA-uitkering wordt met inachtneming van een nieuwe uitlooptermijn beëindigd (zie 5.2.2).

e. Intrekking, herziening of ongewijzigde voortzetting WGA-uitkering (uitkomst heroverweging: volledig en duurzaam arbeidsongeschikt)

Bij de primaire beschikking is een WGA-uitkering ingetrokken, herzien of ongewijzigd voortgezet. In bezwaar wordt vastgesteld dat de verzekerde op de datum in geding volledig en duurzaam arbeidsongeschikt was. De primaire beschikking wordt herroepen. Bij beslissing op bezwaar wordt het recht op WGA-uitkering beëindigd met ingang van de dag dat de verzekerde volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is en wordt met ingang van diezelfde dag aan de verzekerde een IVA-uitkering toegekend (artikel 48, lid 1, onder a, Wet WIA). In deze gevallen zal in het kader van de heroverweging derhalve ook moeten worden vastgesteld met ingang van welke dag de verzekerde volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is (zie Notitie ██████████, december 2011, [Themapagina Ingangsdatum IVA na WGA](#)).

f. Ongewijzigde voortzetting LGU (uitkomst heroverweging: wijziging mate van arbeidsongeschiktheid op basis van andere functies)

Bij de primaire beschikking is een lopende LGU ongewijzigd voortgezet. In bezwaar wordt op basis van geheel of gedeeltelijk andere functies vastgesteld, dat de verzekerde op de datum in geding:

- minder dan 35% arbeidsongeschikt was
- 35-80% arbeidsongeschikt was dan wel
- (nog steeds) 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt was.

Hoewel een wijziging van de resterende verdien capaciteit geen gevolgen heeft voor recht, hoogte en duur van de LGU, heeft die wijziging vrijwel altijd tot gevolg dat voor de verzekerde een (andere) inkomenseis wordt vastgesteld. In dat geval wijzigt de rechtspositie van de verzekerde en wordt de primaire beschikking herroepen. Alleen als de verzekerde voorafgaand aan de datum in geding minder dan 35% of 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt was en hij op basis van de nieuwe functies nog steeds minder dan 35% of 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt is, wordt de primaire beschikking niet herroepen (zie 3.3).

De volgende situaties kunnen worden onderscheiden:

- De verzekerde is (ook) op basis van de in bezwaar vastgestelde resterende verdien capaciteit op de datum in geding minder dan 35% arbeidsongeschikt. In de beslissing op bezwaar wordt aangegeven dat de verzekerde er rekening mee moet houden dat zijn recht op WGA-uitkering bij ongewijzigde omstandigheden per einde LGU zal eindigen, maar dat hij daarover te zijner tijd een aparte beschikking krijgt.
- De verzekerde is op de datum in geding 35-80% arbeidsongeschikt. Op basis van de in bezwaar vastgestelde resterende verdien capaciteit moet een (herziene) inkomenseis worden vastgesteld. De (nieuwe) inkomenseis wordt vermeld in de beslissing op bezwaar (zie de nota van [REDACTED] d.d. 23 augustus 2007, [Themapagina 'Wet WIA \(Het systeem van\)'](#) en CRvB d.d. 30 september 2009, [ECLI:NL:CRVB:2009:BJ9226](#) en [ECLI:NL:CRVB:2009:BJ7053](#)).

Als de verzekerde voorafgaand aan de primaire beschikking ook 35-80% arbeidsongeschikt was, is voldoende dat in de beslissing op bezwaar de nieuwe inkomenseis wordt vermeld en dat wordt aangegeven dat bij ongewijzigde omstandigheden de verzekerde op de dag dat de LGU eindigt aan deze eis moet voldoen om aansluitend voor LAU in aanmerking te komen.⁴⁷

Als de verzekerde voorafgaand aan de primaire beschikking 80-100% arbeidsongeschikt was, gaat voor hem pas een inkomenseis gelden op de dag dat de resterende verdien capaciteit 24 kalendermaanden lang hoger is geweest dan 20% van het maatmaninkomen (artikel 60, lid 3, Wet WIA). In de beslissing op bezwaar zal aangegeven moeten worden dat de verzekerde – bij ongewijzigde omstandigheden – op de dag dat de termijn van 24 kalendermaanden eindigt aan de inkomenseis moet voldoen om (ook) na die termijn voor LAU in aanmerking te komen.⁴⁸

LET OP!

Ook als de resterende verdien capaciteit in bezwaar anders is vastgesteld en de LGU ongewijzigd doorloopt, is van belang dat SMZ uitdrukkelijk door b&b wordt geïnformeerd over de gewijzigde resterende verdien capaciteit. Gebeurt dat niet, dan wordt per einde LGU aan een verkeerde inkomenseis getoetst (zie de notitie van [REDACTED] d.d. 30 september 2013 (aangepast op 16 januari 2014 en 17 februari 2015), [Themapagina Herbeoordelingsbeleid](#)).

- De verzekerde is op de datum in geding (nog steeds) 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt. In dat geval geldt ten aanzien van de verzekerde geen inkomenseis. Dit wordt in de beslissing op bezwaar vermeld.⁴⁹

⁴⁷ Op grond van artikel 60, lid 2, Wet WIA wordt de inkomenseis herzien nadat een wijziging in de resterende verdien capaciteit twee kalendermaanden heeft voortgeduurd. Omdat de inkomenseis niet relevant is voor recht, hoogte en duur van de LGU, kan in deze situatie in het midden blijven met ingang van welke datum de inkomenseis precies wordt herzien.

⁴⁸ Voor het antwoord op de vraag wanneer de periode van 24 kalendermaanden aanvangt wordt verwezen naar de notitie van [REDACTED] d.d. 14 juli 2014, [Themapagina Wet WIA \(het systeem van\)](#). Als de termijn van 24 kalendermaanden onverhoopt eindigt voordat de LGU eindigt, moet in de beslissing op bezwaar worden vermeld, dat bij ongewijzigde omstandigheden de verzekerde op de dag dat de LGU eindigt aan de inkomenseis moet voldoen om aansluitend voor LAU in aanmerking te komen.

⁴⁹ Op grond van artikel 60, lid 2, laatste volzin, Wet WIA, geldt de inkomenseis niet meer, nadat de verzekerde ten minste twee kalendermaanden 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt is geweest. In het kader van de heroverweging hoeft niet beoordeeld te worden met ingang van welke datum voor de verzekerde geen inkomenseis meer geldt. Volstaan kan worden met de mededeling dat niet langer een inkomenseis geldt.

g. Intrekking, herziening of ongewijzigde voortzetting LAU of VVU (uitkomst heroverweging: 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt)

Bij de primaire beschikking is een LAU of een VVU ingetrokken, herzien of ongewijzigd voortgezet. In bezwaar wordt vastgesteld dat de verzekerde op de datum in geding (nog steeds) 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt was.

Als de verzekerde voorafgaand aan de datum in geding recht had op LAU(1), omdat hij ook voorafgaand aan de datum in geding 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt werd geacht, wordt het recht op LAU(1) per de datum in geding ongewijzigd voortgezet en kan worden volstaan met een herroeping van de primaire beschikking.

Als de verzekerde voorafgaand aan de datum in geding 35-80% arbeidsongeschikt was, moet in het kader van de heroverweging worden beoordeeld wanneer de volledige arbeidsongeschiktheid is ingetreden en wanneer de gewijzigde resterende verdien capaciteit twee kalendermaanden heeft voortgeduurd⁵⁰ (zie ook [hoofdstuk 6A van de UWV richtlijnen bezwaarproces](#) onder 3.2).

Als de volledige arbeidsongeschiktheid eerder dan twee kalendermaanden voor de datum in geding is ingetreden, vervalt de inkomenseis twee kalendermaanden na die eerdere datum en heeft betrokkene per de datum waarop de inkomenseis vervalt recht op LAU(1).

Als duidelijk is dat de volledige arbeidsongeschiktheid korter dan twee kalendermaanden voor de datum in geding is ingetreden, vervalt de inkomenseis pas op een datum die ligt na de datum in geding: twee kalendermaanden na het intreden van de volledige arbeidsongeschiktheid. Hoewel dit strikt genomen buiten de omvang van het geding valt, wordt op praktische gronden in de beslissing op bezwaar meteen beslist over het recht op LAU(1) na afloop van die twee kalendermaanden.

Als niet kan worden vastgesteld wanneer de toegenomen arbeidsongeschiktheid precies is ingetreden,⁵¹ wordt er van uitgegaan dat de verzekerde op de datum in geding ten minste twee kalendermaanden 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt is geweest (zie 5.2.4) en dat daarom voor hem per de datum in geding geen inkomenseis (meer) geldt. De verzekerde heeft dan met ingang van de datum in geding recht op LAU(1).

h. Ongewijzigde voortzetting LAU(1) 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt (uitkomst heroverweging: 35-80% arbeidsongeschikt)

Bij de primaire beschikking is een lopende LAU(1) ongewijzigd voortgezet, omdat de verzekerde ongewijzigd 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt wordt geacht. In bezwaar wordt vastgesteld dat de verzekerde op de datum in geding 35-80% arbeidsongeschikt was. Omdat op grond van artikel 60, lid 3, Wet WIA voor de verzekerde, die volledig arbeidsongeschikt is, pas een inkomenseis gaat gelden op de dag dat de resterende verdien capaciteit 24 kalendermaanden lang hoger is geweest dan 20% van het maatmaninkomen, gaat voor de verzekerde in dit geval niet meteen een inkomenseis gelden. Dit betekent dat de verzekerde vooralsnog recht houdt op LAU(1). In de beslissing op bezwaar wordt de inkomenseis vermeld, die is gebaseerd op de in bezwaar vastgestelde resterende verdien capaciteit. Daarbij wordt aangegeven, dat bij gelijkblijvende omstandigheden na 24 kalendermaanden zal worden getoetst of de verzekerde aan deze inkomenseis voldoet.⁵² Omdat ten aanzien van de verzekerde een inkomenseis is vastgesteld, wijzigt diens rechtspositie en wordt de primaire beschikking herroepen.

⁵⁰ Op grond van artikel 60, lid 2, laatste volzin, Wet WIA, geldt de inkomenseis niet meer, nadat de verzekerde ten minste twee kalendermaanden 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt is geweest.

⁵¹ Met SMZ moeten nog afspraken worden gemaakt over de ingangsdatum van de verhoging als sprake is van toegenomen arbeidsongeschiktheid op arbeidskundige gronden; het verzoek is om gevallen waarin dit speelt voor te leggen aan centraal JKC. Er zijn al wel afspraken met SMZ gemaakt over de ingangsdatum van een IVA-uitkering, als deze volgt op een WGA-uitkering (zie Notitie [REDACTED], december 2011, [Themapagina Ingangsdatum IVA na WGA](#)

⁵² Voor het antwoord op de vraag wanneer de periode van 24 kalendermaanden aanvangt wordt verwezen naar de notitie van [REDACTED] d.d. 14 juli 2014, [Themapagina Wet WIA \(het systeem van\)](#).

i. Omzetting LAU(2) in LAU(1) of voortzetting LAU(1) 35-80% arbeidsongeschikt (uitkomst heroverweging: 35-80% arbeidsongeschikt op basis van andere functies)

Bij de primaire beschikking is een LAU(2) omgezet in een LAU(1), dan wel een LAU(1) voortgezet, omdat de verzekerde ongewijzigd 35-80% arbeidsongeschikt wordt geacht en hij (ook) de gewijzigde resterende verdien capaciteit volledig benut. In bezwaar worden alsnog geheel of gedeeltelijk andere functies aan de schatting ten grondslag gelegd, met als gevolg dat de resterende verdien capaciteit wijzigt.

Door de wijziging van de resterende verdien capaciteit wijzigt de inkomenseis en daarmee de rechtspositie van de verzekerde. De primaire beschikking wordt herroepen (zie 3.3).

Tenzij er duidelijke aanwijzingen zijn voor het tegendeel, gaan wij er van uit, dat de in bezwaar vastgestelde wijziging in de resterende verdien capaciteit op de datum in geding twee kalendermaanden heeft voortgeduurd (zie 5.2.4). Dit betekent dat voor de verzekerde op de datum in geding alsnog de inkomenseis geldt, die is gebaseerd op de in bezwaar vastgestelde resterende verdien capaciteit. In het kader van de heroverweging moet worden beoordeeld of de verzekerde op de datum in geding voldeed aan de gewijzigde inkomenseis.

De volgende situaties kunnen worden onderscheiden:

- De verzekerde benutte op de datum in geding ten minste de gewijzigde resterende verdien capaciteit per maand: de verzekerde heeft per de datum in geding (nog steeds) recht op LAU(1).
- De verzekerde benutte op de datum in geding de gewijzigde resterende verdien capaciteit niet volledig, maar wel voor ten minste 50%, dan wel voldeed op de datum in geding niet aan de herziene inkomenseis: de beslissing op bezwaar mag niet inhouden dat de verzekerde per de datum in geding alsnog recht heeft op een LAU(2) of VVU (zie 5.2.7 onder b). Bij de verlaging van de uitkering moet een uitlooptermijn in acht worden genomen (zie 5.2.2). Over de periode gelegen tussen de datum in geding en het einde van de uitlooptermijn moet het recht op en de hoogte van de uitkering worden vastgesteld op basis van de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis die ten grondslag liggen aan de primaire beschikking.⁵³ Of de verzekerde na afloop van de uitlooptermijn voldoet aan de herziene inkomenseis en zo ja, of hij de gewijzigde resterende verdien capaciteit al dan niet volledig benut, wordt beoordeeld aan de hand van de gegevens die ten tijde van het nemen van de beslissing op bezwaar bekend zijn (zie 5.2.9).

j. Omzetting LAU(1) in LAU(2), voortzetting LAU(2) of omzetting LAU in VVU (uitkomst heroverweging: 35-80% arbeidsongeschikt op basis van andere functies)

Bij de primaire beschikking is een LAU(1) omgezet in een LAU(2), dan wel is een LAU(2) voortgezet, omdat de verzekerde (ook) de gewijzigde resterende verdien capaciteit niet volledig, maar wel voor ten minste 50% benut, dan wel is een LAU omgezet in een VVU, omdat de verzekerde niet (langer) voldoet aan de voor hem geldende inkomenseis. In bezwaar worden alsnog geheel of gedeeltelijk andere functies aan de schatting ten grondslag gelegd, met als gevolg dat de resterende verdien capaciteit anders wordt vastgesteld.

Behoudens duidelijke aanwijzingen voor het tegendeel gaan wij er ook in dit geval van uit dat de wijziging in de resterende verdien capaciteit op de datum in geding twee kalendermaanden heeft voortgeduurd en dat derhalve op de datum in geding voor de verzekerde een inkomenseis geldt die is gebaseerd op de in bezwaar vastgestelde resterende verdien capaciteit (zie 5.2.4).

⁵³ Aangenomen mag worden dat de uitkering tijdens de uitlooptermijn feitelijk al is gebaseerd op de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis, zoals die bij de primaire beschikking zijn vastgesteld. Daarom zal in de hier bedoelde gevallen normaal gesproken een herberekening van de uitkering tijdens de uitlooptermijn achterwege kunnen blijven.

In het kader van de heroverweging moet worden beoordeeld of de verzekerde op de datum in geding voldeed aan de gewijzigde inkomenseis en zo ja, of hij de gewijzigde resterende verdien capaciteit al dan niet volledig benutte. Ook moet worden beoordeeld per welke datum consequenties kunnen worden verbonden aan het feit dat de verzekerde op de datum in geding wel of niet voldeed aan de gewijzigde inkomenseis: per de datum in geding of pas na afloop van een uitlooptermijn.

Als de nieuwe schatting in bezwaar is gebaseerd op functies die eerder zijn aangezegd en/of in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies, wordt de uitkering per de datum in geding gebaseerd op de inkomenseis die in bezwaar is vastgesteld (**voorbeeld 12**), tenzij deze inkomenseis hoger is dan de inkomenseis die ten grondslag ligt aan de primaire beschikking. Als de inkomenseis, die in bezwaar is vastgesteld, hoger is dan de inkomenseis die ten grondslag ligt aan de primaire beschikking, wordt de uitkering pas na afloop van een uitlooptermijn (zie 5.2.2) gebaseerd op de inkomenseis die in bezwaar is vastgesteld. Vanaf de datum in geding tot het einde van de uitlooptermijn wordt de uitkering gebaseerd op de inkomenseis die ten grondslag ligt aan de primaire beschikking (**voorbeeld 8**).⁵⁴

Als de nieuwe schatting in bezwaar geheel of gedeeltelijk is gebaseerd op functies die niet eerder zijn aangezegd en niet in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies, wordt de uitkering vanaf de datum in geding gebaseerd op de inkomenseis die voor de verzekerde het meest gunstig is. Dat kan de inkomenseis zijn die gold voorafgaand aan de datum in geding (**voorbeeld 6** en **voorbeeld 13**), de inkomenseis die ten grondslag ligt aan de primaire beschikking (**voorbeeld 7** en **voorbeeld 10**), of de inkomenseis die in bezwaar is vastgesteld (**voorbeeld 5**).

Als de uitkering vanaf de datum de datum in geding wordt gebaseerd op de inkomenseis die gold voorafgaand aan de datum in geding of op de inkomenseis die ten grondslag ligt aan de primaire beschikking, wordt de uitkering na afloop van een uitlooptermijn (zie 5.2.2) alsnog gebaseerd op de in bezwaar vastgestelde inkomenseis.

Als de resterende verdien capaciteit die ten grondslag ligt aan de primaire beschikking weliswaar was gebaseerd op voldoende passende functies, maar (bijvoorbeeld naar aanleiding van een werkgeversbezwaar) toch geheel of gedeeltelijk andere functies worden geduid, waardoor ten aanzien van de verzekerde alsnog een hogere inkomenseis wordt vastgesteld, wordt de uitkering pas na afloop van een uitlooptermijn (zie 5.2.2) gebaseerd op de hogere inkomenseis. Tussen de datum in geding en het einde van de uitlooptermijn wordt de uitkering gebaseerd op de inkomenseis die ten grondslag ligt aan de primaire beschikking (**voorbeeld 9** en **voorbeeld 14**).⁵⁵

Als een uitlooptermijn in acht genomen moet worden, moet ook worden beoordeeld of de verzekerde na afloop van de uitlooptermijn voldoet aan de in bezwaar vastgestelde inkomenseis en zo ja, of hij zijn resterende verdien capaciteit al dan niet volledig benut. Dit wordt beoordeeld aan de hand van de gegevens die ten tijde van het nemen van de beslissing op bezwaar bekend zijn (zie 5.2.9).

⁵⁴ Aangenomen mag worden dat de uitkering tijdens de uitlooptermijn feitelijk al is gebaseerd op de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis, zoals die bij de primaire beschikking zijn vastgesteld. Daarom zal in de hier bedoelde gevallen normaal gesproken een herberekening van de uitkering tijdens de uitlooptermijn achterwege kunnen blijven.

⁵⁵ Aangenomen mag worden dat de uitkering tijdens de uitlooptermijn feitelijk al is gebaseerd op de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis, zoals die bij de primaire beschikking zijn vastgesteld. Daarom zal in de hier bedoelde gevallen normaal gesproken een herberekening van de uitkering tijdens de uitlooptermijn achterwege kunnen blijven.

k. Herziening of ongewijzigde voortzetting VVU (uitkomst heroverweging: 35-80% arbeidsongeschikt op basis van andere functies)

Bij de primaire beschikking is een lopende VVU herzien of ongewijzigd voortgezet, omdat de verzekerde ook niet voldeed aan de inkomenseis die is gebaseerd op de gewijzigde resterende verdien capaciteit. In bezwaar worden alsnog geheel of gedeeltelijk andere functies aan de schatting ten grondslag gelegd, met als gevolg dat de resterende verdien capaciteit alsnog anders wordt vastgesteld.

Tenzij er duidelijke aanwijzingen zijn voor het tegendeel, gaan wij er van uit, dat de in bezwaar vastgestelde wijziging in de resterende verdien capaciteit op de datum in geding twee kalendermaanden heeft voortgeduurd (zie 5.2.4). Dit betekent dat voor de verzekerde op de datum in geding alsnog de inkomenseis geldt, die is gebaseerd op de in bezwaar vastgestelde resterende verdien capaciteit.⁵⁶ Een andere vraag is per welke datum consequenties kunnen worden verbonden aan die gewijzigde inkomenseis: per de datum in geding of pas na afloop van een uitlooptermijn.

De volgende situaties kunnen worden onderscheiden:

- De verzekerde voldeed op de datum in geding aan de inkomenseis die is gebaseerd op de in bezwaar vastgestelde resterende verdien capaciteit. De primaire beschikking wordt herroepen. De verzekerde heeft per de datum in geding recht op LAU(1) of LAU(2).
- De verzekerde voldeed op de datum in geding ook niet aan de inkomenseis die is gebaseerd op de in bezwaar vastgestelde resterende verdien capaciteit.

Als de nieuwe schatting in bezwaar leidt tot indeling in een arbeidsongeschiktheidsklasse, die hoger is dan de klasse waarin de verzekerde voorafgaand aan de datum in geding was ingedeeld en ook hoger is dan de klasse, die bij de primaire beschikking is vastgesteld, wordt de primaire beschikking herroepen en wordt de verzekerde per de datum in geding ingedeeld in de arbeidsongeschiktheidsklasse die in bezwaar is vastgesteld.

Als de nieuwe schatting is gebaseerd op functies die eerder zijn aangezegd en/of in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies en de nieuwe schatting niet leidt tot indeling in een andere arbeidsongeschiktheidsklasse, wordt de verzekerde per de datum in geding onveranderd ingedeeld in de arbeidsongeschiktheidsklasse die bij de primaire beschikking is vastgesteld. Wel wordt de primaire beschikking herroepen, omdat door de wijziging van de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis de rechtspositie van de verzekerde is gewijzigd.

Als de nieuwe schatting is gebaseerd op functies die eerder zijn aangezegd en/of in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies en de nieuwe schatting leidt tot indeling in hogere arbeidsongeschiktheidsklasse dan bij de primaire beschikking is vastgesteld, wordt de primaire beschikking herroepen en wordt de verzekerde per de datum in geding ingedeeld in de hogere arbeidsongeschiktheidsklasse.⁵⁷

⁵⁶ Als een schatting op basis van de nieuwe functies leidt tot indeling in een hogere klasse dan de klasse waarnaar de uitkering vóór de datum in geding werd berekend, moet worden nagegaan wanneer de toegenomen arbeidsongeschiktheid is ingetreden en wanneer de wijziging in de resterende verdien capaciteit twee kalendermaanden heeft voortgeduurd (zie ook [hoofdstuk 6A van de UWV richtlijnen bezwaarproces](#) onder 3.2). Met SMZ moeten nog afspraken worden gemaakt over de ingangsdatum van de verhoging als sprake is van toegenomen arbeidsongeschiktheid op arbeidskundige gronden; het verzoek is om gevallen waarin dit speelt voor te leggen aan centraal JKC. Er zijn al wel afspraken met SMZ gemaakt over de ingangsdatum van een IVA-uitkering, als deze volgt op een WGA-uitkering (zie [Notitie Willy Belder, december 2011](#), [Themapagina Ingangsdatum IVA na WGA](#)).

⁵⁷ Wij gaan er van uit dat het normaal gesproken niet zal voorkomen dat de verzekerde op basis van nieuwe

Als de nieuwe schatting is gebaseerd op functies die niet eerder zijn aangezegd en niet in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies en de verzekerde op basis van de nieuwe functies wordt ingedeeld in een arbeidsongeschiktheidsklasse die lager is dan de klasse waarin hij was ingedeeld voorafgaand aan de datum in geding en/of lager is dan de klasse die is vastgesteld bij de primaire beschikking, wordt de nieuwe schatting pas na afloop van een uitlooptermijn geëffectueerd (zie 5.2.2). Tijdens de uitlooptermijn wordt de verzekerde ingedeeld in de arbeidsongeschiktheidsklasse, die voor hem het meest gunstig is. Dat kan de klasse zijn waarin hij was ingedeeld voorafgaand aan de datum in geding of de klasse, die is vastgesteld bij de primaire beschikking. Een en ander wordt neergelegd in de beslissing op bezwaar (**voorbeeld 15**).

Als de resterende verdien capaciteit die ten grondslag ligt aan de primaire beschikking weliswaar was gebaseerd op voldoende passende functies, maar (bijvoorbeeld naar aanleiding van een werkgeversbezwaar) toch geheel of gedeeltelijk andere functies worden geduid, waardoor de verzekerde alsnog in een lagere arbeidsongeschiktheidsklasse moet worden ingedeeld, wordt de nieuwe schatting pas na afloop van een uitlooptermijn (zie 5.2.2) geëffectueerd. Tussen de datum in geding en het einde van de uitlooptermijn wordt de verzekerde ingedeeld in de klasse die bij de primaire beschikking is vastgesteld.⁵⁸

Als een uitlooptermijn in acht genomen moet worden, moet ook worden beoordeeld of de verzekerde tijdens en na afloop van de uitlooptermijn voldoet aan de op dat moment voor hem geldende inkomenseis. Dit wordt beoordeeld aan de hand van de gegevens die ten tijde van het nemen van de beslissing op bezwaar bekend zijn (zie 5.2.9).

5.5 Uitwerking nieuwe schatting per einde LGU

Rekening houdend met de uitgangspunten die zijn neergelegd in 5.2 wordt in dit onderdeel dieper ingegaan op de gevolgen van het bijduiden van functies in gevallen waarin de primaire beschikking betrekking heeft op de WIA-aanspraken na afloop van de LGU.

Als bezwaar wordt gemaakt tegen een beschikking die betrekking heeft op de WIA-aanspraken na afloop van de LGU, is de datum in geding de datum waarop het recht op WGA-uitkering volgens de primaire beschikking eindigt, dan wel de datum waarop de verzekerde volgens de primaire beschikking overgaat van LGU naar een ander soort WIA-uitkering. De heroverweging in bezwaar is derhalve gericht op een beoordeling van de WIA-aanspraken op die datum.

Als aan de primaire beschikking geen actueel sociaal medisch oordeel ten grondslag ligt (zie 4.3 onder e), zal in het kader van de heroverweging alsnog een actuele vaststelling van de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis moeten plaatsvinden (zie notitie XXXXXXXXXX d.d. 25 november 2010, [Themapagina Herbeoordelingsbeleid](#)).

Hieronder wordt steeds eerst de inhoud weergegeven van de primaire beschikking waartegen bezwaar is gemaakt. Daarachter staat tussen haakjes de uitkomst van de heroverweging.

functies, die eerder zijn aangezegd en/of in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies, moet worden ingedeeld in een *lagere* arbeidsongeschiktheidsklasse.

⁵⁸ Aangenomen mag worden dat de uitkering tijdens de uitlooptermijn feitelijk al is gebaseerd op de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis, zoals die bij de primaire beschikking zijn vastgesteld. Daarom zal in de hier bedoelde gevallen normaal gesproken een herberekening van de uitkering tijdens de uitlooptermijn achterwege kunnen blijven.

a. Per einde LGU minder dan 35% arbeidsongeschikt (uitkomst heroverweging: minder dan 35% of 35-80% arbeidsongeschikt op basis van andere functies)

Bij de primaire beschikking is het recht op WGA-uitkering beëindigd, omdat de verzekerde per einde LGU minder dan 35% arbeidsongeschikt is. In het kader van de heroverweging worden alsnog geheel of gedeeltelijk andere functies aan de schatting ten grondslag gelegd.

De volgende situaties kunnen worden onderscheiden:

- Ook op basis van de nieuwe functies is de verzekerde minder dan 35% arbeidsongeschikt. Als de nieuwe functies eerder zijn aangezegd en/of in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies wordt de primaire beschikking niet herroepen. Als de nieuwe functies niet eerder zijn aangezegd en niet in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies wordt het recht op WGA-uitkering met inachtneming van een (nieuwe) uitlooptermijn (zie 5.2.2) beëindigd. Zie 5.2.8 voor de wijze waarop de WIA-aanspraken tijdens de uitlooptermijn moeten worden vastgesteld.
- Op basis van de nieuwe functies is de verzekerde 35-80% arbeidsongeschikt. Als de nieuwe functies eerder zijn aangezegd en/of in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies, wordt de uitkering per de datum in geding gebaseerd op de resterende verdien capaciteit en de inkomenseis die in bezwaar zijn vastgesteld. Als de nieuwe functies niet eerder zijn aangezegd en niet in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies wordt een schatting op basis van de nieuwe functies met inachtneming van een uitlooptermijn (zie 5.2.2) geëffectueerd. Zie 5.2.8 voor de wijze waarop de WIA-aanspraken tijdens de uitlooptermijn moeten worden vastgesteld (**voorbeeld 19**).

b. Per einde LGU recht op LAU of VVU (uitkomst heroverweging: minder dan 35% arbeidsongeschikt)

Bij de primaire beschikking is het recht op LGU beëindigd en is aansluitend LAU of VVU toegekend. In het kader van de heroverweging worden alsnog geheel of gedeeltelijk andere functies aan de schatting ten grondslag gelegd. Op basis van de nieuwe functies is de verzekerde op de datum in geding minder dan 35% arbeidsongeschikt. Bij beslissing op bezwaar wordt het recht op WGA-uitkering met inachtneming van een uitlooptermijn (zie 5.2.2) beëindigd. Zie 5.2.8 voor de wijze waarop de WIA-aanspraken tijdens de uitlooptermijn moeten worden vastgesteld.

c. Per einde LGU recht op LAU of VVU (uitkomst heroverweging: volledig en duurzaam arbeidsongeschikt)

Bij de primaire beschikking is het recht op LGU beëindigd en is aansluitend LAU of VVU toegekend. In bezwaar wordt vastgesteld dat de verzekerde op de datum in geding volledig en duurzaam arbeidsongeschikt was. Voor de uitwerking van deze situatie wordt verwezen naar 5.4 sub e.

d. Per einde LGU geen recht op WGA-uitkering minder dan 35% arbeidsongeschikt, dan wel recht op LAU of VVU 35-80% arbeidsongeschikt (uitkomst heroverweging: 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt)

Bij de primaire beschikking is het recht op WGA-uitkering beëindigd, omdat de verzekerde per einde LGU minder dan 35% arbeidsongeschikt is, dan wel is aansluitend aan de LGU LAU of VVU toegekend, omdat de verzekerde 35-80% arbeidsongeschikt is. In bezwaar wordt vastgesteld dat verzekerde op de datum in geding 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt was. Als de verzekerde ook voorafgaand aan de datum in geding 80-100% arbeidsongeschikt was, heeft hij met ingang van de datum in geding recht op LAU(1). Ook als de verzekerde voorafgaand aan de datum in geding 35-80% arbeidsongeschikt was, heeft hij per de datum in geding recht op LAU(1). Daarbij gaan wij er van uit, dat – behoudens duidelijke aanwijzingen voor het tegendeel – de verzekerde op de datum in geding ten minste twee kalendermaanden 80-100% (niet duurzaam)

arbeidsongeschikt is geweest (zie 5.2.4) en dat voor hem daarom per de datum in geding geen inkomenseis geldt.⁵⁹

e. Per einde LGU recht op LAU(1) 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt (uitkomst heroverweging 35-80% arbeidsongeschikt)

Bij de primaire beschikking is het recht op LGU beëindigd en is aansluitend LAU(1) toegekend omdat de verzekerde per de datum in geding (ongewijzigd) 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt is. In bezwaar wordt vastgesteld dat de verzekerde per de datum in geding 35-80% arbeidsongeschikt is.

Voor deze verzekerde gaat op grond van artikel 60, lid 3, Wet WIA pas een inkomenseis gelden op de dag dat de resterende verdien capaciteit 24 kalendermaanden lang hoger is geweest dan 20% van het maatmaninkomen.⁶⁰ Dit betekent dat de verzekerde hoe dan ook per einde LGU recht heeft op LAU(1). Omdat ten aanzien van de verzekerde (alsnog) een inkomenseis wordt vastgesteld, wijzigt diens rechtspositie en moet de primaire beschikking worden herroepen (**voorbeeld 17**). In de beslissing op bezwaar wordt de inkomenseis vermeld, die is gebaseerd op de in bezwaar vastgestelde resterende verdien capaciteit. Daarbij wordt aangegeven, dat bij gelijkblijvende omstandigheden na 24 kalendermaanden zal worden getoetst of de verzekerde aan deze inkomenseis voldoet.

Als de verzekerde voorafgaand aan de datum in geding 35-80% arbeidsongeschikt was, zou gesteld kunnen worden dat hij feitelijk nooit volledig arbeidsongeschikt is geweest en dat artikel 60, lid 3, Wet WIA daarom niet op hem van toepassing is. In het kader van de heroverweging is immers vastgesteld dat de verzekerde bij de primaire beschikking ten onrechte volledig arbeidsongeschikt is geacht. Toch moet ook in dat geval toepassing worden gegeven aan artikel 60, lid 3, Wet WIA en gaat voor de verzekerde pas na 24 kalendermaanden een inkomenseis gelden (**voorbeeld 18**).⁶¹

f. Per einde LGU recht op LAU(1) 35-80% arbeidsongeschikt (uitkomst heroverweging: wijziging resterende verdien capaciteit en inkomenseis)

Bij de primaire beschikking is het recht op LGU beëindigd en is aansluitend LAU(1) toegekend omdat de verzekerde per de datum in geding 35-80% arbeidsongeschikt is en zijn (gewijzigde) resterende verdien capaciteit volledig benut. In bezwaar worden alsnog geheel of gedeeltelijk andere functies aan de schatting ten grondslag gelegd, met als gevolg dat de resterende verdien capaciteit wijzigt. Voor de uitwerking van deze situatie wordt verwezen naar 5.4 sub i.

g. Per einde LGU recht op LAU(2) of VVU (uitkomst heroverweging: 35-80% arbeidsongeschikt op basis van andere functies)

Bij de primaire beschikking is het recht op LGU beëindigd en is aansluitend hetzij LAU(2) toegekend (de verzekerde is per de datum in geding 35-80% arbeidsongeschikt en benut zijn (gewijzigde) resterende verdien capaciteit niet volledig, maar wel voor ten minste 50%), hetzij VVU toegekend (de verzekerde voldoet niet aan de inkomenseis die bij de primaire beschikking is vastgesteld). In bezwaar worden alsnog geheel of gedeeltelijk andere functies aan de schatting ten grondslag gelegd, met als gevolg dat de resterende verdien capaciteit wijzigt. Voor de uitwerking van deze situatie wordt verwezen naar 5.4 sub j (**voorbeeld 16**).

⁵⁹ Op grond van artikel 60, lid 2, laatste volzin, Wet WIA, geldt de inkomenseis niet meer, nadat de verzekerde ten minste twee kalendermaanden 80-100% (niet duurzaam) arbeidsongeschikt is geweest.

⁶⁰ Voor het antwoord op de vraag wanneer de periode van 24 kalendermaanden aanvangt wordt verwezen naar de notitie van [REDACTED] d.d. 14 juli 2014, [Themapagina Wet WIA \(het systeem van\)](#).

⁶¹ Voor het antwoord op de vraag wanneer de periode van 24 kalendermaanden aanvangt wordt verwezen naar de notitie van [REDACTED] d.d. 14 juli 2014, [Themapagina Wet WIA \(het systeem van\)](#).

5.6 Samenvatting aard en omvang heroverweging

In het kader van de heroverweging moet worden beoordeeld of de functies, waarop de resterende verdien capaciteit is gebaseerd, op de datum in geding waren berekend voor de krachten en/of bekwaamheden van de verzekerde.

Als één of meer van de oorspronkelijke functies afvallen en de resterende verdien capaciteit op basis van de overblijvende functies of op basis van geheel of gedeeltelijk nieuwe functies anders wordt vastgesteld, wordt ten aanzien van de verzekerde ook een (herziene) inkomenseis vastgesteld.

De (herziene) inkomenseis wordt neergelegd in de beslissing op bezwaar.

De in bezwaar vastgestelde resterende verdien capaciteit en de daarop gebaseerde (herziene) inkomenseis gelden per de datum in geding, tenzij de verzekerde op basis van de in bezwaar vastgestelde verdien capaciteit recht heeft op een hogere uitkering dan voorafgaand aan de datum in geding. In dat geval moet worden nagegaan wanneer de toegenomen arbeidsongeschiktheid is ingetreden en wanneer de wijziging in de resterende verdien capaciteit twee kalendermaanden heeft voortgeduurd.

Of de herziening van de inkomenseis ook per de datum in geding gevolgen kan hebben voor de uitkering hangt er van af of de primaire beschikking betrekking heeft op de aanspraken bij einde wachttijd of op een lopende uitkering en of de functies waarop de gewijzigde resterende verdien capaciteit is gebaseerd al eerder zijn aangezegd en/of in het verlengde liggen van de oorspronkelijke functies. Verder hangt het er van af of de herziening van de inkomenseis per de datum in geding leidt tot een hogere of tot een lagere uitkering dan bij de primaire beschikking is vastgesteld.